

BURMESE
CLASSIC

မိုးဝါးလှိုင်
ရွှေငါးလေး

ရွှေငါးလေး

ရွှေငါးလေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)၊ အမှတ်(၁၈၂)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်နိုင်အောင် (ဝဝ၃၂၄) (ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် (၁၉)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- တွန့်ပျူတာစာပီ - ပြည်ပြိုး
- အတွင်းပလင် - ကိုကြီးပေါက် (၀၉-၄၂၀၂၄၃၂၅)
- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - ရဲလေး
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ မေလ။
- အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
- ပြန်ဆိုရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
- အမှတ် ၁၈၂ (B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄ ၀၉ ၇၃၀၂၆၃၅၀

၀၉၅ .၈၃

ပိုးစက်ပိုင်
 ရွှေငါးလေး/ပိုးစက်ပိုင် - ရန်ကုန်၊
 ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၆၊
 ၁၉၂ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ၊
 (၁) ရွှေငါးလေး

အခန်း (၁)

ညဆယ်နာရီခွဲဆိုသည့်အချိန်က အတော်ပင် မှောင်နေလေပြီ။
ထမ္ဘာလှည့်သွန်းနေသေးသော မိုးရေစက်တွေကြောင့် ထက်နှောင်က ကားကို
စရုစာစိုက်မောင်းနေရ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူငယ်ချင်းများနှင့်
စားသောက်လာသောအချိန်ကြောင့် အတော်လေး ခိုဝှေ့နေပြီမို့ အနားယူချင်
ချေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ပြန်ပြန်ရောက်ရန် ကားကို မသိမသာ အရှိန်
မြှင့်လိုက်၏။ ကားမီးရောင်ကြောင့် မိုးရေစက်များ ကျနေသည်ကို မြင်နေ
ရသော်လည်း ညနက်ပြီမို့ ကားလမ်းက ရှင်းလင်းနေသည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာရင်း လမ်းချိုးတစ်ခုအရောက်မှာ
တော့ လမ်းလည်းရှင်းနေသည်မို့ အရှိန်မလျော့ဖြစ်တော့ဘဲ ဆင်ခနဲ

တွေ့လိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပင် လမ်းသွယ်လေးထဲမှ ပြေးထွက်လာသော မိုးရေတွေခွဲခွဲစိုနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကားမီးရောင်နှင့် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား စတီယာရင် ဆွဲကွေ့ကာ ရှောင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ကား၏ ခေါင်းတစ်ဖက်စွန်းနှင့် မလွတ်တော့ဘဲ ဆွေးပျက်ထိတ်လန့်သွားသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာကိုသာ ကားမီးရောင်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရပြီ ...

“ဒုန်း”

အခန်း (၂)

အိပ်ရာမှ လန်နီးနီးလာချင်း အိပ်မက်ပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသော်လည်း အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ဇော့ချွေးတွေ ပြန်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

အသက်ကို ၀၀၅၂ သွင်းကာ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာဆီသွားကာ ရေပုလင်း ထုတ်၍ မော့ချလိုက်တော့မှ အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ထက်နှောင်တစ်ယောက်တည်းနေသည့် အိမ်မို့ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ ရေသောက်အပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နှစ်နာရီစွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးတာမို့ ထက်နှောင် အတော်အံ့ဩသွား၏။ တကယ်ဆို ညဆယ်နာရီလောက်ကမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလို

အိပ်မက်မက်ပြီး လန့်နိုးလာတော့ အနည်းဆုံး ညနှစ်နာရီ သုံးနာရီ ရှိလောက်ပြီဟု ထင်ထားသောကြောင့် အံ့ဩသွားခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လတ်တလော ပြန်အိပ်ဖို့ဆိုတာက အဆင်မပြေ တော့ချေ။ စိတ်ထဲတွင် ပြန်အိပ်ချင်စိတ်လည်း အလျဉ်းမရှိ။ ပြီးတော့ အတော်ကြီးကို ကျယ်ဝန်းသည့် သူ့အိမ်က ခုချိန်တွင် ထက်နှောင်အတွက် ကျဉ်းနေသလို။ ထပ်ပြောရလျှင် အသက်ရှူမဝသလို ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်စွာထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို ထက်နှောင် ပြော”

တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောလာသည့် ကျော်စွာအသံက အိပ်ရာထဲမှ ပြန် ပြောသည့် အိပ်ချင်မှူးတူးသံမဟုတ်။ တက်ကြွရွှင်လန်းနေသော အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီး... ဖုန်းထဲမှာ ထပ်ကြားနေရသည်က ဆူညံမြူးကြွသော တီးလုံးသံများ၊ စကားပြောသံများ။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကျော်စွာ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ဆိုတာ ထက်နှောင် သိလိုက်ရလေပြီ။

သို့သော်လည်း စကားခံပြီး မေးလိုက်ပါသေး၏။

“ကျော်စွာ ... မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲကွ။ ငါလည်း အိပ်

ချင်တာနဲ့တော့”

တစ်ဖက်မှ ကျော်စွာက တဟားဟား အရင်ရယ်လိုက်သေးသည့် ပြီးမှ ...

“ဒီအချိန် ဘယ်ရောက်နေရမှာလဲ ထက်နှောင်ဗျာ။ Club ထဲ

မေ့ကွ။ မင်း အိပ်မပျော်ရင် လာခဲ့လေ၊ နည်းနည်းတော့ လန်းသွားမှာ သေချာတယ်”

ထက်နှောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“အေး ... လာတော့လာခဲ့ချင်သားကွ။ ဒါနဲ့ မင်း အဲဒီမှာ ဂိုဏ်းမှာ လား ဟေ့ကောင်”

“ငါရောက်နေတာတော့ ကြာပြီကွ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ပြန်တော့မလို့ပဲ။ မင်းလာမယ်ဆိုရင်တော့ စောင့်မယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ... ပုလင်းတော့ ဖွင့်ပေးရမယ်နော် ဟေ့ကောင်”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က တဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ကျော်စွာရာ၊ မင်းသောက်မယ့် အရက်ပုလင်းတ တစ်ပုံးမကျော်ရင် ပြီးတာပဲ။ ငါ အခုထွက်လာခဲ့မယ် ဟေ့ကောင်”

ဖုန်းချပြီး သွားရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြင်ဆင်သည်ဆိုရာတွင် လည်း အထူးတလည်တော့မဟုတ်။ အဆင်ပြေသည့်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝတ်ဆင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာက ပိုက်ဆံပဲမဟုတ်လား။

ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်ကာ သူ့အတွက် ယုံကြည်မှု ရှိနိုင်လောက်သည့် ငွေကြေးပမာဏကို ထပ်ဖြည့်ပြီးချိန်မှာတော့ ထက်နှောင်အတွက် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထို့နောက် ကားသော့ကို လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။

အခန်း (၃)

Night Club ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူညံပွက်လောရိုက်နေ
ပါ သည်။ မီးရောင်စုံအောက်တွင် မြူးကြွသောတီးလုံးသံဖြင့် ကခုန်နေ
ကြသော လူရောင်စုံတွေကိုလည်း မမောမပန်းနိုင်သည့်မျက်နှာပေးများနှင့်
တွေ့ရ၏။

စီးကရက်နဲ့၊ အရက်နဲ့၊ ဘီယာနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့တွေ့ကြား ထက်
နှောင် ခဏတော့ မျောသွားသည်။ အပျော်ကို ငွေပေးကာ ရှာရသော
နိဗ္ဗာန်အတုသည် အလင်းတံလှုပ်တွေ တလက်လက် ထနေသည်။

လူတွေကြားထဲ တိုးဝင်ကာ ကျော်စွာကို အရင်ရှာလိုက်၏။
သကောင့်သားက ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်ခုမှာ အသင့်စောင့်နေသည်။
စားပွဲပေါ်တွင်လည်း အရက်ပုလင်းသစ်တစ်လုံးနှင့်။

www.burmeseclassic.com

ထက်နောင်က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အောင်မာ ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ ပုလင်းတောင် မှာထားပြီပဲ”
ကျော်စွာက ခွီးခနဲ အသံထွက်ကာ ရယ်သည်။

“ဒကာရီတုန်း သောက်ရတာလေကွာ။ တစ်ရက်တစ်ရက်
ဘီယာနဲ့ချည်းပဲ နှစ်ပါးသွားနေရတာ သိပ်ခံတွင်း မတွေ့ဘူးကွ”
ထိုစကားကြောင့် ထက်နောင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“အမယ်လေး ကျော်စွာရာ ... မင်းအနေအထားကြီးနဲ့ လာသည်
နေသေးတယ်။ ဝယ်မသောက်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကျော်စွာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါရင်း ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ။ သောက်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါက
club ကို နေ့တိုင်းလာတာကွ။ ဒီတော့ ညတိုင်း ပုလင်းဖောက်ဖို့တော့
ဖောက်နိုင်ဘူးလေကွာ။ မင်းက တစ်လလောက်မှ တစ်ခါလောက် ရောက်
တာဆိုတော့ သိပ်မသိသာဘူးလေ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ Club ကို ညတိုင်းလာသူအဖို့
တော့ ငွေသိန်းဂဏန်းရှိသည့် အရက်ပုလင်း ညစဉ် ဝယ်သောက်ဖို့ဆိုတာက
ပိုက်ဆံကို လိုတာထက် ပိုဖြုန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အလိုက်သင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ ကျော်စွာရာ။ တစ်ခါတလေမှ club ရောက်တဲ့ ငါကပဲ
တိုက်ပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ ... မင်း ညတိုင်း club လာတက်တာ မရိုးအူးသား”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်စွာက club ထဲ ကခုန်နေသည့် လူတွေဆီ

ထက်တွေ့ယမ်းကာပြပြီး ...

“ဘာရိုးစရာရှိလဲကွ၊ ဟိုမှာကြည့်လေ အဲဒီစကီလေးတွေက မရှိနိုင်အောင် ပြုဆွယ်နေတာပဲဥစ္စာ”

ပြောရင်း ကျော်စွာက သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။ ထက်နောင်ကတော့ သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဟုတ်နေသည့် ကျော်စွာကို ပြုခွင့်သာ ကြည့်နေလိုက်၏။

Club ထဲ ကခုန်နေကြသည့် လူတွေဆီကြည့်ရင်း ထက်နောင် စိတ်တွေလည်း ပြူးကြွလာသလို ခံစားလာရ၏။ ဒါသည်ကပင် night club ခံဆွဲဆောင်မှုပေးလား မပြောတတ်ချေ။

ကျော်စွာက အရက်ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ငွေထည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းသောက်မှာနော် ထက်နောင်”

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အေး ... တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက်တော့ ဆော်မယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စွာက တမင်အုံ့ပြန်လုပ်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲဟ ... တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်ပဲလား။ ဆော်စမ်းပါကွ ... မင်းလို တစ်ခါတလေမှ club လာတဲ့သူဆိုတာက တစ်ခုခု မွန်းကျပ်လို့ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာဖို့ လာတာပဲလေ။ စိတ်ကို လွှတ်ပေးထားစမ်းပါကွာ”

ကျော်စွာအပြောကြောင့် ထက်နောင် ပြုံးမိသွားသည်။

“မင်းက သိလှချည်လား ကျော်စွာ။ ငါ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေ
ထယ်ဆိုတာကိုလေ”

“ဟဲ ဟဲ ... အဲဒါက သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ။ မင်း ဒီလိုအချိန်
စုန်းဆက်ကတည်းက ငါ ပေါက်ပါတယ်။ ပြောပါဦး ... ဘာတွေဖြစ်နေ
တာလဲ။ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာက”

ထက်နှောင်က ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းအသာခါ
လိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်းပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ထက်နှောင် ... လျှို့မနေနဲ့ မင်းလို အသက်သုံးဆယ့်
ငါနှစ်အရွယ် လူပျို၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်မှာ ဘာစိတ်ညစ်
စရာများရှိနေလို့လဲကွ ... ဟေ”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က မျက်နှာတည်လိုက်ပြီး ...

“စိတ်ညစ်စရာဆိုတာထက် စိတ်ရှုပ်စရာလို့ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။
ငါ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်တာ မင်း
သိတယ်နော်။ ငါ့ကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားခဲ့ရ
တာ ... မင်း မှတ်မိတယ်မလား”

ကျော်စွာ မျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားသည်။

“မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ကောင်မလေး ကျေနပ်
အောင် မင်း အားလုံး ပြန်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ”

“အေးကွာ ... ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့်

အဲဒီကောင်မလေး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံသွားတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ... မင်းကလည်း အဲဒါက မင်းနဲ့မှမဆိုင်တာ။ သူ့ဟာသူ အိပ်ဆေးသောက်ပြီးသေသွားတာပဲဟာကို။ သူ့ရည်းစားနဲ့ ပြဿနာတက် လို့ ဆိုလား။ ကြားမိသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့လည်းကွာ ... အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကောင်မလေး ဟာ ငါ့ကြောင့် ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီး အဲဒီအခြေအနေကြီးကို လက်မခံနိုင်တာနဲ့ ခုလို သေကြောင်းကြံသွားတာလို့။ သတင်းတွေ ထွက်ခဲ့သေးတာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာက လေပူကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက် ရင်း ...

“ထက်နှောင်ရာ ... မင်း အဲဒီကိစ္စအတွက် ဒီလောက်တောင် တွေးနေခဲ့တာလား။ ငါ မထင်မိဘူး”

ထက်နှောင်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါ မတွေးချင်ဘူး ကျော်စွာ။ မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ကွာ သူ့ကို အဲဒီညက ကားနဲ့ ဝင် တိုက်မိတဲ့မြင်ကွင်းကို မကြာခဏဆိုသလို အိပ်မက်ပြန်မက်တယ်။ အဲဒီလို အိပ်မက်မက်ပြီဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာရော”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်စွာက လက်ညှိုးထိုးလာပြီး ...

“ငါ သိပြီ ကြည့်ရတာ မင်း ဒီညလည်း အဲဒီအိပ်မက်မက်ပြီး လန့်နိုးလာတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ”

ထက်နှောင်စကားကြောင့် ကျော်စွာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ...

“ကဲပါ ... မင်း ဦးနှောက်ထဲမှာ တွေးနေတဲ့အတွေးကိုတော့ ငါလည်း ကလော်ထုတ်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ တခြားကိစ္စတစ်ခု မင်း အာရုံထဲ တို့ ထိုးထည့်မှရမယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

ကျော်စွာက ပြန်မဖြေသေးဘဲ အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် ရင်း ...

“လာကွာ ... အရင်သောက်လိုက်ရအောင်၊ ချီးယားစ့်”

ထက်နှောင်လည်း အရက်ခွက်ယူကာ ဖန်ခွက်ချင်းတိုက် လိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်သည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများပင် နွေးသွားသလို။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စွာက ဝိုင်းနားမှ ဖြတ်သွားသည့် ကောင် လေးတစ်ယောက်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

“ဟေ့ ဇူးဇူး ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ကောင်မလေးက ကျော်စွာကိုပြန်ကြည့်ကာ တောက်တောက်ပပ ဖြူလိုက်ရင်း ...

“ဟိုင်း ... ဒိုပါးပါလား။ ဘာလဲ မုန့်ဖိုးပေးမလို့လား”

ကျော်စွာက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြန်လုပ်ပေးရမယ်”

ဇူးဇူးဆိုသော ကောင်မလေးက ကျော်စွာပေါင်ပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ချွဲပျစ်ပျစ်လေသံနှင့် ...

“အိုပါးကလည်း ဇူးဇူးက ဘာတွေများ လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ။ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေတော့ မပြောနဲ့နော်၊ ဇူးဇူး မရဲဘူး”

“ဟုတ်လို့လား ဇူးဇူးရဲ့”

ဇူးဇူးက တခပ်ခပ်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပဲ မရဲချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့ အိုပါးရဲ့ ... ခပ်ခပ်”

ကျော်စွာက ဒီကောင်မလေးနှင့် တော်တော်ရင်းနှီးပုံရသည်။ ခုလည်း ကောင်မလေး၏ပခုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သဖြင့် ...

“အခု အိုပါး ... နာတယ် ဖြည်းဖြည်း”

တမင်ဟန်လုပ်၍ ချွဲပျစ်ပျစ်ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် ကျော်စွာက ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟား ဟား ... မင်းကတော့ တော်တော်တတ်နိုင်တာပဲ။ ကဲပါ တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက ငါ့ဘော်ဒါကိုခေါ်ပြီး ခဏလောက် မြူးမြူးကြွကြွလေး အလှူကပေးဖို့ပါ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

ထက်နောင် လန့်ကာ အသံပြုလိုက်သော်လည်း ဇူးဇူးက ဆတ်ခနဲ ဇူးဇူးစိုက်စိုက် ကြည့်လာသည်။ ကြည့်နေရင်းက ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက် သေး၏။ ပြီး... ကျော်စွာပေါင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ထက်နောင်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“လာ အိုပါး”

ထက်နောင် အငိုက်မိသလိုဖြစ်ရင်းက ထရပ်မိလျက်သား ဖြစ် သွား၏။ ဇူးဇူးကပဲ အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မကြောက်နဲ့နော် အိုပါး။ ကြောက်ရင် ဇူးဇူးက ကိုက်စားမှာ ... ဒီ”

ထက်နောင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဇူးဇူးကပဲ ထူတွေ ကနေသည့်နေရာသို့ ထက်နောင်ကို ဆွဲခေါ်သွားရင်း ကျော်စွာကို ဝင် လှည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“အိုပါးရေ ... ဒီအိုပါးနဲ့ဆိုရင် ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ... နေ့?”

ကျော်စွာက သဘောပဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ပခုံးပဲ ပြန်တွန့်ပြလိုက် သည်။ ကနေကြသည့် ကွင်းလယ်ရောက်တော့ ဇူးဇူးက ထက်နောင်ကို ဆိုင်ထက်လာရင်း နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလာပါသည်။

“အိုပါး ... ခုနက ဇူးဇူးလှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်လား”

“အင်း ... ကြားပါတယ်”

“အို ရှက်လိုက်တာ ... ခပ်ခပ်”

တော်တော် တတ်နိုင်သည့်ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ သွေးဆူလွယ်စေသည့် နူးညံ့သောအထိအတွေ့မှာ ထက်နှောင်
ခဏ မိန်းမောသွားရသည်ကတော့အမှန်ပင်။

တီးလုံးသံ၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ရေမွှေးနံ့၊ ပြီးတော့ သွေးဆူလာစေ
လောက်အောင် ကကြိုးကကွက်၏အထိအတွေ့များ။

ထက်နှောင်တစ်ယောက် အယောင်ဆောင် နတ်သမီးလှောင်အိမ်
ထဲမှာ။

အခန်း (၄)

မီးရောင်စုံအောက်တွင် ဇူးဇူးနှင့်အတူကရင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
ကြာသည့်အချိန်မှာတော့ ထက်နောင် တော်တော်မောဟိုက်လာသည်။
အကြောင်း ဇူးဇူးကိုထားခဲ့ကာ စားပွဲဆီပြန်လာခဲ့၏။ ဇူးဇူးကတော့ လိုက်
ဆာခဲ့မယ် အိုးပါးဟုပြောကာ 'က' ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

စားပွဲဆီပြန်ရောက်တော့ ကျော်စွာက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ထက်နောင် ... ညစ်နေတာတွေ နည်းနည်းတော့

ဆစ်သွားတယ်မလား”

ထက်နောင်က စားပွဲပေါ်မှ ရေဘူးကိုဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်ပြီးမှ .

“အေးကွာ ... စိတ်ထဲ ခဏတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားတာ

အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... က,ရတာ မောတယ်ကွ မက,တတ်တော့ ပိုဆိုးလိမ့်”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာက တဟားဟားရယ်တော့သည်။ အရယ်ရပ်တော့မှ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ဘောက်ချာစာရွက်ဆီ မေးဆတ်ပြကာ ...

“ကဲ ကိုယ့်လူ ... အမောပြေရင်တော့ ပုလင်းဖိုးဘောက်ချာလေးရှင်းလိုက်ပါဦး”

ထက်နောင်က ဘောက်ချာပင်လှမ်းမယူဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူရန်ဘောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်ကပ်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို မစမ်းမီသဖြင့် ထူပူသွားရသည်။ သေသေချာချာရှာကြည့်သော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်က မရှိတော့။ ‘က’ နေရင် ထွက်ကျသွားပြီလား မသိချေ။

ထက်နောင်၏ပုံစံကိုကြည့်ကာ ကျော်စွာက ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်လို့လား”
ခေါင်းညိတ်ရင်း ထက်နောင်က ...

“အေးကွာ ... ငါ သေသေချာချာ ထည့်ထားပါတယ်။ ခုနက ကခုန်နေရင်း ထွက်ကျပြီလားမသိဘူး”

ကျော်စွာက စိတ်ညစ်သွားဟန်နှင့် ...

“ဟာ ... အဲဒါမှ ကျွိုင်ပဲ ထက်နောင်။ Club ထဲမှာပျောက်ရတော့ ပြန်ရမှာမဟုတ်လောက်ဘူး။ ရသွားတဲ့သူ ‘မ’ သွားမှားသေချာတယ် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်တောင်ပါသွားလဲ”

ထက်နောင်က လေပူပူထုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံက အရေးသိပ်မကြီးပါဘူးကွာ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငါ အမေရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ကတ်တချို့ ပါသွားတယ်။ အဲဒါကို နှမြောတာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ပိုက်ဆံကို မနှမြောဘူးဆိုတော့ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ထလွဲပြီး ကျန်တာတွေ ပြန်ရမယ်ဆို ကျေနပ်မလား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ထက်နောင်နှင့်ကျော်စွာတို့ အာမေဒိုတ်ကိုယ်စီ ရွတ်ကာ နောက်ဘက် အသံလာရာဆီကို ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဇူးဇူးအရွယ်လောက်ရှိမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့ဆီ လှမ်းကြည့်နေရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာက ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... မင်းက ထက်နောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ရထားလို့လား”

ကောင်မလေးက မထိတရီမျက်နှာပေးလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“မေးတာပဲ အရင်ဖြေပါ။ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်မလားလို့”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ထက်နောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာသည်။

ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ကောက်ရတဲ့လူကိုပေးမယ်”

“တကယ်မနုမြောတာပဲ။ ရော့ ... ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်”

မှတ်ချက်ချရင်း ကောင်မလေးက သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီထဲမှ ထက် နောင်ခိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်ကာ ပေးလာသည်။ ထက်နောင် လှမ်းယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ပိုက်ဆံအိတ်က သူ့ အိမ်ကယူလာသည့်အတိုင်း လက်ရာမယွင် သေး။ ထက်နောင်က သဘောပေါက်စွာ အိတ်ထဲပိုက်ဆံတွေကို အကုန် ဆုတ်လျက် ကောင်မလေးထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ရော့ ... အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

ကောင်မလေးက လှမ်းမယူချေ။ ထက်နောင်ကို ကြည့်နေရင်း ထ ခေါင်းခါပြကာ ...

“မယူပါဘူး။ ခုနကတည်းက ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရလို့ ဖြ ပေးမယ်ဆိုပြီး လာတာ။ ဒီအနားရောက်မှ ရှင်က အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ မနုမြောဘူးဆိုလို့ တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ စနိုး သူများပိုက်ဆံကို အလကား မလိုချင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စွာက မျက်ခုံးပဋိကာ ထက်နောင် ကြည့်လာသည်။ ထက်နောင်က စနိုးဆိုသော ကောင်မလေးနဲ့ပဲ ကြည့် လျက် ...

“ဒါပေမဲ့... ကိုယ်က မင်းကို မုန့်ဖိုးအဖြစ် ပေးတယ်ဆိုရင်ကော
ထူးမလား”

စန်း မျက်ခုံးအသာပင့်ရင်း ပြုံးစစလေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ
ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း... မယူချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်နဲ့မသိတဲ့လူတစ်ယောက်
ဆီက မုန့်ဖိုးယူဖို့ဆိုတာ ပိုမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ပြန်
ချေဆိုတော့ စန်းကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီး စန်းက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ထက်နှောင်က
နောက်သို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားကာ စန်း၏ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး
...

“ခဏလေး စန်း၊ ကိုယ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း
ထစ်ခုခုကျွေးပါရစေ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ရမလား”

စန်းက ထက်နှောင်ကို ပြန်ကြည့်ကာ တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေလေ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ စန်း၊ ကိုယ့်နာမည်က ထက်နှောင်ပါ”

ပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် ထက်နှောင်က လက်ကမ်း
ပေးလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၅)

သေသေချာချာဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာသော စန်းကိုကြည့်ကာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
ပြီး ... သိပ်ကြည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

“စန်း ... ညည်းက ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

စန်းက မိခင်ဖြစ်သူကို ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဒီနေ့ ကျော်ကျော် စင်ကာပူကပြန်လာတော့မယ်လေ၊ အဲဒါ လေဆိပ်သွားကြိုမလို့”

▪ “ညော် ညော် ... နိုင်ငံခြားကပြန်လာမယ့် ရည်းစားကို သွား ကြိုမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဒီနား ခဏလာစမ်းပါဦး”

အရေးထဲလှမ်းခေါ်နေပြန်သဖြင့် စန်း မသွားချင်ဘဲ သွားလိုက်

ရသည်။ အနားရောက်တော့ အမေက ထိုင်ခုံကို မေးဆတ်ပြသဖြင့် စင်ထိုင်လိုက်ရပြန်၏။ တော်ကီလွတ်ပေဦးတော့မည်။

ဒေါ်နီနီက စနိုးကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သမီးကို အမေ မေးပါဦးမယ်။ အမေတို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို သမီးလည်း သိတာပဲလေ။ အမေ့ရဲ့မဖြစ်စလောက် ပွဲစား အလုပ်နဲ့ စားနေရတယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ် ... အမေက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စနိုးစကားကြောင့် အမေက သက်ပြင်းချရင်း ...

“အင်း ... ဟုတ်ပြီလေ၊ သမီးအနေနဲ့ ကျော်ကျော်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

စနိုး ခေါင်းဖွဖွကုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ အမေရာ။ ကျော်ကျော်က သမီးရည်းစား လေ။ ခု သူပြန်လာလို့ သွားကြိုရုံပဲဟာကို”

ထိုအဖြေကို ဒေါ်နီနီက ဘဝင်ကျဟန်မတူချေ။ ထပ်ကာမေး ထာသည်။

“ဒီနေ့ကိစ္စလောက်ကို မေးတာမဟုတ်ဘူး သမီး။ သမီးအနေနဲ့ ကျော်ကျော်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားထားတာလားလို့မေးတာ”

“အာ ... အဲဒီလောက်အထိတော့ မစဉ်းစားထားသေးပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်နီနီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“အေး ... မစဉ်းစားတာကောင်းတယ် သမီး။ ကျော်ကျော်ဆိုတာ

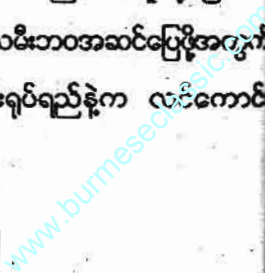
www.burmeseclassic.com

ကလည်း သူမိသားစုက သိပ်အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ စင်ကာပူကပြန်လာတာ ငွေဘယ်လောက်ပါလာမှာမို့လို့လဲ။ အမေကတော့ သမီးဘဝအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကို ကျော်ကျော်လိုလူမျိုးနဲ့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သမီးကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့လူမျိုးမှ သမီးရော အမေ့အတွက်ပါ အဆင်ပြေမှာ”

စန်း တကယ်ခေါင်းရှုပ်လာရသည်။ တစ်ကယ်တမ်းပြောရရင် ကျော်ကျော်နှင့်ရည်းစားဖြစ်တာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စလောက်ထိ မစဉ်းစားရသေးချေ။ ခုလိုအချိန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း အရေးတကြီးပြောလာသည်မို့ စိတ်ရှုပ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ ... သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ သမီးအနေနဲ့ ကျော်ကျော်နဲ့ ရည်းစားဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့လောက်ထိ မစဉ်းစားရသေးဘူး။ အဲဒါကလည်း ကျော်ကျော်နဲ့ သမီးရဲ့နောက်ခံစွားပွားရေးအခြေအနေက သူမသာ ကိုယ်မသာဖြစ်နေလို့ မစဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူးအမေ။ သမီးအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ စောသေးတယ် ထင်လို့ပါ။ သမီး စဉ်းစားတဲ့အခါကျရင် အမေ့ကို ပြောမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီအေ။ ငါကလည်း စိတ်ပူလို့ပြောတာပါ။ အမေ့သဘောကတော့ ရှင်းတယ် သမီး။ သမီးဘဝအဆင်ပြေဖို့အတွက် ချမ်းသာတဲ့လူနဲ့ပဲ ယူစေချင်တယ်။ ငါ့သမီးရုပ်ရည်နဲ့က လင်ကောင်သားကောင်း ရနိုင်ပါတယ်”

သမီး အဆင်ပြေဖို့ထက် အမေအဆင်ပြေချင်တာ မဟုတ်လားဟု စနိုးစိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကတော့ မပြောရက်ပါချေ။ အိမ်ငှားပြီးနေရသောဘဝ၊ ပွဲစားအလုပ်ဖြင့် ခုချိန်ထိ သူမကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေသော အမေ၏ပင်ပန်းမှုတွေကိုလည်း စနိုး နားလည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့။ အမေပြောတာတွေကို သမီးနားလည်ပါတယ်။ သမီးလည်း အမေ့ကို တစ်လှည့်ပြန်စောင့်ရှောက်ဦးမှာပါ အမေ။ ခု ... သမီး သွားတော့မယ်နော်”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်လာသော အမေ၏သက်ပြင်းချသံကိုလည်း ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ခုလောလောဆယ် ခေါင်းထဲရောက်နေသည်က ကျော်ကျော်ကို လေဆိပ်တွင် သွားကြိုရမည့်ကိစ္စ။ ခုချိန်မှာ ထိုကိစ္စထက် အရေးကြီးတာမရှိ။

အခန်း (၆)

လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံတွင် ပေါများလာသော ကားများ၊ ပို၍ ကျပ်
လာသောလမ်းအနေအထားများကြောင့် ကိုယ်ရောက်ချင်သည့်အချိန်ထက်
တစ်နာရီလောက်စော၍ စနိုး ကြိုထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဒီနေ့မှ ကိုယ်ငှားစီးမိသည့် taxi သမားက လမ်း
အထူးကျွမ်းကျင်သောသူဖြစ်နေသဖြင့် လေဆိပ်သို့ မျှော်လင့်ထားသည့်
အချိန်ထက် စောကာရောက်သွားသည်။

ဒါလည်းပဲ ပြဿနာမရှိချေ။ စောတော့လည်း အနီးနားရှိ ကော်ဖီ
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်နေရုံပေါ့ဆိုသည့် စိတ်ကူးလေးနှင့် နီးစပ်ရာ
ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း

ထိုင်နေသည့် ထက်နှောင်ကို စနိုး လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စနိုးစိတ်ထဲ ထက်နှောင်ကို မြင်မြင်ခြင်း club ထဲတွင် ပိုက်ဆံ
အိတ်ကျပျောက်ခဲ့သောသူဆိုပြီး မှတ်မိလိုက်သော်လည်း တကူးတက
သွားနှုတ်ဆက်ရန် အစီအစဉ်မရှိချေ။ တော်ကြာ ကိုယ့်ဘက်က သွားရော
သလို ဖြစ်နေဦးမည်။

သို့သော်လည်း လက်ရှိထိုင်နေသည့် အနေအထားအရ သူမက
ထက်နှောင်၏နောက်ကျောဘက်မှာရှိနေသဖြင့် ထက်နှောင်လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ
လိုက်ကြည့်စရာမလိုဘဲ အလိုလို မြင်နေရ၏။

ထက်နှောင်သည် ကော်ဖီသောက်နေရင်းပင် ခဏခဏဝင်လာ
ဆာ ဖုန်းများကို လက်ခံပြောဆိုနေသည်။ ပြန်ပြောနေသည့်စကားများအရ
ထက်နှောင်သည် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာလှ၏။

သို့သော်လည်း အလုပ်ကို မဟုတ်သော ဖုန်းတစ်လုံးကို ပြန်ဖြေ
သံကြောင့် စနိုး ပြုံးမိသေးသည်။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ရန်နိုင်၊ လောလောဆယ်ဖွင့်ထားတဲ့
ကြေးက နှစ်လုံးခုနှစ်ဆယ်ရှုံး ဟုတ်လား။ ဆိုစီဒက်နဲ့ ကန်မှာပဲကွာ။ ဇိုးရဲလ်
ဘက်က ထည့်ရင်ကောင်းမယ်။ ခဏလေးကွာ ... ငါ စဉ်းစားပြီး ပြန်ဆက်
ပေးမယ်”

ဘောလုံးပွဲလောင်းရန်ပြောနေသည်မို့ စနိုး ပြုံးလိုက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။ အင်းပေါ့လေ ... လူချမ်းသာတွေဆိုတော့လည်း ဘဝမှာ
ကစားပွဲတွေ အများကြီး ကစားလို့ရတာပေါ့။

တွေးရင်းက ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် အာရုံပြန်ရောက်ကာ နာရီကြည့်
လိုက်မိသည်။ အင်း...လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်ဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်
လိုသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဧည့်သည်ကို ကြိုရမည်နေရာသို့ ကြို
သွားသင့်မှန်း စဉ်း တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ထက်နှောင်ထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီမှ စကားတွေကို
ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“အေး... အဲဒါမှ ကျွင်ပဲကွာ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်က ကားထဲ
တွန်ခဲ့ပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကိုယ့်ဖုန်းကို ဒီမှာ ခဏထား
ခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်သွားယူလိုက်မယ်လေ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဟာ ဆရာ... ဖုန်းတော့ လက်မခံထားရဲဘူး ခင်ဗျ”

ဒီလောက်ဆို စဉ်း ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ထက်နှောင် ကော်ဖီဖိုး
ရှင်းရန်အတွက် ပိုက်ဆံလိုနေခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလူနယ် ပိုက်ဆံအိတ် ပြဿနာ
တက်ပြန်ပြီဟု စဉ်း တွေးလိုက်မိသည်။

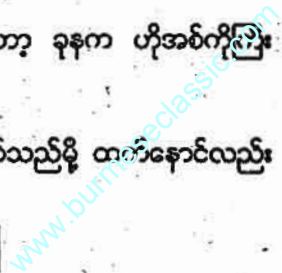
ထိုအတွေးနှင့် ပြူးမိသွားကာ ထက်နှောင်၏စားပွဲတွင် စကား
ပြောနေသည့် ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မောင်လေး ဒီမှာကော်ဖီဖိုးရှင်းမယ်”

ဝိတ်တာလေးရောက်လာတော့ စဉ်းက...

“ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ ပြီးတော့ ခုနက ဟိုအစ်ကိုကြီး
ဝိုင်းအတွက်ပါ ပေါင်းတွက်လိုက်”

စဉ်းက ပုံမှန်လေသံနှင့်ပဲ ပြောလိုက်သည်မို့ ထက်နှောင်လည်း

သွားဟန်တူသည်။ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာရင်း စခန်းကို တွေ့
တော်တော် အံ့ဩသွားပုံလည်းရ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် မှတ်မိသွားသည်
နှင့် စကားလှမ်းပြောလာသည်။

“ဟာ ... စခန်းပါလား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲကွာ၊ မင်း ကူညီရ

အိမ်”

ရင်းရင်းနီးနီးပြောလာသော ထက်နှောင်ကို စခန်း ပြန်၍ပြုံးပြ

ဆိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဦးထက်နှောင်။ စခန်းအတွက်လည်း အပန်းမကြီး

အား”

စခန်းက ပြောရင်း သွားရန်ထရပ်လိုက်သည်။ ထက်နှောင်က
ဆိုလိုရာသို့လျှောက်လာရင်း ...

“ငွေနှဲ့တွက်ရင် ကော်ဖီဖိုး(၇) အပန်းမကြီးပေမယ့် မင်းရဲ့ကူညီမှု
ဆို ငါ့ တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ အဲ ... ခဏ”

ထက်နှောင်က စကားပြောနေရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်
တာ ဘာမှန်းမသိရှာနေသည်။ ပြီးမှ လိပ်စာကတ်လေးတစ်ကတ်ကို စခန်းသို့
တောင်းပေးကာ ...

“ရော့ ... စခန်း၊ ဒါက ကိုယ့်ရဲ့လိပ်စာကတ်ပဲ။ မင်းကို အကြွေး
ပြန်ဆပ်ချင်သေးတယ်။ နောက်နေ့ အချိန်ရရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါ။

အိပ်ယူ ... စခန်း”

စခန်းလည်း ယောင်နုနုဖြင့် ထက်နှောင်ပေးလာသော လိပ်စာ

ကတ်လေးကို လှမ်းယူထားလိုက်မိသည်။ ထက်နှောင်က စန်းရှေ့မှ ထွက်
သွားပြီးမှ ဘာကိုတွေးမိသည်မသိ ... ဆတ်ခနဲရပ်ကာ လှည့်ပြီး မေးလာ
သည်။

“ဪ ဝန်း ... သေချာပေါက် ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ ကိုယ်
စောင့်နေမယ်”

ဝန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်လား။ ငြိမ်သက်နေမိခဲ့သည်လား
မပြောတတ်တော့။ ထက်နှောင်ကတော့ သူမရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။
ဝန်းလည်း ပန်းအသာတွန့်ရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါ၏။
တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ထက်နှောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ဆိုသော
ကိစ္စကို ဝန်းခေါင်းထဲမှာပင် မထည့်ထားမိခဲ့ပါ။ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းဆိုစရာ
ကိစ္စလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား။

အခန်း (၇)

လေယာဉ်ကွင်းမှပြန်လာတော့ အိမ်မပြန်သေးဘဲ စားသောက်ဆိုင်
ဆိုင်ဆိုင်ဆီသို့ အရင်သွားလိုက်သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို စနိုး ဆွဲထားခြင်း
ဖြစ်၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြန်ဆုံကြသည့်အချိန်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖွယ်
ဖွယ်ရာရာလေး ဖြစ်သင့်သည်မဟုတ်လား။

စားသောက်စရာတွေ ရောက်မလာခင် ကျော်ကျော်က ဘီယာ
သောက်နေသည်။ အရင်ကတည်းက ကျော်ကျော်က အသောက်အစား
အရာတို့ စနိုးလည်း ပြောမနေတော့။

“ကျော်ကျော် ... ဟိုမှာ အံလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကျော်ကျော်က ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲ စနိုးရာ၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ် သွားလုပ်သွားလုပ်သယ်

ဆိုကာလည်း နာမည်ပဲရှိတော့တာလေ။ ပိုက်ဆံက ထင်သလောက် မရပါဘူး”
စန်းက ခေါင်ညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“အင်း... ဟုတ်မှပါ။ ဒါနဲ့ နင် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ
ကျော်ကျော်”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ကျော်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟင်... ငါက အခုမှ ပြန်ရောက်တာလေ စန်းရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့
ပြန်သွားမယ့်ကိစ္စကို ပြောနေတာလဲ”

စန်း အားနာသွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ရယ်ပြလိုက်ရင်း...

“အာ... အဲလိုသဘောနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး ကျော်ကျော်ရဲ့။
ငါက နင့်ကို ဒီမှာ ခဏပဲနေမှာ ထင်လို့ပါ။ ငါ့သဘောအရဆိုရင် နင့်ကို
ရက်ကြာကြာနေစေချင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်က ခွင့်ဘယ်နှရက်
ရလဲလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ကျော်ကျော်က သဘောပေါက်သွားဟန်နှင့်
ပြုံးလာသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားဟန်နှင့် ...

“အခြေအနေအရပဲ စန်း။ ငါ ပြန်သွားချင်မှလည်း သွားဖြစ်
တော့မှာ။ ဒီမှာလည်း အလုပ်ရှာကြည့်ဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့ နင်နဲ့လည်း
ထပ်မခွဲချင်တော့ဘူး”

“အပိုတွေ ပြောပြန်ပြီ”

ထိုစကားကိုတော့ ရှက်ပြီးလေးနှင့် စန်းက ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လာရင်း ...

“တကယ်ပြောတာ စနိုးရ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းလွမ်းနေတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်မပြန်သေးဘဲ အပြင်မှာ နင်နဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် နေချင်သေးတယ်။ ဘယ်လိုလဲ စနိုး”

“အာ ... မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကျော်ကျော်ရယ်။ ဒီနေ့ နင့်ကို သွားကြိုတာ အမေ သိတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်လား ... အန်တီက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောသေးလဲ”

“မပြောပါဘူး ... ဒီလိုပါပဲ”

ခရီးရောက်မဆိုက် ကျော်ကျော် စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးသဖြင့် စနိုး ညာပြောလိုက်သော်လည်း ကျော်ကျော်က ထိုအပြောကိုပင် သဘောကျသန်နှင့် ...

“အင်း ... ဘာမှ မပြောတာပဲကောင်းပါတယ်။ ငါက စိတ်ပူနေတာ”

ထိုစကားကြောင့် စနိုးက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်မိပြီး ...

“ဟင် ... နင်က ဘာကိုစိတ်ပူနေတာလဲ ကျော်ကျော်”

ကျော်ကျော်က ရယ်ကျဲကျဲပုံစံလုပ်၍ ...

“ဒီလိုလေ ... ငါ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတယ်ဆိုတော့ ထောလာထယ်ထင်ပြီး နင့်အမေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ယူခိုင်းမှာစိုးလို့လေ ... ဟား ဟား”

ကျော်ကျော်က နောက်ဆလိုပြောလိုက်သော်လည်း ရှေးစိတ်ထဲ

www.burmeseclassic.com

အနည်းငယ် 'ခု' သွားရသည်။ ငါ့အမေကလည်း နင်နဲ့ သဘောမတူပါဘူး ဟု စိတ်ထဲကပဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပါးစပ်ကတော့ သိပ်အရေးမကြီးဟန် နှင့် ...

“အေးလေ ... ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း အများကြီး စဉ်းစားရဦးမှာပါ”

အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း ကျော်ကျော်က ...

“အင်း ... အဲဒီကိစ္စ နောက်မှဆွေးနွေးကြတာပေါ့ စနိုးရာ။ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်လေး ကဲဖို့ စိစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ ငါ့ကို ဖုန်းခဏပေးစမ်းပါ။ ဟိုကောင်တွေဆီ ဆက်မလို့”

စနိုးက ဘောင်ဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းနှိုက်၍ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဖုန်းနှင့်အတူ ထက်နှောင်ပေးခဲ့သော လိပ်စာကတ်လေးလည်း ကပ်မိ သွားသဖြင့် ကျော်ကျော်က ထိုကတ်ကိုကြည့်ကာ ...

“ဟင် ... ဦးထက်နှောင်တဲ့။ ဒါက ဘယ်သူလဲ စနိုး”

ဖုံးဖိထားစရာမလိုသောကိစ္စမို့ စနိုးက ထက်နှောင်နှင့် ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“အင်း ... တိုက်ဖျက်ဆိုင်ဆိုင် နှင့်ဘက်ကချည်း ကူညီခဲ့တာတော့ တော်တော်ကျေးဇူးတင်နေမှာပဲ။ ရော့ ... လိပ်စာကတ် သိမ်ထာ ဦးလေ”

စနိုးက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ...

“အာ ... အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကူ

လိုက်တာပဲခွာ။ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း အစီအစဉ် မရှိပါဘူး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ကျော်ကျော်က အရေးကြီးသော
စုံစုံဖြင့် ...

“နင်ကလည်း ဟိုလူက တန်ဖိုးထားပြီး ပေးခဲ့တာကို သိမ်း
ထားစမ်းပါဟ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ထားတာ အရှုံးမရှိပါဘူး”

စန်းလည်း စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ကျော်ကျော်အလိုကျ လိပ်
စာကတ်လေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဒါသည်
တို့ပင် ကျော်ကျော်က ကြည့်၍ ...

“စန်း သေချာသိမ်းနော်။ ပျောက်သွားဦးမယ်”

“အေးပါ”

စန်း ဆူအောင့်အောင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဘာမဟုတ်သည့် လိပ်စာ
ကတ်လေးကို ကျော်ကျော်က အရေးတယူ ဖြစ်နေ၍လည်း ဖြစ်သည်။
နီကတော့ ထက်နှောင်ပေးသဖြင့် အားနာသောကြောင့် ယူထားလိုက်သည့်
သဘောသာရှိ၏။ ကျန်တာ စိတ်မဝင်စား။

ကျော်ကျော်က စန်း၏ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ ဂဏန်းအချို့ကို နှိပ်ခေါ်
လိုက်ပြီး ...

“အေး ... သက်ခိုင်လား။ ငါ ကျော်ကျော်ပါ။ အေး ပြန်ရောက်
ပြီလေ။ မနက်ဖြန် လျှောက်ခိုးရအောင် ဟေ့ကောင်”

တစ်ဖက်က ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်လိုက်ပြီးမှ ကျော်ကျော်
ထ ...

“အေးလေ ... မင်းအစ်ကိုဆီက ကားရမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်း ထက်အလွန်ပေါ့ကွာ။ အေး ... ပဲခူးဘက် လစ်မယ်လေ”

အချိန်းအချက်လုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျော်ကျော်က စနိုးကို ဖုန်းပြန်ပေးလျက် ...

“မနက်ဖြန် ဒိုးဖို့ ချိန်းထားလိုက်ပြီနော် စနိုး။ နင် မလိုက်လို့မရဘူး”

စနိုးက စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... နေ့ချင်းပြန်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ကျော်ကျော်က ထိုစကားကြောင့် ...

“နင်ကလည်း ညဘက်အိပ်ဖြစ်ရင်လည်း သက်ခိုင်ကောင်မလေး ပါတာပဲဥစ္စာ။ နင် သူနဲ့အိပ်ပေါ့။ ရတယ်မလား”

စနိုးက ...

“အင်း ... အဲလိုဆိုရင်တော့ အမေ့ကို သေချာပြောခဲ့မှ ကောင်မှာ”

“ကြည့်ကျက်ရွှေ့လိုက်ပေါ့ စနိုးရာ။ တစ်ခါတလေ ခရီးသွားတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးပါဆို ... စားပြီးရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်၊ နင့်အိမ်ကလည်း နင့်ကို မျှော်နေရော့မယ်”

“ငါ့အိမ်ကတော့ မျှော်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ပြန်မယ်လေ။ ငါလည်း နားချင်နေပြီ”

စနိုးက ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ငွေရှင်းရန် ဝိတ်တာလေး
အား လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျော်ကျော်က သူ့အိမ်နှင့်လည်း သိပ်
အစေးကပ်သူမဟုတ်မှန်း စနိုး သိနေသည်ပဲ။

အခန်း (၈)

ကျော်ကျော်က အတင်းခေါ်သလို မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း သွား
ချင်သည်မို့ ဤခရီးကို လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီက
လွှတ်ချင်သည်မဟုတ်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပါသည်ဟု
ပြော၍သာ မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းခရီးသွားကြတာက လူလေးယောက်တည်း။ မိန်းက
လေးဆို၍ သူမနှင့်သက်ခိုင်၏ကောင်မလေး ကေသွယ်တို့သာ ပါလေသည်။

ကျော်ကျော်ကတော့ ခုလို ခရီးသွားဖြစ်သည်ကို အတော်ဖော်
နေပုံရ၏။ ခရီးစထွက်ကတည်းကပဲ သောက်နေသဖြင့် စနိုး ပြေးထား
သေးသည်။

“ကျော်ကျော် ခုသွားရင် ကားက ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ”

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဘီယာဘူးကို မော့ချလိုက်ရင်း
ကျော်ကျော်က ...

“ငါနဲ့သက်ခိုင် တစ်လှည့်စီမောင်းမှာပေါ့ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ထိုစကားကြောင့် စခိုးက မျက်နှာတည်လိုက်ကာ ...

“ကားမောင်မယ်ဆိုရင် နင် ဘီယာတွေသောက်မနေနဲ့တော့လေ။
နင် ထပ်သောက်ဦးမယ်ဆိုရင် ငါမလိုက်တော့ဘူး”

ကျော်ကျော်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်၏။ စခိုးနားတွင်ရှိနေသည့်
သက်ခိုင်ကောင်မလေး ကေသွယ်ကလည်း ဝင်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ စခိုးပြောတာ မှန်တယ်။ မောင်လည်း မသောက်
နဲ့တော့နော်။ ဟိုရောက်မှ သောက်လေ”

ကျော်ကျော်နှင့်သက်ခိုင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျော်ကျော်က ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ရယ်ဟဟဖြင့်...

“သားကြီး ဟေ့ကောင် ... သူတို့နှစ်ယောက်က ခုကတည်းက
အတွဲညီနေကြပါလား။ ငါတို့လည်း စည်းလုံးမှုဖြစ်မယ်ကွ”

သက်ခိုင်က သဘောကျသလို ရယ်လိုက်ကာ ...

“အေးဆေးပါကွာ။ ခုတော့ သူတို့ပြောတာ နားထောင်လိုက်ဦး
ဟေ့ကောင်။ နောက်ပြီးကျရင်တော့ ကိုယ့်အလှည့်ပဲ ... ဟား ဟား”

“မောင်နော် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာလေးရဲကာ လှမ်းပြောလိုက်သော ကေသွယ်ကိုကြည့်ရင်း
သက်ခိုင်က ...

“နောက်တာပါ သဲရာ၊ ကိုယ်နူးညံ့တာ သဲ သိပါတယ်”

ကေသွယ်ကထက်မပြောတော့ဘဲ မျက်စောင်းပဲ ထိုးလိုက်ပါ၏။ ထိုနောက်မှာတော့ လေးယောက်သား သက်ခိုင်ယူလာသော ကားဖြင့် ခဏ စထွက်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်တမ်း ခရီးထွက်လာခဲ့တော့လည်း စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ခရီးတိုသည်ဖြစ်စေ၊ ရှည်သည်ဖြစ်စေ ခရီးထွက်ခြင်းကိုက စိတ်တင်းကျပ်မှုတွေကို ပြေလျော့စေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ရန်ကုန်မှစထွက်တော့ ကားကို ကျော်ကျော်က အရင်စမောင်းသည်။ စနိုးလည်း ကားရှေ့ခန်းရှိ ကျော်ကျော်ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ရှခင်းတွေကို ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

“မောင်ရာ ... မကဲနဲ့နော်”

“အာ ... သဲကလည်း ပဲပါသွားတာကျနေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါ မောင်ရာ”

နောက်ခန်းဆီက အသံတွေကြောင့် ရှခင်းတွေကို ခံစားနေသော အာရုံပင်ပျက်သွားရ၏။ ကားမောင်းနေသည့် ကျော်ကျော်ကတော့ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်လျက် ...

“အေးလေ ... သက်ခိုင်။ မင်းကလည်း ဆန္ဒတွေစောမနေနဲ့လေကွာ၊ ပြီးရင် မတွေ့ရမယ့်လူတွေကျနေတာပဲ”

ကားနောက်ခန်းဆီမှ သက်ခိုင်၏ဆဲသံက မတိုးမကူမဲ့ ထွက်လာသည်။ ကျော်ကျော်စကားကြောင့် စနိုးပင် မသိသော ကြက်သီး

ထေ့သွားရ၏။ ထိုအတွေးနှင့် ကျော်ကျော်ကိုမသိမသာ ကြည့်လိုက်တော့
ကျော်ကျော်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာပြောင်ပြ၏။ စနိုးလည်း
ဗျတ်စောင်းပဲ ထပ်ထိုးလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ မောင်းလာခဲ့ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စိမ်းစိုဝေဆာလှသော
ထယ်ကွင်းလွင်ပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျော်ကျော်က ကားကို အရှိန်
လျှော့လိုက်ရင်း ...

“လှလိုက်တဲ့ရှုခင်းတွေကား ... ဒါမျိုးတွေက ငါတို့နိုင်ငံမှာပဲ
တွေ့ရမယ် ထင်တယ်ကွ”

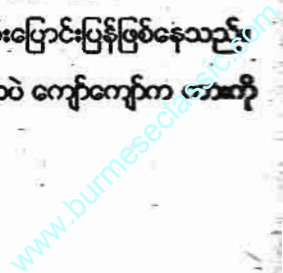
ဟုတ်ပါသည်။ မျက်စိအဆုံးမြင်နေရသည့် အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်က
အသက်ရှူမှားလောက်အောင် လှပနေသည်။ ထိုလွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းကာ
တိုက်ခတ်လာသည့် လေနအေးကလည်း စိတ်ကို ပို၍လန်းဆန်းစေသလိုပင်။

ထိုကဲ့သို့ လမ်းဘေးဝဲယာဆီ ငေးရိနေမိချိန်မှာပဲ လမ်း၏တစ်ဖက်
အခြမ်းရှိ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ကားရပ်ကာ လာသမျှကားတွေကို
လှမ်းကာတားနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စနိုး အံ့ဩကာ
အသံပြုလိုက်မိသည်။

“ဟင် ... ဦးထက်နောင်ပါလား”

တကယ်တော့ ထက်နောင်က ရန်ကုန်သို့ပြန်မည့်ဘက်တွင် ကား
ရပ်ကာ တားနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် စနိုးတို့နှင့် လမ်းပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း စနိုး၏ရွှေ့တ်သံအဆုံးမှာပဲ ကျော်ကျော်က ကားကို
ထမ်းဘေးတွင် အသာချရပ်လိုက်ကာ ...

“စန်း... ဘယ်သူ့ ဦးထက်နောင် ဟုတ်လား”

စန်းလည်း ယောင်နုနုဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြီး ...

“ဟုတ်တယ်လေ... ဟိုဘက်ကားလမ်းဘေးမှာ လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး။ ကားတွေလိုက်တားနေတယ်”

ကျော်ကျော်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“စန်းနဲ့မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်လား။ ဘာအကူအညီလိုလဲ သွားဖေးကြည့်ပါလား”

ထိုစကားကြောင့် စန်းပင် အံ့သြသွားရသည်။ ကျော်ကျော် ရွဲ့ပြောသည်ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း သေချာကြည့်တော့ ကျော်ကျော်က အတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စန်းလည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ တူသွားလိုက်၏။ သူ့ထံသို့လျှောက်လာသည့် စန်းကို မြင်မြင်ချင်း ထက်နောင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြဟန်တွေက အဖွေးသားပေါ်သွားသည်။

မျက်စိကိုပွတ်ကာ သေချာကြည့်လာပြီးမှ ပြုံးလိုက်ရင်း ထက်နောင်က ...

“ဟာ ဘယ်လိုမှထင်မထားဘူးကွာ။ တကယ်ပဲ စန်းဖြစ်နေပါလား”

ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလာဟန်ဖြင့် စန်းက အသာပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးထက်နောင်ကို လှမ်းတွေ့လို့လေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲရှင်”

ထက်နောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ထားသည့် စန်းတို့ကားဆီသို့

ထွန်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့ စခန်းတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးထွက်မလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ဦးထက်နောင်က”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ထက်နောင်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ...

“ကိုယ်လည်း ပဲခူးက ပြန်လာတာ။ ခု ကားဆီပြတ်သွားလို့ ကား

ထားပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်နေတာ။ တချို့ကားတွေကလည်း ရပ်

ပေးကြဘူး။ ရပ်ပေးတဲ့ကားကျတော့လည်း ဆီအပိုမပါလာလို့”

“ဪ”

စခန်း ရေရွတ်လိုက်တော့ ထက်နောင်ကပဲ ပြုံး၍ ...

“ကိုယ်တောင် ခုနက စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ ကိုယ် အခက်အခဲ

ထစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း စခန်း ရောက်ရောက်လာတတ်တော့ ခုလည်း စခန်း ရောက်

ထားရင် ကောင်းမှာပဲလို့လေ ... တကယ်ပြောတာ”

စခန်း ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။ မသိလျှင် ကိုယ်က သူ့ရဲ့

အာဟာရရှင်ကျနေတာပဲ။

စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ စခန်းက ...

“ဒါနဲ့ ... ဦးထက်နောင်ကားက ဒီဇယ်လား၊ ဒါမှမဟုတ်”

“ဓာတ်ဆီပါ စခန်း”

“ခဏနေော်”

စခန်း ကားဆီပြန်ကာ ကျော်ကျော်ကို အကျိုးအကြောင်း ဖြေပုံ

ထိုက်သည်။ ကျော်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ကံကောင်းတယ်ပြောရမှာပဲ၊ ငါတို့ကားကလည်း ဓာတ်ဆီကား ဆိုတော့ ... ခဏ စနိုး”

စနိုးစိတ်ထဲ တကယ်မထင်ထားမိခဲ့ပါချေ။ ကျော်ကျော်သည် ကားပေါ်တွင်ပါလာသော ဟန်ဒက်ပလပ်စ် (100+) ဘူးခွံကိုယူကာ ထိုဘူး ထဲသို့ ကားဆီတိုင်ကီထဲမှ ဆီအချို့ထုတ်ကာ ထည့်ပေး၍ ဖြစ်လေသည်။ စနိုး အံ့သြနေမိ၏။ စနိုးလည်း ဓာတ်ဆီဘူးယူသွားကာ ထက်နှောင်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထက်နှောင်က တကယ်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပုံနှင့် ...

“ဟာ ... တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ် စနိုးရာ။ မင်းကတော့ ကိုယ့်အတွက် တကယ် lucky fish ပဲ”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ ... မင်းက ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းစေတယ်လို့ ပြောတာ Luck fish ခွေငါးလေးပေါ့ကွာ”

“အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးထက်နှောင်။ လမ်းကြိုလို တိုက်ဆိုင်တာနဲ့ ကူညီတာပါ”

“အာ ... ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းက ကိုယ့်အတွက် တကယ် မေခလာ နတ်သမီးပဲ”

စနိုး ပြုံးပဲပြုံးမိတော့သည်။ ထက်နှောင် မြှောက်ပင့်ပြောနေသည် ကို ချေပမနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

“အဆင်ပြေပြီဆိုရင်လည်း စနိုး သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်ချိန်မှာပဲ ထက်နှောင်က ...

“စန်း... ခဏ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထက်နှောင်က လိပ်စာကတ်တစ်ကတ်

တိုင်ထားရင်း...

“စန်း... ဒါ ကိုယ့်ကတ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းတစ်ချက်

ဆက်ပေးပါလား”

စန်းက ပြုံးရင်း...

“ဦးထက်နှောင်ရဲ့လိပ်စာကတ် စန်းကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ တစ်ခါ

ဆက်တယ်လေ။ ရှိသေးတယ်ရှင့်”

“အိုကေ ... ကိုယ်က မရှိတော့ဘူးထင်လို့။ ဒါဆိုရင်လည်း

ဆက်ပါနော် စန်း”

စန်းက အားတုံအားနာဟန်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ... စန်းကိစ္စရှိရင် ဆက်ပါမယ် ဦးထက်နှောင်”

ဒီတစ်ခါလည်း ပြောပြီး စန်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါသည်ကို

ထက်နှောင်က ပြောဖြစ်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“စန်း... အရေးတကြီးကိစ္စမရှိလည်း ဆက်လို့ရတယ်နော်။ ကိုယ်

ဖုန်းကို မျှော်နေမှာ သိလား”

စန်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ စန်း

အားသိရှိပြန်လာတာ မြင်တော့မှ စူးစိုက်ကာ လှမ်းကြည့်နေသည့် ကျော်

ကျော်လည်း အကြည့်ကို စန်းတို့ထံမှ လွှဲလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့်။

အခန်း (၉)

ကိုယ်ကပဲ စိတ်စောနေသည်လားမသိ။ ချိန်းထားသောဆိုင်သို့ ထက်နှောင် ကြိုရောက်နေသည်။ ကျော်စွာကို စောင့်ရင်း ဘိယာတစ်လုံး ဖြာသောက်ကာ ဆိုင်အတွင်းထဲ၌ အလှဆင်ထားသည့် အလှမွှေးငါးကန် တွေကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုးရှိသည့် ငါးဖြစ်သော်လည်း ကန့်သတ် ဝေယျာအတွင်း၌သာ ရှင်သန်ကျင်လည်ခွင့်ရသော အလှမွှေးငါးတို့ဘဝကို သူတွေ့နေမိသည်။ တန်ဖိုးဆိုတာဘာလဲ။ တန်ဖိုးတွေ အမျိုးမျိုးရှိသလို ကန့်သတ်မှုတွေကလည်း များလွန်းလှသည်။

တကယ်တော့လည်း တန်ဖိုးဆိုတာ အရည်အသွေးအပ်ခုဆို တာထက် သတ်မှတ်ကြသော သူတို့၏စံနှုန်းများသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဆောရီး ထက်နှောင် ... ငါ နည်းနည်းနှောက်ကျသွားတယ်”

ကျော်စွာအသံကြားတော့မှ အတွေးစတိုက် လွင့်ပြယ်သွားရင်း

ထက်သောင့်သက်သာ ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ်ကွာ ... ငါက ချိန်းတာပဲ။ စောင့်ရမှာပေါ့”

ကျော်စွာက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ပြောပါဦး ... ဖုန်းထဲမှာတောင် မပြောချင်ရအောင် တကူး

တကူး တိုင်ပင်ချင်တဲ့ကိစ္စက ဘာများလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ။ ဘီယာ အရင်သောက်လိုက်ပါဦး”

ပြောရင်း ထက်နှောင်ကပဲ ဘီယာငွေပေးလိုက်သည်။ ကျော်စွာ

ထက်နှောင်သောက်ပြီးချိန်ကျမှ ထက်နှောင်က ဆိုင်ထောင့်ရှိ အလှမွှေး ငါးကန်ဆီ

သော်လည်းကောင်း ...

“ကျော်စွာ ... မင်း အဲဒီ ငါးကန်ထဲက ငါးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

မထင်ထားသည့် မေးခွန်းကြောင့်လားမသိ ကျော်စွာမျက်နှာပေါ်

မှာ အူတူဟန်တွေက အထင်းသားပေါ်သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြူတ်

ထိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ လပ်ကီးဖစ်ရှ် (Lucky fish) လေကွာ။ ကံကောင်းစေတဲ့

အဆောင်တစ်ခုအနေနဲ့ အလှမွှေးတဲ့ငါးလေ။ ငါတော့ အဲလိုပဲ ထင်တာပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘာ ... ငါပြောချင်တာက တစ်ခုပဲ။ အဲ

... မင်းတို့ငါတို့ဘဝမှာကော ကံကောင်းစေမယ့် အရာဝတ္ထုတွေရှိတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းကတော့ စားပြီ ထက်နှောင်ရာ။ မင်း ဘာပြောချင်တာထဲ တော့မသိဘူး။ ဒဲ့သာပြောတော့ ဟေ့ကောင်”

ထိုစကားကြောင့် ထက်နှောင် မျက်နှာထူအမ်းအမ်းဖြစ်သွားချပြီး မှ ...

“ဒီလိုကွာ ... အခု ငါ့အတွက် ကံကောင်းစေမယ့်လူတစ်ယောက် တွေ့ထားလို့”

“ဘာ ... ဘယ်လို ဘယ်လို”

ဒီတစ်ခါလည်း ကျော်စွာပုံစံက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား ပြန်သည်။

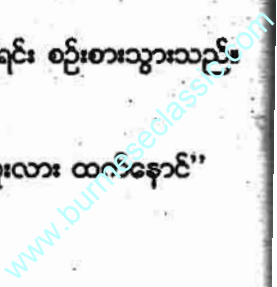
ထက်နှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ကျော်စွာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့အတွက် ကံ ကောင်းစေတယ်။ ငါ အခက်အခဲဖြစ်လာတဲ့အခါကျရင် အဲဒီလူ ရောက် လာတတ်တယ်။ သူ့ရောက်လာရင် ငါ့အခက်အခဲ ပြေလည်သွားရော။ ငါ အဲလိုလူတစ်ယောက်တွေ့ထားတာ ကျော်စွာ”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာ ငြိမ်သက်ရင်း စဉ်းစားသွားသည့်

ပြီးမှ ...

“တိုက်ဆိုင်တာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ထက်နှောင်”

“အင်း ... တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုကိုက
အတွက် ကံကောင်းစေတာမျိုးပဲ”

ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းယုံကြည်လက်ခံထားတာကို ငါ အကန့် မပြော
အတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းအတွက် ကံကောင်းစေတဲ့သူဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

ထက်နှောင်က မပြောခင် ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ဘီယာကို မော့ချ
ချက်ပြီးမှ ...

“မင်းမှတ်မိမှာပါ။ ငါတို့နဲ့ club မှာ တစ်ခါဆုံဖူးတယ်လေ။ ငါ
ဆံအိတ်ကောက်ရပြီး ပြန်လာပေးတဲ့ စခန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

“ဪ”

ရေရွတ်ရင်း ကျော်စွာမျက်နှာက တည်သွားသည်။

“ထက်နှောင် ... အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းပိုက်ဆံအိတ်
ထဲထဲရလို့ ပြန်ပေးတာနဲ့ပဲ မင်းအတွက် လုပ်ကိန်းကောင်းတယ်လို့ သတ်
ဆုံးလိုက်တာလား”

ထက်နှောင်က ပြုံးရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်းကလည်း ငါက ကံလို့ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံတတ်တဲ့
လားကွ။ စခန်းနဲ့ ငါဆိုတာ အဲဒီတစ်ခါတည်းမှ မဟုတ်တာ”

ထိုသို့စကားစကား နောက်ထပ်စခန်းနှင့် ဆုံခဲ့ပြီး ကြုံခဲ့ရသည့် အခြေ
အနေအထားကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။ စကားဆုံးတော့ ကျော်စွာက ...

“အင်း ... အဲဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာထက်တောင်

www.burmeseclassic.com

ပိုတယ်ပြောရမှာပဲ။ အဲတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ထက်နောင်က ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို မြင်
တည်လိုက်ကာ ...

“ငါ စနိုးကို စိတ်ဝင်စားလို့”

“ဘာ”

ကျော်စွာ၏အလန့်တကြားရေရွတ်သံကြောင့် ထက်နောင်က
လက်ကာပြရင်း ...

“ခဏလေး ... ငါပြောချင်တာက အဲဒီကောင်မလေး ငါ့အနား
မှာရှိရင် ငါ့အတွက် ဘယ်ကိစ္စမဆို ကံကောင်းနိုင်မယ်ထင်လို့လေ။ အဲဒီ
စိတ်ဝင်စားတာ”

ကျော်စွာက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အင်း ... မင်းပြောတာကို ငါ လက်ခံလို့တော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ထက်နောင်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... နည်းနည်းတော့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်
ပြောမလို့မလား။ မင်းပြောရင်လည်း ငါ လက်ခံရမှာပဲ။ ငါကတော့ ခု
ဖြတ်ပြီးပြီ။ သူဟာ ငါ့အတွက် ကံကောင်းစေမယ့်အဆောင်ပဲ။ သူ့
ငါ့အနားမှာ ရှိစေချင်တယ်”

ကျော်စွာ မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သမ်းလာသည့်
ပြီးမှ ထက်နောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ ထက်နောင်။ မင်းက တကယ်တော့ lucky
လေးဝယ်ဖို့ ငါနဲ့တိုင်ပင်နေတာကိုးကွ”

ထက်နောင်က အလိုက်သင့်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဝယ်တယ်လို့တော့ မသုံးနှုန်းပါနဲ့ကွာ။ စနိုးက လူသားတစ်
ယောက်ပါ။ ငါ့အနေနဲ့လည်း သူ့ ငါ့အနားမှာရှိအောင် ကြိုးစားချင်တာပါ။
လောက်ပါပဲ”

ကျော်စွာက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်း...

“အင်း... အဲဒီအတွက် မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါ့ဘက်ကတော့ သေချာတယ် ကျော်စွာ။ သူ့ဘက်က အခြေ
အနေတော့ မသိသေးဘူး။ ငါ အဲဒီအတွက် အတင်းမကြိုးစားခင်
ထိတရားက မျက်နှာသာပေးလာမလား စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဆိုတာမျိုးလား”

ခေါင်းညိတ်ရင်းထက်နောင်က ထပ်ပြောလိုက်ပါ၏။

“အေး... ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ငါ့ဖုန်းကို သူ့ဆက်လာတာမျိုး
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

အခန်း (၁၀)

“ရှေ့ ကျော်ကျော် ... ဒီမှာ ဆယ့်ငါးသိန်း။ အဲဒါ ... ငါ အလုပ် လုပ်တုန်းကစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ အကုန်ပဲ”

ကျော်ကျော်က စနိုး စားပွဲပေါ်တင်ပေးလာသည့် ငွေထုပ်ကို ကျော့ ပိုးအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါဟာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါလည်း နှင့်ဆီက ယူချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်းအနှီးလုပ်ဖို့အတွက် ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက် လို့ပါ”

စနိုးက ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဟာ ... နင်သာ အလုပ်အဆင်ပြေ အောင်လုပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ စနိုး၊ ငါလည်း ငွေများများချင်လို့ နယ်စပ်ကို ပစ္စည်း
နာလိုလေ။ ငွေရှာရတာလည်း မလွယ်ဘူးဟာ။ ငါသာ နင့်အနေအထား
နာဆိုရင် ဦးထက်နှောင်လိုကောင်ကို ကပ်ပြီးချူစားတယ် ... ဟဲဟဲ”

ကျော်ကျော်က ရယ်ရင်းပြောလိုက်သော်လည်း စနိုးမျက်နှာက
ထင်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ...

“ကျော်ကျော် ... နင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ
အဲလိုစကား ပြောစရာလား။ ငါ့သိက္ခာကိုတောင် မထောက်ဘူး”

စနိုး ဒေါပွသွားမှန်းသိ၍ ကျော်ကျော်က မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်
ရင်း ...

“ဆောရီးပါ စနိုးရာ ... ငါက နောက်တာပါ။ နင့်ကိုစော်ကားတဲ့
စိတ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလိုစကားမျိုးတော့ မပြောနဲ့ ကျော်ကျော်။ နင်ပဲ
ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် ငွေရှာချင်တယ်ဆို။ အဲဒါပဲ ခေါင်းထဲ
ထည့်ထားစမ်းပါ”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်။ နင်လည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့
ဗျာတ်ပြီလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားတာ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ကျော်က စနိုးလက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်
ထိုက်ပြီး ...

“ဪ ... ဒီကောင်မလေးတော့ ပြောမှပိုဆိုးနေပြီ။ ဘယ်လို

ချော့ရပါ့မလဲ။ အာဘွားပေးရမလား”

“အောင်မာ ... သေလိုက်ပါလား။ လူတွေကြားထဲမှာ”

ကျော်ကျော်က တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... လူရှင်းတဲ့နေရာမှာဆို အာဘွားပေးခံချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား စနိုး။ အဲဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ရအောင်”

“နင်နော် ... ပြောလေ ကဲလေ လုပ်မလာနဲ့”

မျက်နှာလေးရဲကာ ပြန်အော်လိုက်သော စနိုးကိုကြည့်ရင်း ကျော်ကျော်က ထပ်ကာရယ်တော့သည်။ အရယ်ရပ်တော့မှ သတိရဟန်ဖြင့် ...

“စနိုး ... နင် တစ်ခုခုစားဦးလေ။ ပြီးရင် ဘယ်သွားချင်သေးလဲ။ ငါလိုက်ပို့မယ်”

ပြောလိုက်တော့မှပဲ စနိုးလည်း သတိရသွားဟန်တူသည်။ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“ဟေ့အေး ... မစားတော့ဘူး။ ငါ ပြန်တော့မယ် ကျော်ကျော်”

“နင်ကလည်း ပြောမှပဲ ချက်ချင်းကြီး”

“ဟုတ်မယ်ဟာ။ ခုတလော နင်လည်း ပြန်ရောက်လာတော့ ငါ အပြင်ပိုထွက်ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒါကို အမေက သိပ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး။ သွားတာလာတာ နည်းနည်းဆင်ခြင်နေရတယ်”

“နင့်အမေကလည်းဟာ ... ခုခေတ်လူငယ်တွေက ဒီလို သွားကြလာကြတာကို”

စနိုးက ခေါင်းကပ်ခါလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မရဘူး ကျော်ကျော်။ အမေက သူ မကြည်
ဘူးဆိုရင် အပြစ်ပြောဖို့ပဲ ကြည့်နေ တာ၊ ကဲ ... ငါသွားတော့မယ်။ ကိစ္စ
နဲ့ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်”

ပြောရင်း စနိုး ထရပ်လိုက်တော့ ကျော်ကျော်က သတိရဟန်
ဖြင့် ထပ်ပြောလာသည်။

“စနိုး ... ဒီတစ်ပတ်ထဲ club သွားဖို့ရှိသေးတယ်နော်။ လမ်း
ကြောင်းရှင်းအောင် လုပ်ထားဦး”

“အေးပါ၊ ကဲ ... ငါ သွားပြီ”

စနိုး ဆိုင်ထဲကထွက်သွားတော့မှ ကျော်ကျော်လည်း ဖုန်းထုတ်
စာခေါ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး သက်ခိုင် ... ငါ့ဆီမှာ ရေပြည့်ပြီဟာ။ မင်းအစ်ကိုကို
ပြောထားနော်။ ပစ္စည်းမှာရင် ငါလည်း ရှယ်ယာပါမယ်လို့။ အဲဒါမှ ငါတို့
ထည်း ဖောဖောသီသီသုံးလို့ရမှာ။ အေး အေး ... ညကျတွေ့မယ်။ ယူ
ထားခဲ့ဦး။ ငါ့ ကတက်တွေ အလုံးနှစ်ဆယ်လောက်လိုချင်လို့တဲ့။
ဒါပဲ ဟောကောင်”

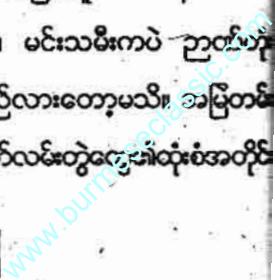

အခန်း (၁၁)

ခုရက်ပိုင်း အနည်းငယ် ဆူဆူပူပူလုပ်နေသဖြင့် စနိုး အပြင်သိပ်မထွက်ဖြစ်ဘဲ အိမ်မှာ ကုတ်နေမိသည်။ အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိလာလျှင်တော့ ထွက်သည်ပေါ့။

ခုလည်း ညနေစာထမင်းစားပြီး တီဗီရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဘယ်လိုခံစားလို့မရသည့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကို ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်မိသည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကလည်း တလွဲမှတလွဲ။ အဓိကအမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်တွင် မင်းသမီးဖြစ်သူက ဗီလိန်မင်းသမီးကောက်ကျစ်ယုတ်မာသမျှ လှိမ့်ခံနေရသည်။ မင်းသမီးကပဲ ဉာဏ်ပညာရိုးအသည်လား၊ ခန္တီပါရမီနှင့် ပြည့်စုံလွန်းသည်လားတော့မသိ။ ခေမ္မာတစ်အခံဘက်ကချည်းဖြစ်သည်။ ပြီး ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေအထူးစံအတိုင်း

ထစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမတွေ၏အချစ်စစ်အတွက် လင်လုနေကြသည်ကလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင်။ ဒီလောက် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားနေတာတောင် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်နေကြသည်။ ဒါတွေကိုလည်း ထမင်းစားပျက်ခံပြီး ကြည့်နေသည့် သူတွေကလည်း ကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရုပ်သံလိုင်းတွေမှာ ကိုနိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေအစား မြန်မာဇာတ်လမ်းတွေ ပို၍ အစားထိုး ပြသင့်နေပြီထင်၏။

စန်းလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စကို လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မဆိုင်ဟူ၍ ပြောလိုကမရ။ ကိုယ်က မြန်မာလူမျိုးဆိုတော့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်၊ မြန်မာအနုပညာကို အားပေးဖို့ တာဝန်ရှိကိုရှိသည်လေ။

“စန်း အမေပြောစရာရှိလို့”

အမေ အနားရောက်လာသောကြောင့် အတွေးစတို ပြတ်ကာ အမေ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

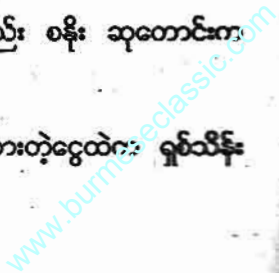
“ပြောလေ အမေ”

အမေက စန်းဘေးနားတွင် အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“သမီး အမေ့မှာ ခုတလော ရစရာရှိတဲ့ ပွဲခလေးတွေ မရသေးလို့ ငွေလှည့်ဖို့အတွက် နည်းနည်းလိုနေတယ်”

မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းသော်လည်း စန်း ဆုတောင်းက ဖြေည့်လိုက်ချေ။ အမေက ဆက်၍ ...

“အဲဒါ သမီးအလုပ်လုပ်တုန်းက စုထားတဲ့ငွေထဲက ရှစ်သိန်း

လောက် ခဏချေးပါလား။ ဆယ်ရက်လောက်နေရင် ပြန်ပေးမယ်လေ”

စကားအဆုံးမှာ စနိုး ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“ခက်တော့တာပဲ အမေရယ်။ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ သမီး လက်ထဲမှာမရှိဘူး အမေရဲ့”

ထိုသို့ပြောသည်ကိုပင် အမေက ဘယ်လိုထပ်ထင်ပြန်သည်မသိ။

“အခု သမီးလက်ထဲမှာမရှိမှန်းတော့ အမေသိတာပေါ့။ အမေပြောတာက သမီးဘဏ်ထဲထည့်ထားတဲ့ပိုက်ဆံကို နောက်နေ့ကျရင် ထုတ်ပေးလို့ပြောတာ”

လေပူကြီးကိုသာ မှုတ်ထုတ်မိတော့သည်။ မပြောပြလို့မဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေမို့ စနိုးလည်း ပြောရလေတော့၏။

“ဘဏ်ထဲမှာလည်း ခုလောလောဆယ်မရှိတော့ဘူး အမေ”

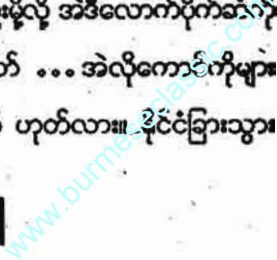
“ဟင် ... ညည်းပိုက်ဆံတွေက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံကို ဘာသုံးလိုက်တာလဲ စနိုး ပြောစမ်း”

စနိုးလည်း မျက်နှာငယ်လေးလုပ်လျက် ...

“ဟိုလေ ... ကျော်ကျော် အလုပ်ကိစ္စအတွက် အရင်းအနှီးလုပ်ပို့ငွေလိုနေလို့ ခဏချေးထားတယ် အမေ ပြန်ရ”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဒေါ်နီနီ ဒေါသထွက်လေတော့သည်။

“ဘာပြောတယ်၊ စနိုးရယ် ... ညည်းမို့လို့ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံကို လွယ်လွယ်ကူကူ ချေးလိုက်တယ်။ အံ့ပါတော် ... အဲလိုကောင်ကိုများ ညည်းက ရည်းစားတော်ပြီး ယုံနေသေးတယ် ဟုတ်လား။ ဒိုင်ငံခြားသွား

အလုပ်လုပ်တော့လည်း ဘာမှပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း ညည်းဆီက
ငွေယူပြီး အလုပ်လုပ်ဦးမယ်တဲ့လား။ အဲလိုကောင်မျိုးက ညည်းဘဝကို
ဘယ်လောက်အာမခံချက်ပေးနိုင်မှာမို့လို့ တွဲနေရသေးတာလဲဟင် စနိုး”

စနိုးလည်း စိတ်ရှုပ်လာတော့သည်။

“အမေရယ်... အမေ ငွေလိုတာမပေးနိုင်တိုင်း ပြဿနာမရှာပါနဲ့။
ကျော်ကျော်က သူ့ပိုက်ဆံနဲ့မလောက်လို့ သမီးဆီက ခဏချေးတာပါ။
ထူတစ်ယောက်ကို အဲလောက်အထင်မသေးပါနဲ့”

စနိုး ဘယ်လိုပဲပြောပြော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီက လက်မခံတော့
ဘူး။

“ညည်း ဘယ်လိုပြောပြော အဲဒီကောင်ကို အထင်ကြီးလို့ကို
ဧရာဘူးဟေ့။ ဒီမှာစနိုး... ငါ မိဒီယိုရှုပ်ရှင်တွေထဲက အမေတွေလောက်
ညည်းကို ဖိအားမပေးခဲ့ဘူးနော်။ ဂု်ယ့်ဘဝအတွက်ကိုယ်စဉ်းစားစမ်းပါ
သမီးရယ်။ သမီးဘဝအတွက် ပြည့်ပြည့်ခံစားနိုင်မယ့်သူမျိုးကိုပဲ သမီး
ထက်တွဲစမ်းပါ”

စကားအဆုံးမှာတော့ စနိုးလည်း စိတ်တိုလာပြီး ပြန်ပြောမိတော့
သည်။

“ဒီမှာအမေ လောလောဆယ်မှာ ကျော်ကျော်က သမီးချစ်သူဆို
တော့ သမီး သူ့အကြောင်းပဲ စဉ်းစားရမှာပဲ။ အမေပြောတာ တင့်တောင်း
ထင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့လူကို သမီးက လိုက်ရှာနေရမှာလား။ နဂိုကကညည်းက
အမေသမီးကို လာကြိုက်တဲ့သူတွေထဲမှာတောင် အဲလိုလူမျိုး မရှိဘူး။

မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ဘူး အမေရာ”

ဒေါ်နီနီက သူ့သမီးကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး စနီ။ သမီး မှားနေပြီ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကံဆိုတာ ပြောလို့ရမတာမဟုတ်ဘူး။ မမျှော်လင့်ဘဲ အခွင့်အရေးတွေ ပေးလာနိုင်တယ်။ အင်းပေါ့လေ . . . ညည်းက မကြုံဖူးသေးတော့ ဘယ်သိမှာလဲ။ အမေ တစ်ခုပဲထပ်မှာမယ်သမီး။ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးပြီး သမီးအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးလာရင်တော့ သမီး အဲဒီလမ်းကိုပဲ ရွေးချယ်စေချင်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင်သာ အခွင့်အရေးကို မျက်နှာမလွှဲမိစေနဲ့”

ပြောပြီး အမေ ထထွက်သွားတော့မှ စနီးလည်း သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

အမေပြောသွားသည့် ကံတရားတို့၊ အခွင့်အရေးတို့ဆိုတာက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းလှသည်။ သူမအတွက် ကံတရားဆိုတာက အခုဖြစ်တည်နေသည့်အနေအထားပါပဲ။ အဲဒီအနေအထားထဲတွင် သူမဘဝရှိသည်။ အနာဂတ်တွင် လက်တွဲဖို့ရည်ရွယ်ထားသည့် ကျော်ကျော် ရှိသည်။ ဘာတွေများ စိတ်ကူးယဉ်ရဦးမှာလဲ . . . ကံတရားရယ်။

အခန်း (၁၂)

ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်အတွင်း ကျော်ကျော်နှင့် လုံးဝအဆက်
ဆက်မရသည်မို့ စနိုးစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာရသည်။ ကျော်ကျော်
သည် သူမထံမှ ပိုက်ဆံယူပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ခရီးထွက်မည်ဟု
ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ သုံးရက်အတွင်း ပြန်ရောက်မည်ဟုလည်း ပြောခဲ့၏။

သို့သော် ...

သုံးရက်အတွင်း ပြန်မရောက်သလို ကျော်ကျော်ထံမှ ဖုန်းအဆက်
ဆက်မရလည်းမရခဲ့ချေ။ စနိုးဘက်က ဆက်တော့လည်း ကျော်ကျော်ဖုန်းက
နံ့ထူးသည်ဟူ၍ပဲ ဖြေနေသောကြောင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောရလျှင် ကျော်ကျော်အပေါ် စိတ်ပူတာရော သက်သာခြင်း
ဖြစ်ခြင်းတို့ပါ ရောပြုန်းခံစားနေရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ကျော်ကျော်သည် ယခင် သူမနှင့် ချစ်ကြိုက်စဉ်ကလိုမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာပြီး အတော်လေး ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ သူမအပေါ် ဆက်ဆံသည်မှာလည်း ပေါ့ပျက်လာသည်ဟု စနိုး ခံစားနေရ၏။ ပြီး ... ကျော်ကျော်၏ပုံစံက တစ်ခါတလေ စိတ်တိုနေသလို တစ်ခါတစ်ခါ ကျပြန်တော့လည်း ငိုငိုဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မူမမှန်သလို ဖြစ်နေ၏။ ဒါတွေကလည်း စနိုးစိတ်ထဲ တစ်ဖက်သတ် ထင်နေမိတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ခုလို တစ်ပတ်လုံးလုံး အဆက်အသွယ်မလုပ်တာကတော့ ကျော်ကျော်ဘက်က လွန်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ဖူးသော အပေါင်းအသင်းတွေဆီ စနိုး ဖုန်းဆက်စုံစမ်းကြည့်၏။ တစ်ယောက်ထံမှ သတင်းရတော့ စနိုး အံ့ဩသွားမိသည်။ ကျော်ကျော်သည် သူမထံသို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်သော်လည်း ရန်ကုန်တွင် ရှိနေပြီး မြို့ထဲရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညနေတိုင်းရှိတတ်သည်ဟု သတင်းရ၏။

ဘယ်လောက်များ ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သနည်း။ ဒါသည် သူမကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လျစ်လျူရှုထားတာဟု စနိုးတွေးကာ ထိုဆိုင်သို့ ကျော်ကျော် ထိုင်တတ်သောအချိန်တွင် လိုက်သွားလိုက်သည်။

လိုက်သွားတော့ တွေ့ပါသည်။ စနိုး မသိ၊ မမြင်ဖူးသော လူနာယောက်နှင့် ထိုင်နေသည့် ကျော်ကျော်သည် သူမကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွား၏။ မသိမသာ ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ပြင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဪ... စန်းပါလာ။ လာလေ၊ ဘယ်ကလှည့်ဝင်လာတာ

ဗ”

စန်းက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကျော်ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“နှင့်ဆီကိုပဲ တမင်လာတာ ကျော်ကျော်။ နင် ရန်ကုန်မှာ ရှိ ထွက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလဲ”

“ဪ... အေး... အဲဒါက ဟိုလေ”

ဒီတစ်ခါတော့ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်ရင်း စကားတွေပင် ဆိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်ကျော်၏ပုံစံကိုကြည့်ကာ သူနှင့် ဆိုင်နေသည့်လူနှစ်ယောက်လည်း သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။ ကျော် ကျော်ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ရင်း...

“ကျော်ကျော်... ငါတို့ မင်းကို ပိုက်ဆံအကျေပေးပြီးသားနော်။ နောက်ဖြန် ပစ္စည်းလိုချင်တယ်ကွာ။ ဒါပဲ”

“အေးပါကွ... လမ်းကြောင်းနည်းနည်းကျပ်နေလို့ပါ။ ရတာနဲ့ ဒါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ပြီးရောလေ”

ထိုလူနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့မှ ကျော်ကျော်က စိတ်ရှုပ်သွား သည့်ပုံစံနှင့်...

“ပြော စန်း... ဘာကိစ္စလဲ”

ကျော်ကျော်၏ဆက်ဆံပုံကြောင့် အစကတည်းက တင်နေသည့်

စန်း ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကျော်ကျော်။ ငါက နင် အဆင်
အသွယ်မလုပ်လို့ လိုက်လာတာလေ။ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီက
ငွေတွေယူသွားပြီး အဆက်အသွယ်မလုပ်တာ ဘာသဘောလဲ”

ကျော်ကျော်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်
ပြီး ...

“စန်း အဲဒီပိုက်ဆံကိစ္စပြောဖို့ ငါ့ဆီလာတာလား”

စန်းက ...

“ဒီမှာ ကျော်ကျော် ... နင့်အမှားကို ငါ့အမှား လာမလုပ်နဲ့
ပိုက်ဆံကိစ္စထက် နင် ငါ့ကို အလေးမထားတာ ဘာသဘောလဲ”

ကျော်ကျော်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ကာ ...

“စန်းရာ ငါ စိတ်ညစ်နေတယ်။ အလုပ်ကိစ္စကလည်း နည်းနည်း
အဆင်မပြေဖြစ်သွားလို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီကို ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ”

စန်းက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“မဆိုင်ပါဘူး ကျော်ကျော်ရာ။ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေပြေ မပြေ
ပြေ နင် ငါ့ဆီကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း လှမ်းပြောသင့်တာပေါ့။ ခုတော့
နင်က ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တာ၊ အလေးမထားတာ”

စန်း တင်းကာ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲပြောလိုက်တော့ ကျော်ကျော်
မျက်နှာတစ်ချက် အမ်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထားပင်းလားပြီ
စန်းကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“စန်း ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါ ညစ်နေတယ်လို့ ပြောပြီးသားနော်။ နင် ငါ့ကို
ဝေဖန်နဲ့။ နင့်ပိုက်ဆံတွေကို ငါ ပြန်ရှာပေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား။
တော့ လာမနောက်နဲ့ကွာ။ ငါ စကားများများ မပြောချင်ဘူး”

မထင်မှတ်ထားသည့် ကျော်ကျော်တို့ပြန်မှုတွေကြောင့် စန်းရင်ထဲ
နဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။ ကျော်ကျော်မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ ရင်ဆိုင်ကာ
ပြည်လိုက်ပြီး ...

“ကျော်ကျော် ... ဒါက နင့်ဆီလိုက်လာတဲ့ နင့်ရည်းစားကို
ဆက်ဆံတဲ့ ဆက်ဆံရေးပေါ့ ဟုတ်လား။ ရတယ်လေ။ နင့်စကားတွေကို
ထုတ်ထားပါ။ ငါလည်း မမေ့ဘူး ကျော်ကျော် ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး စန်းက ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ကျော် လှမ်းခေါ်သည်
လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။ ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်သည့်တိုင် စန်း
တိုက်ထားမိခဲ့ဖြစ်သည်။

အမေပြောခဲ့သလို ကျော်ကျော်ဟာ သူ့မဘဝအတွက် ဘယ်လိုမှ
ဆံ့ချက်ပေးနိုင်မယ့်သူ ဖြစ်နေပြီလား။
ကိုက်ထားသောနှုတ်ခမ်းက ပို၍နာကျင်လာလေသည်။

အခန်း (၁၃)

ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း အပြင်မထွက်ဖြစ်သလို ကျော်ကျော်နု
လည်း မဆုံဖြစ်ပါချေ။ သူမဘက်က အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်သ
ကျော်ကျော် ဖုန်းဆက်သည်ကိုလည်း မကိုင်ဘဲထားလိုက်၏။ သူမ ဒီထဲ
ပို၍ စိတ်ဆိုးသင့်သည် မဟုတ်လား။

တစ်ညနေတော့ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်၍ club
သွားရန် အဖော်ညှိလေသည်။ စနိုးလည်း စိတ်ထဲ ညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည့်
ထိုသူငယ်ချင်းနှင့် club သို့အတူလိုက်သွားလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ club
ထဲတွင် ကျော်ကျော်နှင့် သွားဆုံသည်။ ကျော်ကျော်က စနိုးအနားသို့လာ

“ဖုန်းဆက်တာ ဘာဖြစ်လို့မကိုင်တာလဲ စနိုး။ စိတ်ဆိုးနေတယ်
ပဲလား”

စန်းက ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနှင့် ...

“ငါ နင်နဲ့စကားမပြောချင်သေးဘူး ကျော်ကျော်”

တစ်ကယ်လည်း စိတ်ဆိုးမပြေသေးသောကြောင့် ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော် ထပ်၍ချော့လာမည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ပြောလာသည့်စကားက ထင်ထားသလို မဟုတ်ချေ။

ကျော်ကျော်က မျက်နှာသေနှင့်ပင်။

“ပြီးရောလေ ... နင် စိတ်ဆိုးပြေလို့ စကားပြောချင်တဲ့အခါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် စန်းက အံ့ဩနာကျင်စွာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို ကျော်ကျော်ဘက်က ပြောပြောကြောင်းပြော၍ သူမကို ချော့ရမည် မဟုတ်လား။ တော့ ...။

Club ထဲမှာလည်း နေချင်စိတ်မရှိတော့သည်မို့ သူငယ်ချင်းမကို နှစ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ taxi ငှားရန် ကားပါကင်ကိုဖြတ်၍ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်ပဲရှိသေးသဖြင့် သိပ်တော့ ညဉ့်မနက်သေး။

ကားပါကင်ကို ဖြတ်လျှောက်လာချိန်မှာပဲ သူမ၏ရှေ့ဘက်တွင် အတော်ကြီးမူးနေသောကြောင့် ယိုင်ထိုးကာ လျှောက်နေသည့် လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စန်းက နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားသည်။

ဒီလောက်တောင် မူးအောင်သောက်ရတယ်လို့ပဲ။ မူးနေသေးလို့ထံမှ ကားသော့တွေ၊ ဖုန်းတွေလည်း လွတ်ကျတာ တွေ့သည်။ ကိုယ်မဆိုင်သဖြင့် စနိုးလည်း ထိုလူအနားမှ ဖြတ်၍သာလာခဲ့၏။ သို့သော် စပ်စုစိတ်ဖြင့် ထိုလူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိချိန်မှာပဲ ...

“ဟင် ... ဦးထက်နောင်”

နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဒီလူနှင့် တွေ့ရပြန်လေပြီ။

စနိုးလည်း ခြေလှမ်းရပ်ကာ ထက်နောင်အနီးသို့ သွားလိုက်ပြီ။

“ဦးထက်နောင်၊ ဦးထက်နောင် ... ရရဲ့လား”

ပြောရင်း စနိုးက ထက်နောင်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲကူထုတ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ထက်နောင်က စနိုးကို ရိုဝေဝေပြန်ကြည့်ရင်း အံ့သြပျော်ရွှင်သွားပုံနှင့် ...

“ဟင် ... မင်း မင်း”

စနိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ စနိုးကို မှတ်မိတယ်မလား။ ဦးထက်နောင် ထေတော်မူးနေတာပဲ”

အော့ခနဲ လေတက်လိုက်ရင် ထက်နောင်က ...

“သိပ် ... သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။ မင်းက ရွှေငါးလေး ... လေ”

“အာ ... ဘယ်က ရွှေငါးလေးက ပါလာရတာလဲ။ အဲဒါ ...

ဦးထက်နောင် ဒီလောက်မူးနေတာ ဘယ်လိုပြန်မှာလဲ”

ထက်နောင်က လက်ကာပြရင်း ကားသော့ကိုပြကာ ...

“အာ ... သိပ်ရတာပေါ့။ ကားနဲ့ပြန်မှာလေ။ ဘယ်မှာလဲ ကား

ပြောရင်း ကားသော့ကီးချိန်းမှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သဖြင့်
ထက်နောင်၏ကားဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

စန်းလည်း ထက်နောင်ကို ကားရှိရာသို့ တွဲလာခဲ့ရင်း ...

“ကဲ လာ ... ဦးထက်နောင်ကားဆီကို စန်း လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကားအနီးသို့ရောက်တော့ ထက်နောင်က အတော်ကြီးအားယူကာ
ထက်နောင်၏တက်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်လိုမောင်းမည်တော့မသိ။

စန်းက ...

“ဒါနဲ့ ... ဦးထက်နောင် ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အဲဆိုလည်း မင်းလိုက်ပို့ပေးလေ၊ ဟေး ဟေး ပျော်တာ ကွာ”

စန်းလည်း ကြံရာမရသည့်အဆုံး ထက်နောင်၏ဖုန်းကိုယူကာ
အနီးသို့ခေါ်ဆိုထားသည့် ဖုန်းတစ်လုံးကို ပြန်၍ခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

ထက်နောင်မှ ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်းပဲ စန်းက ...

“ဦးထက်နောင် မိတ်ဆွေလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ထက်နောင်က”

“ဪ ... ဦးထက်နောင်က (.....) club က

အားပါကင်မှာပါ။ သူ အရမ်းမှူးမြီး ကားမောင်းဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့
အကြောင်းကြားတာရှင့်”

“ဟာ ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏစောင့်ပေးပါလား။ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စန်း ဖုန်းချပြီးပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ထက်နှောင်က ကားစတီ ယာရင်ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ ကားထဲ ဖုန်းပြန်ထည့်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကူညီလက်စနဲ့ စောင့်ပေးရဦးမှာပဲဟု စန်းတွေးရင်း သက်ပြင်းဖွဖွ ချလိုက်မိပါသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ ကိုတော့ စန်း လုံးဝသတိမထားမိခဲ့ပါ။

တချို့သော ကံတရားများသည် လူ့ဘဝဇာတ်ညွှန်းထဲတွင် အစီအစဉ်တကျ ပါဝင်ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ကျော်ကျော်က ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တွေ့ရန် ချိန်း
သည်။ စန်းက မလာနိုင်ဘူးဟု ပြောလိုက်သော်လည်း စန်း မလာလျှင်
အိမ်အထိလာခေါ်မည်ဟု အကျပ်ကိုင်သဖြင့် စန်း ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ချိန်းထားသည့်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ စန်းက လိုရင်းကိုပဲ ပြော
တိုက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲ ကျော်ကျော်၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးမလို့လား”
စန်းစကားကြောင့် ကျော်ကျော်က မခိုးမခန့်ပုံစံဖြစ်သွားရင်း...

“နင့်ပိုက်ဆံကို ငါပြန်ပေးမှာပါ စန်း။ နင့်မှာ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အိမ်စကားပဲ ပြောစရာရှိတာလား”

ပြောလာသည့်စကားကြောင့် စန်းလည်း ခနဲတည့်တည့် ခြိတ်ပြော

လိုက်သည်။

“နင်က အဲလိုပြောရအောင် နင့်ဆီမှာရော ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရင်း ကျော်ကျော်က ...

“သိပ်ရှိတာပေါ့ စနိုး။ နင်က ငါ့ချစ်သူ၊ ငါ့ရည်းစားလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“မခနဲနဲ့ စနိုး။ ငါ နင်နဲ့ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ခုလည်း ပြောစရာရှိတဲ့ သိန်းလိုက်တာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

စိတ်လျှော့ရင်း စနိုးက မေးလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်က စနိုးထံ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“နင် ဟိုတစ်ရက်ညက club က ကားပါကင်မှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် စနိုး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားရင်း ပြန်စဉ်း စားလိုက်ကာ ...

“ကားပါကင်မှာ ဟုတ်လား။ ငါက ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမှာလဲ”

ကျော်ကျော်က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“စနိုးရာ ဖြောင်ညာနေပြန်ပြီ။ နင် အဲဒီညက ဟိုဦးထက်မှ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

မျက်နှာပင့်လိုက်မိပြီးမှ စနိုး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ကာ

“ဘာများလဲလို့ နင်က ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာလား ကျော်ကျော်”

“မေးတာပဲ ဖြေစမ်းပါ”

စန်းက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“အဲဒီကိစ္စက ထွေထွေထူးထူးပြောစရာလိုတာမှ မဟုတ်တာ။

ထိပြန်တော့ ဦးထက်နောင် မူးနေတာတွေ့တာနဲ့ သူ့ကားဆီ လိုက်ပို့ပေး
ထား။ သူ့မိတ်ဆွေဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒီလောက်ပဲလေ”

“သိပ်ဂရုစိုက်ပေးလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ် ကျော်ကျော်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အဲဒီလူက ဘောစိဆိုတော့ ဂရုစိုက်
ပေးလိုက်တာပေါ့လို့ မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် စန်းစိတ်ထဲ ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွားရပြီ...။

“နင် နင် ... ငါ့အပေါ် စော်ကားတာ တော်တော်များနေပြီ
ကျော်ကျော်။ နင်က ချစ်သူရည်းစားဆိုပြီး ငါ့အပေါ် ဂရုမစိုက်ရုံတင် မဟုတ်
ဘူး။ တခြားလူနဲ့ စွပ်စွဲပြီး ငါ့သိက္ခာကိုပါ စော်ကားလာပြီ။ နင် တော်တော်
ပြောင်းလဲသွားတာပဲ ကျော်ကျော်”

ကျော်ကျော်က မထီတရီပြုံးကာ ပြန်ကြည့်လာရင်း ...

“ပြောင်းလဲတယ် ထင်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး စန်း။ ငါက
နင်ချစ်သူပဲ။ နင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ”

“လိုအပ်လို့ပြောတာဆိုရင် ငါ လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... နင်
နင်ပြောနေတာတွေက အရေးမှမပါတာ။ တော်ပြီဟာ ... နင်နဲ့

အဲဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ နင်နဲ့ငါ ဒီလိုပဲဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မတွေ့တာကောင်းမယ်”

ပြောပြီး စနိုးက ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ကျော် လှမ်းခေါ်မည် ဟုထင်ထားသော်လည်း ကျော်ကျော်ထံမှ ဘာစကားမှထွက်လာခြင်း မရှိ။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စနိုး သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကျော်ကျော်နှင့်သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် တစ်ခုခုမှားနေတာ တော့သေချာနေပြီ။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ စနိုးသိတာတစ်ခုကတော့ ကျော်ကျော် သူမကို အကြောင်းမဲ့ပြဿနာရှာချင်နေသည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်လေသည်။ လတ်တလော သူမအပေါ် သဘောထားနေသော ကျော်ကျော်၏ စိတ်ရင်းအမှန်ကိုလည်း ကျော်ကျော်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။

စနိုး သက်ပြင်းပဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်မိ၏။ ဘဝအပိုင်းအစတွေ ဟာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသည်လား။

အခန်း (၁၅)

“စန်းဟာ ငါ့အတွက် ရွှေငါးလေးဆိုတာ မင်းလက်ခံပြီလား
ကျော်စွာ”

ခပ်ခံ့ပြောလိုက်သော ထက်နှောင်ကို ကြည့်ရင်း ကျော်စွာက
ရယ်ကာ ...

“ရွှေငါးလေးဆိုပါလား။ တင်စားလှချည်လား ထက်နှောင်ရာ၊
အေးကွ ... အဲဒီည ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တာ စန်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တကယ်
ထင်ထားမိတာအမှန်ပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးကလည်း မင်းအခက်အခဲ
ဖြစ်ပြီဆိုရင် ရောက်ရောက်လာတာ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်”

“ဪ ... ကဲ စန်းက ငါ့အတွက် lucky fish ရွှေငါးလေးပါ
ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ အဲဒီညကလည်း မင်း သူနဲ့တွေ့တာ တော်တော် ကံကောင်းသွားတယ်။ ခုခေတ်က လုယက်တဲ့ကောင်တွေ ပေါ့ပါဘိနဲ့။ နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲလောက်မှူးသွားတာလဲ”

ထက်နှောင်က ရယ်လိုက်ရင်း...

“မသိတော့ပါဘူးကွာ။ အဲဒီညက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို အရင်သွားသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုရီးယားအရက်ဆိုလား နည်းနည်းသောက်လိုက်သေးတယ်။ Club ထဲရောက်တော့ သောက်နေကျအရက်ပဲ ထပ်သောက်တာပဲ။ နှစ်ပင်လိမ်သွားလို့လားမသိဘူး”

“မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ စနိုးနဲ့ မင်းထပ်ဆုံသေးလား ထက်နှောင်”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ထက်နှောင်က ...

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါက သူနဲ့တွေ့ချင်နေတာ”

ကျော်စွာက စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အင်း... စနိုးပုံစံကြည့်ရတာ မင်းက ဘောစိပဲဆိုပြီး ချဉ်းကပ်လာမယ့် ကောင်မလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်ကပဲ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ် ထင်တာပဲ”

“ပြောပါဦး... မင်းက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ”

တကယ်တမ်း မေးလာတော့လည်း ထက်နှောင်ထံတွင် ဖြေစရာ

အားက မရှိပြန်ချေ။

ထိုအချိန်မှာ ဖုန်းပြည်လာသဖြင့် ခေါ်ဆိုလာသော နံပါတ်ကို
ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မိတ်ဆွေထဲက မဟုတ်သည့်နံပါတ် အစိမ်း။
အစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ဦးထက်နောင်လား၊ စနိုးပါ”

“ဟင်”

အံ့ဩစွာရေရွတ်မိရင်းက ထက်နောင် ဝမ်းသာသွားရသည်။ ချက်
ချင်းပဲ ...

“စနိုး ... မင်းကိုယ့်ဆီကို တကယ်ဖုန်းဆက်တယ်နော်”

စနိုးက ခပ်ခပ်ရယ်ကာ ...

“ဆက်လို့ပဲ စနိုးအသံကြားနေရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဦးထက်နောင် ခု
အားလား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ စနိုး”

“ဒီမှာ စနိုးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့လေ။ ဝိုင်တွေက တစ်
ဆောက်တည်းသောက်ရင် သိပ်မချိုဘူးလားမသိဘူး။ အဲဒါ ဦးထက်နောင်
တာကူသောက်ပါလား ... ရှင့်”

ဒါလောက်ဆိုလျှင် စနိုး၏လတ်တလောအနေအထားကို ထက်
နောင် နည်းနည်းရိပ်စားမိလိုက်၏။ ဒီကောင်မလေးမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိနေတာ
သေချာပြီ။ နဂိုကတည်းက စနိုးနှင့်တွေ့ချင်နေသူမို့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြော
ဆိုက်ပါ၏။

“လာမှာပေါ့ စနိုးရဲ့။ စနိ ခု ဘယ်ဆိုင်မှာရှိနေလဲဆိုတာသိပြော”

“ကန်တော်ကြီးထဲက (.....) ဆိုင်မှာ”

“အိုကေ ... ကိုယ် အခုပဲ ထွက်လာပြီ”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာပေးနှင့် ကျော်စွာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျော်စွာက ပြုံးစိစိလုပ်ကာ ပခုံးပဲ အသာတွန့်ပြလာတယ်။ အညှာလွယ်လိုက်တာဟု မှတ်ချက်မချတာပင် ကံကောင်း။

ကံကောင်းခြင်းလေးက ကိုယ့်ဆီမလာတော့ ကိုယ်ကပဲ ကောင်းခြင်းလေးဆီ သွားရတာပေါ့လေ။

ကိုယ်လာပြီ ရွှေငါးလေး။

အခန်း (၁၆)

စားပွဲပေါ် ပိုင်ပုလင်းခွံများကိုကြည့်ရင်း စန်း အတော်ခရီးရောက်
ဆိုတာ ထက်နှောင် သိလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုတွေ သောက်နေ
ဆိုတာတော့မသိ။

ထက်နှောင်က စန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက
“စန်းက တကယ်ကြီးသောက်ထားတာပဲ၊ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သာမန်အချိန်တွေမှာ ခုလို
သောက်လေ့သောက်ထ မရှိဟုထင်သဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စန်းက ရီဝေဝေပြန်ကြည့်လာရင်း ...
“စိတ်ညစ်လို့ပါ။ ဘာတွေညစ်နေလဲဆိုတော့ အများကြီးပဲ
ထက်နှောင်ရာ။ အဲ . . . ဘာသောက်မှာလဲ၊ တစ်ခုခုသောက်တော့”

ထက်နှောင်က ...

“ကိုယ် ရေပဲသောက်တော့မယ်”

“အာ ... လာလာ ... ရေတော့မလုပ်နဲ့လေ၊ စနိုးက ဝိုင်သောက်
နေပြီး ဦးထက်နှောင်က ရေသောက်တော့ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ ဘီယာ
လောက်တော့ သောက်ပါ”

“အင်း ... အဲလိုဆိုလည်း ဘီယာပဲပေါ့”

ထက်နှောင်က ဝိတ်တာခေါ်ကာ ဘီယာမှာလိုက်သည်။ စနိုးက
ထက်နှောင်ကို စိုက်ကာကြည့်လာပြီး ...

“ဦးထက်နှောင်က စနိုးကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားလို့ ဖုန်းခေါ်
လိုက်တာနော်။ ခုချိန် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ သိပ်အဆင်မပြေလို့
ပြီးလိုက်ရင်း ထက်နှောင်က ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း စနိုးဆီကဖုန်းကိုစောင့်နေတာ
ထိုစကားကြောင့် စနိုးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ကာ ...

“စနိုးဆီက ဖုန်းကို မျှော်တယ် ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ထက်နှောင် ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ်လည်း တစ်ယောက်တည်းနေရတာ သိပ်အဆင်မပြေ
လို့ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ စနိုးက မျက်နှာလေးမဲ့လိုက်ပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဦးထက်နှောင်လိုလူမျိုးမှာ အဆင်မပြေစရာထဲ
ဘာများရှိမှာမို့လို့လဲ”

ထက်နောင်က ...

“ရှိတာပေါ့ စနိုးရယ်။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ပင်လယ်နဲ့ကိုယ်ပဲလေ။

အတိုင်းအတာနဲ့ စနိုး စိတ်ရှုပ်စရာတွေရှိသလို ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်

အတိုင်းအတာနဲ့ ကိုယ်ရှိတာပေါ့။ ကိုယ်မှ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းမှာရှိမှာပဲ။

စနိုး ဘာကြောင့်စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ရမလား”

စနိုး မျက်နှာလေးက တည်သွားသည်။ ချက်ချင်း စကားပြန်

ပြောထားသေးဘဲ ခဏငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“ညစ်တာတွေကတော့ ညစ်နေတာပဲ။ အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်

စနိုးအမေနဲ့လည်း အိမ်မှာ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ စနိုးရည်းစား

ကျော်နဲ့လည်း တကျက်ကျက်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ထက်နောင်က မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်

တာ ...

“စနိုးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ပေါ့”

စနိုးက တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ရှိပြီပေါ့ ဦးထက်နောင်ရယ်။ အဲဒီ

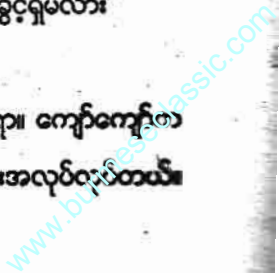
ကြောင့်ပဲ အမေနဲ့စနိုး ခဏခဏ စကားများနေရတာ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ စနိုး။ ကိုယ်သိခွင့်ရှိမလား”

စနိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“ဖြစ်တတ်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေပါပဲ ဦးထက်နောင်ရာ။ ကျော်ကျော်တ

ရည်းစားဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာ သွားအလုပ်လုပ်တယ်။

ပြန်လာတော့လည်း ဘာမှ စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်မလာဘူးလေ။ အဲကတည်းက အမေက သိပ်မကြည်တော့တာ။ ကျော်ကျော်လို့လူမျိုးက စန်းဘဝအတွက် အာမခံချက်မပေးနိုင်ဘူးလို့ သူ ထင်သွားတယ်။ ဒီကြားထဲမှာထည့် ကျော်ကျော်က ဘာမှပြောင်းလဲမလာဘူး။ ပိုဆိုးသွားတာက စန်းစုထာဝရ ငွေတွေကို ကျော်ကျော်က အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထပ်ယူသွားတာကို အထင် သိသွားတယ်။ အဲမှာ ပိုဆိုးတော့တာ”

စန်းက စကားဖြတ်ထားလိုက်သဖြင့် ထက်နှောင် ဝင်ပြောလိုက် သည်။

“အင်းပေါ့လေ ... မိဘနေရာကကြည့်ရင်လည်း စန်းအဖေ စန်းအတွက် စိတ်ပူမိမှာပဲ”

ထောက်ခံသည့်ပုံစံနှင့် စန်းက အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အမေ့ကိုလည်း လွန်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ... ခက်နေတာက ကျော်ကျော်ပဲ။ ကျော်ကျော်ပုံစံကိုက ဘဝ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားနေတာ။ စန်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် ဆိုပြီး အားစိုက်ကြိုးစားတာမျိုး ရှိမလာတာပိုဆိုးတယ်”

“ဒီတော့ စန်းလည်း စိတ်ပူလာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါရင်း စန်းက ...

“စိတ်ပူတယ်ရယ်မဟုတ်ဘူး ဦးထက်နှောင်။ စန်းက ကျော်ကျော် ဆိုးသမျှ ငြိမ်ခံပြီး သူ့အပေါ် ဖက်တွယ်နေမယ့် မိန်းမမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သူနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေဘဝကို ရှေ့ဆက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့

ဆွတ်ဆွတ်ထားတဲ့ အနာဂတ်ကတော့ ဝါးတားတား ဖြစ်လာပြီလေ။ စန်းလည်း
ကျော်ကျော်ကို ထိုက်သင့်သလောက် ပြောပြီးပြီ။ ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ပြတ်
တော့မယ်”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ ...

“အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဦးပေါ့ စန်း။ စန်းဖြစ်ချင်တာတွေ
လည်း ကျော်ကျော်ကို နားဝင်အောင်ပြောပြလေ။ အဲဒီတော့မှ စန်း
ဆွတ်ဆွတ်ထားသလို ဖြစ်မလာရင်လည်း စန်း သဘောအတိုင်း လုပ်တော့ပေါ့
ဆုတ်ဘူးလား”

စန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စန်းလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကျော်
ကျော်နဲ့ ညှိကြည့်ပါဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ကောင်းလာမယ် မထင်မိဘူး။
အဲဒါဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျော်ကျော်ကိုယ်တိုင်က စန်းအပေါ် ပြောင်းလဲလာတာ
စန်း သိနေလို့ပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူများရည်းစားကြားထဲ ထက်နှောင် မှတ်ချက်
ဆစ်မပေးလိုက်တော့ချေ။ စန်းက ပြောနေရင်း ထက်နှောင်ကို အားနာ
သွားဟန်နှင့် ...

“ဆောရီးနော် ... စန်းလည်း ဦးထက်နှောင်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး
စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြောနေမိပြီထင်တယ်”

ထက်နှောင်က လက်ကာပြရင်း ...

“ဟာ ... ရပါတယ် စနိုးရဲ့၊ ကိုယ်လည်း စနိုးပြောတာကို နားထောင်ဖို့ပဲ လာတာလေ။ ပြောချင်တာပြော ရတယ်။ ပြီးရင် ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ။ ကိုယ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်”

“အံ့မယ် ... သဘောကောင်းလှသည်လား”

ထက်နှောင်က ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“စနိုးလည်း ကိုယ်အခက်အခဲဖြစ်တိုင်း ရောက်ရောက်လာပြီ ကူညီခဲ့သေးတာပဲ။ ဒီလောက်တော့ ပြန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

စနိုး ...

“တိုက်ဆိုင်လို့ ကူညီခွင့်ရတာပါ။ ဦးထက်နှောင်ရာ။ တကယ်တကကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ စနိုးက ကိုယ့်အတွက် lucky fish ပဲ”

ထက်နှောင်အပြောကြောင့် စနိုး လွင်လွင်လေး ရယ်ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းပြည်လာပြန်သဖြင့် ထက်နှောင် ဖွင့်ကိုင်လိုက်၏။ မကြာခဏဆိုသလို စိတ်ပါလျှင် လောင်းတတ်သောကြောင့် ဘောလုံးပွဲခိုင်ဆက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုထက်နှောင် ... ဒီည ရိုးရဲ့ ဘာကာရှိတယ် တင်ဦးမလား”

ထက်နှောင်က ဘာစီလိုနာအသင်း ပရိသတ်ဖြစ်သည့်အပြင် စိတ်ပါလျှင် ကြေးကြီးကြီးလောင်းတတ်သောကြောင့် လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြေး ဘယ်လိုပေးတာလဲဗျ”

“ရိုးရဲ့ကွင်းဆိုတော့ လယ်ဘယ်ကိုးဆယ်အန့်ပေးထားတာပဲ”

အစ်ကို”

ဘာစီလိုနာဘက်မှ လောင်းလိုက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ စခန်းကို ကြည့်ကာ သတိရသွားသဖြင့် ...

“ခဏလေးနော် ညီလေး ... ကိုယ် ပြန်ဆက်ပေးမယ်”

ထက်နောင်က ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဖုန်းထဲမှ ဘောလုံးပွဲကိုးရလဒ် ကြည့်သော အပလီကေးရှင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရိုးရိုးမက်ဒရစ်နှင့် ဘာစီလိုနာ အသင်းတို့ ကန်မည့်အချိန်ဇယားကွက်ကို ရှာလိုက်ပြီး စခန်းကို လှမ်းပြကာ

“စခန်း ဒီမှာကြည့် ... ဒီဘောလုံးအသင်းနှစ်သင်းကန်ရင် ဘယ် အသင်း နိုင်မယ်ထင်လဲ”

စခန်းပုံစံက ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါ လိုက်ရင်း ...

“အာ ... ဘောလုံးပွဲအကြောင်း စခန်းမှ နားမလည်တာ၊ မပြော တတ်ဘူး”

ထက်နောင်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဆိုရင် ကိုယ်ပြောမယ်။ ဒီဘက်ကအသင်းမှာ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမား ရှိနယ်ဒိုလ် ပါတယ်။ ဒီဘက်မှာဆိုရင်လည်း မက်ဆီဆိုတာ ပါတယ်။ သူလည်း ကမ္ဘာကျော်ပဲ”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ စခန်းက ချက်ချင်းပဲ ...

“ရှိနယ်ဒိုတော့ သိတယ်။ သူက အရမ်းတော်တယ်ဆို၊ ရှင်လည်း အရမ်းဖြောင့်တယ်လေ။ သူပါတဲ့အသင်းနိုင်မယ်ထင်တာပဲ။ အဟင်း”

ပြောပြီး ရှက်ဟန်လေးနှင့် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ထက်နောင်လည်း စနိုးအပြောကြောင့် ဘာစီလိုနာဘက်မှ လောင်းမည်ဆိုသော အတွေးကို မျက်စိမှိတ်ကာ ဖယ်လိုက်ရင်း ဘောလုံးပွဲဒိုင်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“အေး ညီလေး ... ရိုးရဲနှစ်သောင်းကွာ။ အေး ... သေချာပဲတယ်။ မင်းတို့ပြောတဲ့နှစ်သောင်းပဲ”

ဖုန်းချလိုက်တော့ စနိုးက လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဦးထက်နောင်ရှုံးရင်တော့ စနိုးကို အပြစ်မတင်နဲ့နော်။ အင်္ဂလေ ရှုံးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နှစ်သောင်းလောက်တော့ စနိုး ပြန်ဖေနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ထက်နောင် ကြိတ်ကာပြုံးလိုက်မိပြီး ...

“ရပါတယ်ကွာ၊ ရှုံးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်က စနိုးဟာ ကိုယ့်အတွက် lucky ဖြစ်မလားလို့ ထပ်စမ်းကြည့်တာ”

ချက်ချင်းဆိုသလို စနိုးက မျက်စောင်းလေးထိုးလာပြီး...

“ဦးထက်နောင်ကလည်း လုပ်တော့မယ်။ စနိုးကို အဲလိုကြိတ်မသတ်မှတ်ထားပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တာဝန်ကြီးလို့”

ပြောရင်း စနိုးက ရယ်လိုက်သောကြောင့် ထက်နောင်လည်း လိုက်ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။ အရယ်ရပ်တော့ စနိုးက ကျေးဇူးတင်ဟန်လေးဖြင့်

ပြည်လာရင်း ...

“ဒီနေ့ စခန်းဆီလာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါနော် ဦးထက်နောင်”
ထက်နောင်က ...

“ရပါတယ်ကွာ၊ နောက်လည်း ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်
အဲ ... စခန်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လေးလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးထားလို့ ရမ
ဘူး”

စခန်းက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ စူးစမ်းသလိုလေး ပြန်ကြည့်
တာသည်။ ထက်နောင်က စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည့်အတိုင်းပဲ ထပ်ပြော
ဆိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်လည်း မွန်းကျပ်တာတွေရှိလာရင် စခန်းကို ပြောပြချင်လို့ပါ။
ပြောရင်ပေါ့”

အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စခန်းမျက်နှာလေးက ပြုံး
ဆောင်သန်းလာသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ထက်
နောင်၏ဖုန်းကိုယူကာ ဂဏန်းတချို့နှိပ်ရင်း ဖုန်းခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ထိုင်ခုံ
ပေါ်ရှိတ်ထားသည့် စခန်း၏ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာလျှင်ပဲ
နောက် ဖုန်းချလိုက်ကာ ထက်နောင်ဆီ ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ စခန်းရဲ့ဖုန်းပဲ ဦးထက်နောင်”

ထက်နောင်က ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း စခန်း၏ဖုန်းနံပါတ်ကို
lucky fish ဟုမှတ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်လို့ ရတယ်မလားဟု ထက်
နောင်တော့ချေ။

တချို့သောစကားလုံးများသည် ပြောစရာမလိုအောင်ပင် အဓိပ္ပာယ်
တွေ ပျော်ဝင်နေပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့်စကားကို
ထက်နှောင် ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စနိုး”

အခန်း (၁၇)

ယခုတစ်ပတ်အတွင်း မရှိနိုင်သော နံနက်ချိန်ခါတေးသံသာအဖြစ်
ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမေက ဆူပွက်ပြောဆိုနေပြန်သည်။
ထိုအတိုင်း ကျော်ကျော်ကို ငွေပေးထားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။

“ညည်းရည်းစားလိုကောင်မျိုးကိုမှ ရှိစုမဲ့စုငွေကို သွားချေးရ
ထယ်လိုအေ။ ညည်းပိုက်ဆံတော့ ပြန်ရဖို့လမ်း မမြင်ဘူး”

စိတ်ညစ်နေရသည့်ကြားထဲ ဖိအားလာပေးနေသလို ခံစားလာရ
သဖြင့် စနိုးလည်း ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“အမေရယ် . . . တစ်ရက်တစ်ရက် ဒီအကြောင်းပဲ အပ်ကြောင်း
ထပ်နေတော့တာပဲ။ သူပြန်ပေးတဲ့အခါ အမေ့ကိုပေးပါ့မယ်”

ပြေရာပြေကြောင်းပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း အမေက နှုတ်နှာ

မဲ့ကာခွဲကာလုပ်၍ ...

“ငါတော့ မထင်ပါဘူးအေ၊ ငါကလည်း ငွေလိုလိုသာ ညည်းဆီက တောင်းရတာပါ”

စန်းလည်း ခေါင်းကုတ်လိုက်မိပြီး ...

“အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လည်း သမီးအမြန်ဆုံး ပြန်တောင် ပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ ... သမီး အလုပ်ပြန်လုပ်မယ်။ အမေ ညည်းမနေခဲ့ တော့”

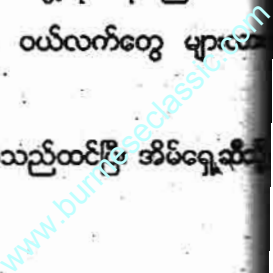
ထိုသို့ပြောလိုက်တော့မှ အမေမျက်နှာက အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်း သွားကာ ...

“အင်း ... ညည်းအလုပ်ပြန်လုပ်ရင်တော့ မဆိုးလောက်ပါဘူး ခုနောက်ပိုင်း ပွဲစားအလုပ်ကလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးလေ။ အကြွ တောင် တင်ချင်နေပြီ”

စန်းလည်း သက်ပြင်းသာချမိတော့၏။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အလုပ်တစ်ခု အမြန်ရှာဖွေလိုလာပြီလေ။ ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွှေ လင့်ထားခဲ့တာတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာသည်မဟုတ်လား။ အမေနှင့် စကားပြတ်သွားသဖြင့် စန်း ငြိမ်သက်ကာ စဉ်းစားနေချိန်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးလာရပ်သည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ညဉ့်သည် ထင်တယ်၊ တိုက်ခန်း ဝယ်လက်တွေ များလာ မသိဘူး”

အမေက သူ့အလုပ်ကိစ္စအတွက်လာသည်ထင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆီက

ပြန်ထထွက်သွားသည်။

သို့သော် ...

အိမ်ပေါ်သို့အမေနှင့်အတူ တက်လာသူကို မြင်လိုက်ရတော့မှ စန်း

အပြုံး ပျာယာခတ်သွားရလေသည်။

“ဟင် ... ဦးထက်နောင်ပါလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စန်းဆီ”

ထက်နောင်က ပြုံးကာ လက်ကာပြရင်း ...

“ဒီလိုပဲ စန်းဆီလာခဲ့တာပါ။ ကိစ္စလေးရှိလို့လေ”

“ကိစ္စ ... ဟုတ်လား”

နားမလည်ဟန်ဖြင့် စန်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။ ခုချိန်ထိ ထက်

နောင်က အိမ်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသေးသဖြင့် ဒေါ်နီနီက အားနာသွား

သောပုံစံဖြင့် ...

“ဟဲ့ သမီး .. ဧည့်သည်ကို နေရာထိုင်ခင်းမပေးဘဲ ဘာတွေ

ဆောင်မေးနေတာလဲ”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ။ ဦးထက်နောင် ထိုင်ပါရှင့်”

စန်းက ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြရင်း ထိုင်ခုံရှေ့မှ စားပွဲကိုလည်း သပ်ရပ်

အောင် ရှင်းလင်းလိုက်ပါသည်။ ထက်နောင်က ဝင်ထိုင်ကာ တစ်အိမ်လုံးကို

ဆီသော အကဲခတ်လိုက်သည်။

စန်းက ...

“ဦးထက်နောင် ... ဒါ စန်းအမေလေ၊ ဒေါ်နီနီတဲ့။ အလော

အာ ခီရပ်ကွက်ထဲမှာ ပွဲစားအလုပ်လုပ်တယ်။ အမေ ... ဒါလဲ သမီး

မိတ်ဆွေ ဦးထက်နောင်”

ဒေါ်နီနီက ပွဲစားဆိုသည်အတိုင်း အကင်းပါးလွန်းသည်။ ထက်
နောင်၏အနေအထားကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်မို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ပုံစံဖြင့် ...

“အေးပါကွယ် ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ထက်
နောင်ရေ။ စနိုးကိုလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို ဆုံးမပါကွယ်။ အန်တီ
အပ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ထက်နောင်က ရယူလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ စနိုးက လိမ္မာပြီးသားပါ။ အထူးတလည်
ဆုံးမစရာမရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မောင်ထက်နောင် ဘာသောက်မလဲ။ အပူလား၊ အအေးလား
အန်တီ စိစဉ်လိုက်မယ်”

ထက်နောင်က ချက်ချင်းပဲ လက်ကာပြကာ ...

“တော်ပါပြီ အန်တီ။ မသောက်တော့ပါဘူး။ ခုတောင် စနိုးကို
မနက်စာကျွေးရင်း အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခေါ်တာပါ။
အန်တီခွင့်ပြုရင် ခေါ်သွားပါရစေ”

အလုပ်ကိစ္စဆိုသောကြောင့် စနိုး ကြောင်သွားသည်။ သူမနှင့်
ထက်နောင်ကြားမှာ အလုပ်ကိစ္စပြောစရာမှ မရှိဘဲ။ ဘာကိစ္စဆိုသည်ကို
ပြန်မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အမေက စကားဦးသွားသည်။

“အေး အေး ... ခေါ်သွားလေ မောင်ထက်နောင်။ ဟဲ့ သမီး

...အပြင်သွားမယ်ဆို ပြင်ဆင်လိုက်ဦး”

စန်းလည်း ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်ကာ အဝတ်
အစားလဲပြီး အနည်းငယ်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ထက်နှောင်နှင့်
အမေတို့၏စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရ၏။ အမေက ထက်
နှောင်၏အလုပ်နှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို စပ်စုနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းဆီ ပြန်ထွက်လာတော့ ထက်နှောင်က စန်းကို
ဆစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ထရပ်လိုက်ပြီး အမေ့ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ၊ ကျွန်တော် စန်းကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာပါ။
အိမ်လည်း မကြာပါဘူး”

“အေးပါကွယ် ... ရပါတယ် ... သွား သွား”

ထို့နောက်မှာတော့ စန်းလည်း ထက်နှောင်၏ကားနှင့်ပါလာခဲ့လေ
သည်။ ကားပေါ်မှာ စန်းက အရင်မေးလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဦးထက်နှောင်။ ပြီးတော့ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ
ဘာလဲ။ စန်း မရှင်းလို့”

ထက်နှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း .. အလုပ်ကိစ္စကတော့ ဆိုင်ရောက်မှ စားရင်းသောက်ရင်း
ပြောကြတာပေါ့။ အရင်ဆုံး စန်းကို ကျေးဇူးတင်စကား အရင် ပြောရမယ်”

“ဟင် ... ဘာအတွက်လဲ”

“ဒီလိုလေ ... ဟိုတစ်ခါတုန်းက စန်းရွေးပေးတဲ့ ဘောလုံးအသင်း
အဖွဲ့က ကိုယ်လောင်းလိုက်တယ်လေ။ အဲဒါ နိုင်သွားတယ်။ လူကယ်ဆို

ကိုယ်က တစ်ဖက်အသင်းက လောင်းမယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားထားတာ”

ထိုစကားကြောင့် စန်းက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ... ဘာများလဲလို့ ဘောလုံးပွဲလေးနိုင်တာများ ဦးထက်
နောင်ရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက် ... အဲ နှစ်သောင်းနော်။ အဲ
ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းက ဦးထက်နောင်အတွက် ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုး
ရှိလို့လဲ”

ထက်နောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထပ်ကာရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် စန်းရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုလောင်းထဲ
နေရာမှာ အခေါ်အဝေါ်လေးတွေ ရှိတယ်။ ဘောလုံးပွဲလောင်းတဲ့အခါ မြန်
ငွေ တစ်သောင်းကို တစ်ရာလို့ သုံးနှုန်းကြတာလေ”

ထိုစကားကြောင့် စန်း မျက်လုံးဝိုင်းသွားရရင်း ...

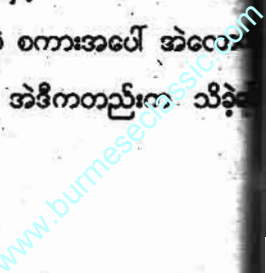
“ဟင် ... အဲဒါဆို ဦးထက်နောင်ရဲ့နှစ်သောင်းဆိုတာက သိ
နှစ်ဆယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ထက်နောင်က ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... အဲလိုပြောလည်း ရပါတယ်။ အဲဒါဆိုရင် စန်း
ကျေးဇူးတင်လို့ရပြီလား”

စန်းက တုန်လှုပ်သွားသောအမူအရာနှင့် ...

“အမယ်လေး ... စန်းပြောလိုက်တဲ့ စကားအပေါ် အဲလေး
ငွေကြေးနဲ့လောင်းမယ် မထင်လိုက်မိလို့ပါ။ အဲဒီကတည်းက သိခဲ့
မပြောရဲပါဘူး”

“ဪ ဝန်းရယ် ... ကိုယ်ကတော့ ဝန်းဟာ ကိုယ့်အတွက်
အာဘိကီးကောင်းတယ်ဆိုတာ ယုံပြီးသား။ အဲဒါကြောင့်လည်း လောင်း
ထိုက်တာပေါ့။ အဲဒီကံတရားကိုတော့ ဝန်းရောကိုယ်ပါ ပြောင်းလဲလို့
ရဘူးလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝန်းလည်း စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထို
အိမ်မှ မှန်သည်မှားသည်ဆိုတာထက် ထက်နောင်၏ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို
စောကားချင်ပါ။ သို့သော်လည်း ထက်နောင်နှင့်သူမ တဖြည်းဖြည်း
ဆက်သက်နီးကပ်လာမှုကိုတော့ အံ့ဩနေမိ၏။ ဒါလည်းပဲ ကံတရားတစ်ခုပဲ
ဏား။ သူမ မသိချေ။

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း စားသောက်ရင်း ထက်
နောင်က ပြောလာသည်။

“အိမ်မှာတုန်းက ဝန်းအမေပြောတယ်။ ဝန်း အလုပ်လုပ်တော့
မယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ”

ဝန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ဦးထက်နောင်၊ အိမ်မှာ ပိုအဆင်ပြေအောင် အလုပ်
ပြန်လုပ်မလို့ပါ။ ဘယ်မှာဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး။ အလုပ်က ရှာရဦးမှာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ထက်နောင်က ဝမ်းသာသွားပုံနှင့် ...

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ။ ဝန်း အလုပ်လိုက်ရှာမနေနဲ့တော့
ကိုယ့်ဆီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပေးပါလား”

ထိုစကားကြောင့် ဝန်း မျက်နှာလေးတည်သွားရသည်။

“ဦးထက်နောင်က စခန်းကို အတည်ပြောနေတာလား၊ စခန်း
ဦးထက်နောင်ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမှာလဲ”

ထက်နောင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“အင်း ... စခန်းက ကိုယ့်အတွက် lucky ကောင်းတယ်ဆိုတာ
အဲ ... ကိုယ့်ရဲ့အကြံပေးလုပ်ပေးလေး ဖြစ်တယ်မလား”

စခန်းက ...

“အကြံပေးဆိုတာက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမှန်းမသိပေမယ့် အလုပ်
တစ်ခုအနေနဲ့ စခန်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ စခန်း အမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အပြန်အ
အကြောင်းပြန်ပါမယ်”

“အိုကေ စခန်း၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ စခန်း ကိုယ့်ဆီရောက်လာ
သေချာသလောက်ပဲ”

“ရှင်”

“ဪ ... စခန်းအမေကလည်း ခုနက စခန်းအတွက် အလုပ်ကို
ပြောလိုက်လို့ပါ။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ကြိုမှာထားရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မသိဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ ထက်နောင်က စခန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်ပါသည်။

“စခန်း ကိုယ့်ဆီရောက်လာရင်တော့ ဦးထက်နောင်ဆိုတဲ့ အမေ
အနွန်းကို အရင်ပြင်ပေးဖို့ ခုကတည်းက ကြိုပြီးထောင်းဆိုလားပါရစေ”

အခန်း (၁၈)

ချိန်းဆိုစဉ်ကတည်းကတွေ့လျှင် စကားပြောလို့ အဆင်ပြေပါ့
အားဟု စနိုးစိတ်ထဲ ထင်နေမိသည်။ တစ်ကယ်တမ်းနှစ်ယောက်သား
ဆိုတော့လည်း ထင်ထားသည့်အတိုင်း။

“စနိုး ငါ့အလုပ်ကိစ္စက အဆင်မပြေသေးဘူးကွာ။ မင်းပိုက်ဆံကို
ခဏစောင့်ပေးလို့ရတယ်မလား”

“ရပါတယ်၊ အမေတော့ အဲကိစ္စသိသွားလို့ မေးနေသေးတယ်”
စနိုး၏စကားကို ကျော်ကျော်က သိပ်အရေးထားဟန်မရှိဘဲ -

“ပိုက်ဆံကတော့ ခဏမြုပ်နေသေးတဲ့သဘောပါ။ မင်းဆီက
ဆယ်ပုံးလောက် ထပ်ရနိုင်မလား စနိုး”

ဒီတစ်ခါတော့ စနိုး ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“မရတော့ဘူး ကျော်ကျော်၊ ခုတောင် အမေက ပိုက်ဆံလိုက်
မေးနေပါတယ်ဆိုမှ၊ နားငြီးလွန်းလို့ ငါတောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ပြု
လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

ကျော်ကျော်က စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ...

“နင်ကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီခေတ်မှာ ကုမ္ပဏီအလုပ် ဝင်လုပ်
ဘယ်လောက်ရမှာလဲဟာ။ ငါ့အလုပ်က အဆင်ပြေလာမှာပါ။ ခဏစောင့်
ကြည့်ပါလား”

“မသေချာတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ မစောင့်ချင်ဘူး ကျော်ကျော်
သေချာတာပဲ လုပ်တော့မယ်”

“နင့်စကားကြီးက ငါ့ကို အထင်သေးနေတာပဲ စနိုး”

“ထင်ချင်သလိုသာထင်တော့ ကျော်ကျော်ရာ၊ ငါ့ဘဝအတွက်
ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘူးလေ”

စနိုးစကားကြောင့် ကျော်ကျော် အနည်းငယ် တင်းသွားပုံရသည်

“စနိုး ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါအခုလုပ်နေတာ
ဟာ နင်နဲ့ငါ့အတွက်ပါလေ”

စနိုးက ...

“နင်နဲ့ငါ စကားမများချင်ဘူး ကျော်ကျော်။ နင် ငါ့အတွက်
တကယ်စဉ်းစားတယ်ဆိုရင် အချိန်က စကားပြောလာပါလိမ့်မယ်။ ခု
ငါသွားဦးမယ်”

ပြောရင်း စနိုး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်

ချမ်းကြည်ကာ ...

“စန်း ... ငါတို့ တစ်ရက်လောက် အေးအေးဆေးဆေး ထပ်
ဆွဲဦးမယ်လေ။ ခါတိုင်းနေရာမှာပဲပေါ့။ နင် ဘယ်နေ့ အဆင်ပြေမလဲ”

မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး စန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ
ကျော်ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ...

“ငါ တကယ်အလုပ်လုပ်တော့မှာဆိုတော့ နောက်ပိုင်း နင်နဲ့ အေး
ဆေးတွေ့ဖို့ အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး ကျော်ကျော်။ ကိစ္စအရေးကြီးလို့
ပြောစရာရှိရင်တော့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့။ ငါသွားပြီ”

စန်း ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ကျော်ကျော် မျက်နှာမည်ကဲ့သို့
နှစ်ကျန်ခဲ့မည်ကိုလည်း မစဉ်းစားချင်တော့။ ကျော်ကျော်နှင့်သူမ တဖြည်း
ဖြည်း ဝေးကွာလာပြီလား။

အရင်လို အခြေအနေမျိုး ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ ဘာတွေလိုမလဲ။
အချိန်လား။ အချစ်လား။

ထိုနှစ်ခုသာမဟုတ်လျှင်တော့ သူမနှင့်ကျော်ကျော်ကြားတွင် တစ်
ခုခုက သေချာပေါက် လွဲမှားနေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၉)

ဒီနေ့သည် ထက်နှောင်ထံတွင် စနိုး ပထမဆုံးအလုပ်ဝင်ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသို့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် လာခဲ့မည်ဟု ပြောသော် လည်း ထက်နှောင်က လက်မခံချေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ရှေ့အထိ ကားနှင့် လာကြိုပါသည်။ ထိုသို့ လာခေါ်တော့လည်း လိုက်ရသည်ပေါ့။

ကားပေါ်သို့တက်လိုက်တော့ ထက်နှောင်က စေ့စေ့ကြည့်လာပြီး

“ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ စနိုး။ ပြီး တော့ ... ဒီနေ့ မင်းအရမ်းလှနေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စနိုး ရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားရသည်။ ထက်နှောင်ကို မဝံ့မရဲ ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါ ဦးထက်နှောင်”

“ခဏလေး စနိုး၊ မင်း ကိုယ်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်
တောင်းဆိုထားတာ ရှိတယ်နော်၊ စနိုး မှတ်မိလား မသိဘူး”

စနိုးက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“မှတ်မိပါတယ်၊ စနိုး ဦးထက်နောင်ကို ဦးထက်လို့ ရင်းရင်း
အော်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ အိုကေလား ဦးထက်”

“သိပ်ကျေနပ်ပါတယ် စနိုး”

ပြောရင်း ထက်နောင်က ကားမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ဖြစ်
တော့ စနိုးတို့ လမ်းသွယ်လေးမှအထွက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ
လျှောက်လာသည့် ကျော်ကျော်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လိုက်
ဖြင့် အံ့သြသွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ကျော်ကျော် မမြင်နိုင်အောင်
နာကျင်မှုကို မသိမသာလေးလွှဲထားလိုက်၏။

သို့သော် ...

မသိစိတ်ကပဲ စေ့ဆော်သည်လားတော့မပြောတတ်ချေ။ ကျော်
ကျော်သည် ကားထဲသို့ စူးစိုက်ကာ လှမ်းကြည့်လာပြီး စနိုးကို လှမ်းမြင်
လေသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ စနိုးဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

ကျော်ကျော်အော်ခေါ်သံကို ထက်နောင်ကြားသလို စနိုးလည်း
ကြားပါသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသောစနိုးကို ကြည့်ကာ ထက်
နောင်က ...

“ကျော်ကျော်ဆိုတာ ထင်တယ်၊ ကိုယ် ကားရပ်ပေးရမလား စနိုး”

စနိုးက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“မရပ်ပါနဲ့ ဦးထက်။ စနိုး သူနဲ့ တွေ့တော့မှ ရှင်းပြလိုက်ပါ
မယ်”

“အိုကေ စနိုး”

ဝင့်ခနဲတစ်ချက်ပြုံးကာ ထက်နောင်က ကားကို အရှိန်မြှင့်
လိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

ခြောက်ခွက်မြောက် ဘီယာခွက်ကို မော့ချပြီးချိန်မှာတော့ ကျော်
ကျော်တစ်ယောက် အတော်ရီဝေနေပြီဖြစ်သည်။ အတူသောက်နေသည့်
ဆက်ခိုင်းပင် ကျော်ကျော်ပုံစံကိုကြည့်ကာ အံ့သြဟန်နှင့် ...

“ဆွဲလှချည်လားဟ၊ ဘာလဲ ... စနိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်
နေလို့လား”

ကျော်ကျော်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပါ”

“ဟုတ်လို့လား ကျော်ကျော်ရာ၊ စနိုးက ခု ဘောစိတ်ပွဲနဲ့
ဆွဲနေတယ်ဆို။ အဲဒါကြောင့် မင်းညစ်ပြီးသောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒဲ့ကြီးပြောလိုက်တော့ ကျော်ကျော် အနည်းငယ် ခံပြင်းစွာဟန်

တူသည်။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာထားတင်းမာလာပြီး ...

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဆိုကာမှကွာ။ ပြီးတော့ စနိုးထ အဲဒီဘဲနဲ့ တွဲနေတာမဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီလူရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ အလုပ်သမားနဲ့အလုပ်ရှင် ဆက်ဆံရေးပဲရှိတာ”

ထိုစကားကြောင့် သက်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းသိထားရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ။ စနိုး မင်းကို ခေါက်သွားပြီ ထင်လို့ ပြောပြတာပါ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်ကျော်က မထိတရိပုံစံနှင့်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ... ခေါက်လို့ရမလားကွ။ ငါ တစ်ကွက်ပြန်စွေ လိုက်ရင် စနိုး ငါ့ဆီကို စွေခနဲပြန်ရောက်လာမှာပါ။ ခုချိန် စနိုးကို တမင် လွှတ်ပေးထားတာ အကြောင်းရှိလို့”

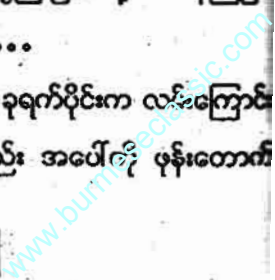
“ပြီးရောလေ၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စလဲဆိုတာကိုတော့ မဖော် တော့ပါဘူး”

သက်ခိုင်စကားကြောင့် ကျော်ကျော်က ရယ်ကာ ...

“မေးလည်း မဖြေနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုဆီထဲ ပစ္စည်း ဘယ်နေ့ရမှာလဲ သက်ခိုင်။ ငါ တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံယူထားတာ တော်တော်ကြာနေပြီကွ။ အဲကောင်တွေက ပစ္စည်းပြတ်လို့ မေးနေကြပြီ”

သက်ခိုင်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

“အေးပါ ... ငါလည်း သိပါတယ်။ ခုရက်ပိုင်းက လမ်းကြောင်း တော်တော်ကြီး ကျပ်နေလို့ပါ။ ငါ့အစ်ကိုလည်း အပေါ်တို့ ဖုန်းတောက်

သက်သက်နေတာပဲ။ ရောက်တာနဲ့ ရမှာပါ။”

“ပြီးရော့ကွာ၊ ပစ္စည်းလက်ထဲ ရောက်လာရင်လည်း မြန်မြန်
ခွဲမှတ်ပေးမှာ။ ခုတလော ဆွဲတာတွေ စိပ်နေတယ်”

“အင်း ... ငါတို့အလုပ်ကတော့ အချိန်တိုင်း သတိရှိနေဖို့က
အဓိကပဲ ကျော်ကျော်။ တော်ပြီကွာ ... ဆိုင်ထဲမှာ ဒီအကြောင်း သိပ်
ပြောတာကောင်းမယ်။ ချဉ်းမလား။ ထပ်မှာလိုက်မယ်”

“လုပ်ကွာ၊ ဒီညတော့ စောင်းအောင်သောက်လိုက်ဦးမယ်”
သက်ခိုင်က ...

“ပြီးရော့ကွာ၊ ငါလည်း အမုန်းဆွဲချင်နေတာ အတော်ပဲ”
ထိုသို့ပြောရင်း သက်ခိုင်က ဘီယာထပ်မှာလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၁)

ထက်နောင် ခေါ်နေသည်ဟု ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လာဖြော
သဖြင့် စနိုးလည်း ထက်နောင်၏ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

စားပွဲရှေ့ရောက်တော့ ထက်နောင်က laptop နှင့် အလုပ်လုပ်
နေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်လာပြီး ...

“ဪ... စနိုးရောက်နေပြီလား”

စနိုးက ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးထက် ခေါ်နေတယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား စနိုး”

“ပြေပါတယ် ဦးထက်၊ ပြေတယ်ဆိုတာကလည်း ဦးထက်က
ခက်ခက်ခဲခဲတွေ မခိုင်းလို့ဖြစ်မယ်။ စနိုးကို ခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခိုင်းမှာပါ ... ခိုင်းမှာပါ”

ပြောရင်း ထက်နှောင်က ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ စားပွဲပေါ်
တွင်ရှိနေသည့် လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို ယူကာ စနိုးဆီလှမ်းပေးရင်း ...

“ရော့ ... စနိုး၊ အဲဒီလိပ်စာထဲက ကုမ္ပဏီကိုသွားလိုက်၊ သူတို့
အိတ် တစ်ယောက်က စနိုးကို ခြံတစ်ကွက် လိုက်ပြလိမ့်မယ်။ စနိုး
ဆုတ်ပေးရမှာက အဲဒီမြေကွက်မှာ ဆိုင်ခန်းတွေဆောက်ပြီး ပြန်ငှားစားရင်
အိတ်ကွက်နဲ့ အဆင်ပြေ မပြေ စဉ်းစားပေးရမှာ”

“ဟင် ... အဲဒါကို စနိုးက ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာလား”

တာဝန်က ကြီးသဖြင့် စနိုးက ပြန်မေးလိုက်သော်လည်း ထက်
နှောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံနှင့်ပင် ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စနိုးက အဆင်ပြေနိုင်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင်
အဲဒီမြေကွက်ကို ကိုယ်ဝယ်ထားလင့် ဘဲမလို့”

ထိုစကားကြောင့် စနိုးစိတ်ထဲ အနည်းငယ်တင်းကျပ်သွားရပြီ ...

“ဟို ဟိုလေ ဦးထက် ... အဲဒီကိစ္စက ဦးထက်ကိုယ်တိုင် ဆုံး
ဖြတ်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား။ တော်ကြာ ... စနိုးကြောင့် ဦးထက်ငွေတွေ
ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့”

ထက်နှောင်က ခေါင်းခါကာ ...

“အဲလိုမတွေးနဲ့လေ စနိုးရဲ့။ စနိုးသွားကြည့်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါ။ ကျန်တာ ဘာမှမတွေးနဲ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ပါလား။ အဲဒီမြေကွက်ကို
ဧည့်သည်က ဝယ်လက်အနေနဲ့ပဲ ဝယ်သင့်၊ မဝယ်သင့် ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

စန်း သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း စန်း ကြိုးစားပြီး ထု
ခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြီး စန်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စန်း အခန်းဝနားရောက်
ချိန်မှာပဲ ...

“စန်း”

ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထက်နော်
ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သော စကားသံကိုလည်း ထပ်ကြား
လိုက်ရလေ၏။

“မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် လပ်ကီး lucky ကောင်းတယ်ဆိုတာ
ကိုယ်ယုံတယ်လေ စန်းရဲ့။ စန်း မှန်မယ်ထင်တဲ့အတိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်
ဟုတ်ပြီလား”

စန်းထပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပင့်သက်တစ်ခုကိုလည်း ဆွဲ
ငင်ငင် ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၂၂)

အလုပ်ဝင်ပြီးဆယ်ရက်လောက်ကြာသည့်အချိန်မှာတော့ စန်း
ညည်း ထက်နှောင်ကို အကြိုအပို့ မလုပ်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။
တစ်ရက် တစ်ရက် သူဌေးက ဝန်ထမ်းကို အကြိုအပို့လုပ်ပေးနေသည်မှာ
ထိန်းကျင့်အမြင်၌ မကောင်းသလို တခြားဝန်ထမ်းတွေဘက်က ကြည့်
ရှုလည်း ပြောစရာ၊ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေမည် မဟုတ်လား။

စန်းဘက်ကစပြီး အကြိုအပို့မလုပ်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်တော့
ထက်နှောင်ကလည်း နားလည်သဘောပေါက်စွာ လက်ခံပါသည်။

“အိုကေလေ၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ခါတလေ အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာ
ရင်တော့ ကိုယ် စန်းကို လာခေါ်မှာနော်”

ထိုသို့ ပြန်တောင်းဆိုလာပြန်တော့လည်း လက်ခံပေးချင်သည်။

ထက်နောင်၏ဂရုစိုက်မှုကို အသိအမှတ်ပြုလင့်သည် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ယခုလို ဂရုစိုက်မှုတွေကို စနိုးဘက်က သာယာမိသည်ကိုလည်း ဝန်ခံပေမည်။ သို့သော်လည်း ယခုနောက်ပိုင်း ရုံးသွား ရုံးပြန်ခရီးအတွက် စနိုးတက္ကစီစီးဖြစ်နေ၏။

ဒီနေ့လည်း အိမ်အပြန် တက္ကစီငှားစီးလာခဲ့ရင်း လမ်းထဲအရောက်တွင် စနိုးတို့အိမ်ရှေ့ဆီမှ ထက်နောင်၏ကား မောင်းထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဘာကိစ္စကြောင့် ဦးထက်က စနိုးတို့အိမ်ကိုလာတာလဲ။

စနိုး ထွေးလို့မရချေ။ အိမ်ရှေ့တွင် စနိုးငှားလာသည့်ကား ရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ထက်နောင်၏ကားက မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

စနိုးလည်း ရှုပ်ထွေးသွားသောအတွေးများဖြင့် အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝရောက်ချိန်မှာပဲ အမေ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ပွဲစားအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာတာနှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုလည်း စနိုးအတိအကျ မြင်လိုက်၏။ တိတိကျကျ ထပ်ပြောရလျှင် ထိုကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပေါ်မှ ဘဏ်တံဆိပ်သည် ထက်နောင် ပုံနှိပ် ငွေအသွင်းအထုတ်လုပ်နေသည့် ဘဏ်တံဆိပ်ဖြစ်နေခြင်းပင်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စနိုးက မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“အမေ ဦးထက်က အိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ပြီးတော့ ...

အိမ်သိရိလက်ထဲကငွေထုပ်ကကော ဘာအတွက်ထဲ”

အမေက မလုံမလဲ့ မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်ရင်း ...

“ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်၊ အမေ ပြောပြပါမယ်”

တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာကို စနိုးစိတ်ထဲ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သက်

ကြွင်း ဖွဖွချရင်း ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အမေ အလုပ်မှာ ဂျမ်းဖြစ်သွားတယ် သမီး။ အဲဒါ အရေးတကြီး

ဆွပေးစရာရှိလာတော့ အမေလည်း ကြံရာမရတာနဲ့ မောင်ထက်နှောင်ဆီက

သိန်းငါးဆယ် ခဏချေးလိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စနိုး ထူပူသွားရ၏။ ငွေသိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ

နည်းတဲ့ငွေလား။

“အမေရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဦးထက်ကို

အားနာလိုက်တာ။ သမီး ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ရုံးတက်ရမှာလဲလို့”

အမေက ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့်ပြုံးကာ ...

“အဲလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့သမီးရယ်။ မောင်ထက်နှောင်က

အိမ်ထဲကို သမီးမသိပါစေနဲ့လို့တောင် မှာသွားတာ။ ပြီးတော့ အချိန် ဘယ်

ထောက်လောက်ကြာကြာ အဆင်ပြေမှပြန်ပေးတဲ့”

စနိုး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး အမေရာ။ သမီးကို အသိမပေးဘဲနဲ့ အမေ

ခုလိုလုပ်လိုက်တာကတော့ မကောင်းဘူးလေ”

အမေ့မျက်နှာက ဆိုစလောက် တင်းမာလာပြီး ...

“စန်းရယ် ... ညည်းကို ငါငွေလိုတယ်လို့ ပြောသားပဲ။ ညည်းက ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ငွေကိုတောင် အမေ့ကို ကူညီဖို့မပေးဘဲနဲ့ ဟိုကောင်ဆီ ပေးပစ်လိုက်တာလေ”

“ချေးတာပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ပြန်ရမှာမို့လို့လဲ။ မရေရာတဲ့ကောင်ဆီကို ချေးလိုက်တာလေ။ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း မောင်ထက်နောင်ဆီကို အကူအညီတောင်းရတာပေါ့။ ညည်း ရှက်ရင်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပေါ့အေ။ ငါ့ကိစ္စ ငါပဲ ရှင်းပျံ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် စန်းလည်း ဆူအောင်အောင် ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“သိနေမှတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ရမလား။ ‘သမီး မသိဘူးဆိုရင် အမေလည်း ဒီလောက်နဲ့ရပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ တောင်းဖို့ ပါတယ် အမေ။ နောက်တစ်ခါ ငွေလိုရင် သမီးရအောင် ရှာပေးပျံ့မယ်။ ဦးထက်ဆီကတော့ မယူပါနဲ့တော့’”

“အေးပါဟယ် ... ခုလည်း အဲလောက်ကြီးဖြစ်မနေပါနဲ့တော့။ ဟိုကလည်း စေတနာနဲ့ ချေးတာပါ”

ပြောပြီး အမေက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ထထွက်သွားလေသည်။ စန်းလည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားကာ ထက်နောင်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၏။

“ဦးထက် ... အမေငွေချေးတဲ့ကိစ္စ စန်း တောင်ပန်ပါတယ်နော်”

အားနာလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ အဲဒီငွေအတွက် စနိုး တာဝန်ယူပါတယ်”

ထက်နှောင်ဆီမှ ရယ်သံအရင်ထွက်လာသည်။ ပြီးမှ ...

“စနိုးရယ် ... ဘာများလဲလို့။ အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်

ထားပါနဲ့။ စနိုး ကိုယ့်အတွက် လုပ်ပေးရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ
တွေးထား”

“ရှင် ဘာများလဲ ဦးထက်”

“ကိုယ့်အနားမှာ စနိုး အမြဲရှိနေဖို့လေ”

“ရှင်”

အာမေဇိုတ်သံလေးအဆုံးမှာတော့ ထက်နှောင်ဆီမှ မလုံလောက်

သာဖြေရှင်းချက်ပေးသည့်စကား ထွက်လာပါသည်။

“ဪ ... စနိုးက ကိုယ့်အတွက် လပ်ကီးကောင်းတယ်လေ။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်မှာ အမြဲတမ်းလုပ်ဖို့ပဲ တွေးထားလို့ ပြောတာ”

စနိုး မသိမသာလေး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသော်လည်း အသံ

ချိဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်။ စနိုး ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးလည်း

ဆင်ပါတယ်ရှင်”

အခန်း (၂၃)

အလုပ်ချိန်အတွင်း အပြင်သွားရအောင်ဟု ခေါ်သဖြင့် စန်း လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဘယ်ကိုမောင်းနေမှန်း မသိသည်မို့ စန်း မေးလိုက်ပါ၏။

“ဦးထက် ... စန်းတို့က ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

ထက်နောင်က ကားမောင်းနေရင်း စန်းကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဒီအနားက စုပါမတ်ကတ်တစ်ခုကိုလေ စန်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
စန်းက ခေါင်းခါရင်း ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးထက်၊ မေးကြည့်တာပါ”

ထက်နောင်က ရယ်ကာ ...

“ကိုယ်ဝယ်စရာကလေးရှိသလို စန်းကိုလည်း လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်လို့”

“ရှင် ဘာအတွက်လဲ ဦးထက်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“အာ ... ဘာကိုမလုပ်ရမှာလဲ၊ စနိုးဟိုနေ့က ဝယ်သင့်တယ် ဆိုတဲ့ခြံကို ကိုယ်ဝယ်လိုက်တယ်။ ပထမတော့ ကိုယ်လည်း အဲဒီမြေကွက် တို့ ဥထားမလို့ပဲ။ ခုပဲ ငါးရာကျော်အမြတ်လာပေးလို့ ရောင်းလိုက်ပြီ”

“ရှင် ... တကယ်”

ပြီးရင်း ထက်နှောင်က ...

“တကယ်ပေါ့ စနိုးရဲ့။ စနိုးက ကိုယ့်အတွက် ရွှေငါးလေးပါဆို။ ဖာင်း ဖာင်း ... အဲတော့ စနိုးကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်တဲ့ အကြောင်း ဖြချက်ကို သိပြီလား”

စနိုးက ပါးပါးလေးပြီးကာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီငွေတွေက စနိုးကြောင့်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးထက်။ ဦးထက်ရဲ့ကံကြောင့်ပါ”

“ကိုယ့်ရဲ့ကံဆိုတာက မင်းပဲလေ စနိုးရဲ့”

စနိုး ရယ်မိတော့သည်။

“ဦးထက်ကလည်း အတင်းကြီးပဲ။ စနိုး ဦးထက်နဲ့ မငြင်း တော့ပါဘူး”

“ကောင်းတယ် စနိုး၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြည်ဖြူတာတွေကို စနိုး ဘယ်တော့မှ မငြင်းစေချင်ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်အခါ မမျှော်လင့်ထားသောအရာတွေက ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတတ်မှန်း စနိုး

မတွေးမိသေးပါ။

စူပါမားကက်ကိုရောက်တော့ ထက်နှောင်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်ထပ် တက်လာခဲ့လိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား ဘာမှမဝယ်ဖြစ်သေးဘဲ ဆိုင်ရှေ့ ရှေ့ လျှောက်ကြည့်နေချိန်မှာပဲ ...

“စန်း”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည့် ခေါ်သံကြောင့် စန်း ဆတ်ခနဲ နောက်ထပ် လှည့်ကြည့်မိသည်။ နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ စိမ်းစိမ်းရပ်ကြည့်နေသည့် ကျော်ကျော်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စန်း ရပ်နေမိစဉ်မှာပဲ ကျော်ကျော်က အနားသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“စန်း... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ကျော်ကျော်က ပြောရင်း ထက်နှောင်ကို မသိမသင်္ကာ အကဲခတ် လိုက်သေးသည်။ ထက်နှောင်ကလည်း ကျော်ကျော်ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။ စန်းလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချလိုက်ရင်း ကျော်ကျော်က ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဒီကိုပဲ လာတာလေ။ ဝယ်စရာလေးရှိလို့”

ကျော်ကျော်က ...

“ဈေးဝယ်ချင်ရင်လည်း ငါ့ကိုပြောလေ စန်းရဲ့။ ငါ လိုက်ပို့ပေး ရမှာပေါ့”

စန်းက ခေါင်းခါကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ကျော်ကျော်။ ဈေးဝယ်မှာက ငါ မဟုတ်ဘူး။ ဦးထင်

“ဟိန်း၊ ငါက အဖော်လိုက်ပေးတာပါ”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်က မထီတခိုပုံနှင့် ခွဲပြားပြီးလိုက်ရင်း
“ဪ... ဟုတ်လား။ တော်သေးတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ ထက်နှောင်က ကျော်ကျော်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ
ပြောလာပါသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကို ငါတွေ့ဖူးသလိုပဲကွ။ မင်းနဲ့ငါ ဆုံဖူးကြလား”

ထက်နှောင်က ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်
မသိမသာမျက်နှာဖျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထား
ပြန်ကာ ခပ်တင်းတင်းလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နိုးပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မဆုံးဖူးပါဘူး”

ထက်နှောင် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ကျော်
ကျော်ကတော့ စနိုးကို ခွဲကြည့်ကာ ...

“စနိုး ... နင် ငါ့ကို ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါလား။
အရေးကြီးပြောစရာရှိလို့။ ဒီအပေါ်က ကော်ဖီဆိုင်မှာပဲ ခဏထိုင်လိုက်
အောင်”

ကျော်ကျော်တောင်းဆိုမှုက စနိုးကို စိတ်ရှုပ်သွားစေသည်။ သို့
သော်လည်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စများလဲ ကျော်ကျော်။ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာက”

မပြောချင်ပြောချင်ပုံစံနှင့် ကျော်ကျော်က ပြောလာသည်။

“နင်နဲ့ငါကြားကကိစ္စတွေပဲပေါ့ စနိုးရာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး

အထွက် အရေးကြီးတယ်။ ဟို ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေရောပေါ့”

စန်းလည်း ခဏစဉ်းစားကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ပြီးရောလေ ... အချိန်ခဏပဲ ရမယ်နော်။ ဦးထက် စန်း ခဏလောက်”

စန်း၏စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ ထက်နောင်က မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ခေါင်းခါပြလာပြီး ...

“ကိုယ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး စန်း။ ခုက အပြင်မှာဆိုပေမယ့် ဒါ အထူးချိန်လေး။ ညီလေး စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ”

ပြောရင်း ကျော်ကျော်ကိုပါ အသိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထက်နောင်၏စကားကြောင့် စန်း အံ့သြသွားရပြီး စောဒက တက်လိုက်မိသည်။

“ဦးထက် ခဏလေးပါ။ ခွင့်ပြုပေးလို့မရဘူးလား”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ တည်နေသည့်ထက်နောင်၏မျက်နှာက ယောင်ယောင်လေးတင်းမာလာပြီး ...

“ကိုယ် စကားတစ်ခုကို နှစ်ခါမပြောချင်ဘူး စန်း။ လာ သွားအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထက်နောင်က စန်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ခုခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မထင်ထားသည့်အပြုအမူကြောင့် စန်းကြောင်အမ်းကာ ပါသွားရသည်။ ခပ်ငေါင်ငေါင် ရပ်ကျန်ခဲ့သော ကျော်ကျော်ကိုတော့ လှည့်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျော်ကျော် ... ငါ ညကျမှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ကျော်ကျော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ရပ်ကုန်
သည်။ ထက်နောင်၏နိုင်ထက်ဆီးနင်းဆန်သည့် အပြုအမူက စန်းစိတ်ထဲ
ဆောင်းခနဲဖြစ်သွားစေ၏။

ထက်နောင်ကတော့ စန်း၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲလာရင်း
အတော်လှမ်းသောနေရာရောက်မှ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီး စန်းကိုလည်း
အတဲခတ်လိုက်၏။ စိတ်ဆိုးသောပုံစံနှင့် မျက်နှာထားတင်းနေသည့် စန်းပုံစံ
ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“စန်း ဘာလက်ဆောင်လိုချင်လဲ ... ကိုယ့် ဝယ်ပေးမယ်”

စန်းက အမေးစကားနှင့်မဆိုင်သောအဖြေကိုပဲ ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဦးထက် ... စန်း ပြန်ချင်တယ်”

ထက်နောင်မျက်နှာက ဆတ်ခနဲ တည်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း
နှင့် ပြန်ပြုံးကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အိုကေလေ ... ပြန်ချင်တယ်ဆိုလည်း ပြန်ရုံပေါ့။ ဒီကိုလာတာ
လည်း စန်းအတွက်ပဲ လာတာလေ။ အိုကေပါ စန်း”

စန်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ ကိုက်ထားလိုက်
သည်။ ထက်နောင် မြင်မြင်, မမြင်မြင် ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ တစ်ခါတလေ
တော့လည်း ခံစားရတာကို ရိုးသားစွာ ဖော်ထုတ်ပြသရတာက ပိုပြီး
နှစ်ပေါ့ပါးစေသည်ပဲ။

အခန်း (၂၄)

ညဘက်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ကျတော့ ကျော်ကျော်ထံသို့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ ထိုနေ့က ထက်နောင် ခင်အပြုအမူကို တင်းပြီးပြောခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်း စားကြည့်ပြန်တော့ ကျော်ကျော်ကို အားနာနေမိသည်။ ခုတလော ကျော်ကျော်နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေသည်ဆိုပေမယ့် ပြတ်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ တရားဝင် သမီးရည်းစားဖြစ်နေသေးသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျော်ကျော်အပေါ် လုံးဝစိတ်ကုန်သွားတာမျိုး မဖြစ်မိသေး။

ထိုနေ့ညက စန်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သော်လည်း ကျော်ကျော်က ဖုန်းဆက်လာပါသည်။ စန်းကိုလည်း ချောသည်။

“စန်းရယ် ... ငါ အခုတလော အလုပ်တွေ အဆင်မပြေလို့ စိတ်ရှုပ်နေတာပါ။ နင့်အပေါ် ဂရုမစိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်

ပါတယ်”

စနိုးက စိတ်ဆိုးမပြေသေးသောအသံဖြင့် ...

“အလုပ်ကတော့ အဆင်ပြေတဲ့အခါရှိသလို မပြေတဲ့အခါလည်း များပဲ ကျော်ကျော်။ အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားထားမှပေါ့။ နောက်ပြီး နင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုလည်း တိုင်ပင်တာမျိုး မရှိတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ နင်ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ။ မတိုင်မီဘူးဆိုတာကလည်း နင့်ကို စိတ်မရှုပ်စေချင်လို့ပါ”

“အဲလိုကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ ကျော်ကျော်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အနေအထားက ခံစားစရာရှိရင် မျှဝေခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

သက်ပြင်းချသံ အရင်ကြားရသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပါတယ် စနိုးရယ်၊ အရာအားလုံးအတွက် ငါ တောင်းဆိုပါတယ်။ နေ့လယ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ တော်တော်နာသွားတယ်”

စနိုးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင့်အလုပ်ရှင်က နင့်ကို လက်ဆွဲပြီးခေါ်သွားတာလေ။ အရှိုက်ကို ထိုးခံလိုက်ရသလိုပဲ”

စနိုး ရယ်လိုက်မိသည်။ ကျော်ကျော်၏သဝဏ်တို့ခြင်းကို သဘောတူသွား၍လည်း ဖြစ်၏။

“ဖြစ်မနေနဲ့ ခုမှ။ ဒါနဲ့ နင်စိတ်ရှင်းအောင်ပြောထားတာနော်”

ဦးထက်နဲ့ငါနဲ့ကြားထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာအကန့်မှမရှိဘူး”

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ကျော်ကျော်က ခပ်တိမ်တိမ်လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“အေးပါဟာ ... နင့်ကိုငါ ယုံပါတယ်”

“ယုံရင်လည်း အရင်လို့ပုံစံလုပ်မနေနဲ့။ အလုပ်လည်း ကြိုးစားကြားလား”

ကျော်ကျော်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာမကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီနော်။ အချစ်တွေပေါ့လာမှာစိုးလို့ ဒီတစ်ပတ် တွေ့ပြုရအောင်”

ထိုစကားကြောင့် ရှက်စိတ်နှင့်နွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။ တော့ ကျော်အပေါ်လည်း စိတ်ပြေလာသည်မို့ ...

“အေးပါ ... ဒီတစ်ပတ် ပိတ်ရက်ကျရင် တွေ့တာပေါ့”

“ဟား ... ပျော်လိုက်တာကွာ။ အဲဒါဆိုလည်း ဆီးယူနော် စနီအဲ ... အားရှိအောင်လည်းနေဦး”

“သေလိုက်ပါလား”

စူပူပူပြောကာ စနီ ဖုန်းချလိုက်သည်။ အချစ်ဆိုသော ခေါင်းအောက်မှာ စနီစိတ်တွေ နွေးပျလာပြန်သည်။ ကျော်ကျော်အကြောက်သွေနေသည်စိတ်တွေက ပြန်လည်စိုပြေလာသလို။

အခန်း (၂၅)

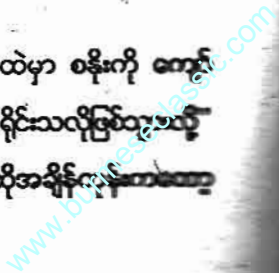
“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ကိုယ့်အပြုအမူတွေ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင်
ဘာရိုးနော် စနိုး”

တစ်မနက် ရုံးခန်းထဲသို့ ဖိုင်တုတ်တစ်ခုသွားပို့ချိန်တွင် ထက်နောင်
သွမ်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် စနိုး ကြောင်အမ်းသွားရသည်။
နှုတ်တရက် နားမလည်လိုက်သဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ရှင် ... ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးထက်”

ထက်နောင်က အသာပြုံးပြရင်း ...

“ဪ ... ဟိုတစ်ပတ်က ရှေ့ပင်းမောထဲမှာ စနိုးကို ကျွန်
တို့ရှေ့က လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားသလို
ပြောမှပဲ စနိုး ပြန်အမှတ်ရသွားသည်။ ထိုအချိန်လျှောက်တော့

ထက်နောင်အပေါ် စိတ်ခုမိသလို ကျော်ကျော်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးနေတုန်း အချိန်ဖြစ်၏။ ခုတော့ ကျော်ကျော်နှင့်က ပြန်ကာပြေလည်နေလေပြီ။ ထက်နောင်အပေါ်မှာလည်း စိတ်ခုတာမရှိတော့သည်မို့ ပြန်ကာ ပြုံးပြလိုက်ပြီ။...

“ရပါတယ် ဦးထက်ရဲ့။ စနိုး စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဦးထက်ပြောသလိုပဲ အဲဒီတုန်းက အလုပ်ချိန်ပဲလေ။ ကျော်ကျော်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်တော့ သူနားလည်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ စနိုး။ ကိုယ်က မင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ်ခုနေတယ် ထင်နေတာ”

“ဪ... ဦးထက်ကလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ တကယ်ပါ”
ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“စနိုး ... စိတ်မဆိုးဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဖောင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်လို့ ကိုယ် ခံစားမိတယ်။ အဲဒီအတွက် ပြန်လျော်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ စနိုးကို ကိုယ် တစ်ရက်လောက် ညစာကျွေးချင်တယ်”

“အာ ... မဟုတ်တာ၊ ဦးထက်ကလည်း။ စနိုးဘက်က”
စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ထက်နောင်က လက်ကာပြလာပြီး ...

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့စနိုး၊ စနိုးအဆင်ပြေမယ့်ရက်ကို ကြိုပြောနော်”

“ရှင်”

“ဪ... ညစာလိုက်ကျွေးဖို့ကိုပြောတာလေ။ ကဲဒါ လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်တော့”

စကားဖြတ်ပြီး ထက်နှောင်က ဖွင့်ထားသည့် laptop သိ မျက်နှာ
 ပြန်သွားသည်။ စန်းလည်း သက်ပြင်းခိုးချကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။
 ဆက်နှောင်ဘက်မှ ခုလိုခေါ်သည်ကိုတော့ မငြင်းသင့်ဟု တွေးမိသည်။
 ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ကျော်ကျော်နှင့် ညနေတိုင်းနီးပါး ဆုံဖြစ်နေသည်မို့
 ဆစ်ရက်တော့ ကျော်ကျော်နှင့်ဆုံဖို့ကို ဖျက်ရမည်ပဲ။

အလုပ်စားပွဲမှာပြန်ထိုင်ရင်း ကျော်ကျော်အကြောင်း စဉ်းစားနေ
 ပြန်သည်။ ကျော်ကျော်နှင့် ဆက်ဆံရေးပြန်အဆင်ပြေလာသော်လည်း
 ဆက်ကျော် ဘာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတာ စန်း မသိရသေး။ ကျော်ကျော်
 စာလည်း မကြာခင် အဆင်ပြေမယ်ဟူ၍ပဲ ပြောနေသည်။ ဥပဒေနဲ့မလွတ်
 ဆင်းတဲ့အလုပ်တွေများ လုပ်နေတာလား။ စန်း စိတ်ပူသွားရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် တစ်ဖက်မှ ခေါ်ဆိုသူကို ကြည့်
 ဆိုက်မိသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကျော်ကျော်ဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုအချိန်မျိုး
 ဆက်စပူး ဆက်လာသဖြင့် စန်း ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။
 ဆက်ကျော်ဆီမှ အရေးတကြီးနိုင်လှသော စကားသံထွက်လာ၏။

“စန်းရေ ... ကယ်ပါဦးဟာ၊ ငါတော့ ကျွိုင်တက်နေပြီ”
 စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ စန်း ရင်ဘတ်ဖိလိုက်မိပြီး ...
 “ကျော်ကျော် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါလန့်လိုက်တာဟာ”
 ကျော်ကျော်က ပလုံးပထွေးအသံဖြင့် ...

“ငါ ငါ ခု ကျွိုင်တက်နေလို့ရှင်းရမှာ။ ငွေ သိန်းငါးဆယ်လောက်
 ချုပ်မယ်။ အဲဒီငွေမပေးနိုင်ရင် ဂျေးထဲရောက်မှာ သေချာတယ်”

ကယ်ပါဦးဟာ”

ထိုစကားကြောင့် စန်း ပို၍ စိတ်ပူသွားကာ ...

“ကျော်ကျော် ဘာပြဿနာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း ပြောဦးလေ။ ငါတော့ သေချင်တော့တာပဲ”

“ဟာ ... ပြဿနာကပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ စန်းရာ။ ငါပြောတာပိုက်ဆံ နှင်ရှာပေးနိုင်မလား။ မရှာပေးနိုင်ရင်လည်း ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံ ခံလို့တော့မယ်”

“ဟဲ့ ... အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ငါပြောမယ် ကျော်ကျော်က စကားကိုဖြတ်ကာ ...

“ငါ့မှာ သိပ်အချိန်မရှိဘူး စန်း။ နှင်တစ်နေရာရာက ပိုက်ဆံ ဆွဲလို့ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီကို တစ်နာရီအတွင်း ဖုန်းပြန်ဆက်ပေး။ အဲဒါအဆင်မပြေရင်တော့ မဆက်နဲ့တော့။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ကျော်ကျော်က ဖုန်းချသွားသည်။ စန်းစိတ်ထဲ ထူထူပန်းစွာ ကျန်ခဲ့ရ၏။ ကျော်ကျော် ကောင်းတာလုပ်သည်ဖြစ်စေ မကောင်းတာလုပ်သည်ဖြစ်စေ ခုချိန် ဒုက္ခရောက်နေတာကတော့ သေချာနေထေ့စန်း ဆုံးဖြတ်ရမည်က ကျော်ကျော်ကို ကူညီမည်လား။ မကူညီဘူးလား။ ကူညီမည်ဆိုလျှင်ကော ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။

ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ အဲဒီငြိမ်သက်ပြီး တဆင့်ချင်းစဉ်းစားလိုက်၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျော်ကျော်ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ခုလို ဒုက္ခရောက်မည့်အဖြစ်ကိုလော့ စန်း မခံ

နော်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။
ထိုသို့ဖြင့် ...

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသည့်အချိန်မှာတော့ စန်း
ဆယ်ယောက် ထက်နှောင်၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ကာရှိနေခဲ့ပြီ။

ထက်နှောင်က သက်ပြင်းချကာ စန်းကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငွေသိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် များတဲ့ပမာဏတော့
မဟုတ်ဘူး စန်း။ ဒါပေမဲ့ ခုငွေလိုနေတာက စန်းအတွက် ... ကဲ ကုန်
ချွန်ပြောရရင် စန်းရဲ့မိသားစုအတွက် မဟုတ်ဘူးနော်။ စန်း သေသေ
နာနာကော စဉ်းစားပြီးပြီလား”

ပင့်သက်ကိုရှိုက်ရင်း စန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စန်းသိပါတယ် ဦးထက်။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကျော်ကလည်း စန်းနဲ့
ဆက်သက်နေတာဆိုတော့ သူ ဒုက္ခရောက်မှာကို မလိုလားလို့ပါ။ ဒီငွေတွေ
အတွက် စန်းကိုယုံပါ ဦးထက်။ အမေကလည်း ဦးထက်ဆီက ငွေယူထား
တာရှိတော့ စန်းပြောရတာ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ အကူ
မညီတောင်းစရာဆိုလို့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ထက်နှောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ရပြီ စန်း။ အဲလောက်ထိ ရှင်းပြမနေပါနဲ့။ ကိုယ်လည်း စန်းတို့
မိသားစုအခြေအနေကို နားလည်ပြီးသားပဲလေ။ ခုပြောတယ်ဆိုတာကလည်း
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ စန်းအနေနဲ့ စဉ်းစားဖို့ပြောတာပါ”

စကားအဆုံးမှာ စန်းက လေးနက်သောမျက်နှာပေးနှင့် ဆီလျှော်

ပြလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်။ စန်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဦးထက်ဆီ အားနာစွာနဲ့ အကူအညီတောင်းတာပါ”

ထက်နောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်းက နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေး ကွေးရုံမျှ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး ... စန်း၏မျက်ဝန်းတည် တည်ကို စိုက်ကြည့်လာပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ၊ စန်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ် ဘာမှ ထပ်ပေးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာတော့ ထက်နောင်က သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်၍ ချွတ်လက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့်။

အခန်း (၂၆)

ကျော်ကျော်လက်ထဲကို သိန်းငါးဆယ်တန် ချက်လက်မှတ် ထည့်
ထိုက်တော့ ကျော်ကျော်က ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပါသည်။

“နင့်သာမကယ်ရင်တော့ ငါ့ဘဝပျက်ပြီ စနိုး။ ကျေးဇူး အရမ်း
ပေးတယ်ဟာ”

စနိုးက ...

“ငါ့အနေနဲ့လည်း နင့်အပေါ် နောက်ဆုံးကူညီနိုင်တာပဲ ကျော်
ကျော်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား”

ကျော်ကျော်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ ကြည့်နေသည်။ စနိုးကပဲ သက်
လေးချကာ ...

“နင့်ဘဝ ရေစုန်မော့ရင် ငါ့ဘဝလည်း ထိခိုက်မှာပဲလေ နောင်

တစ်ခါ ဘာပဲလုပ်လုပ် နှင်ထိခိုက်ရင် ငါလည်း ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ ကြံ
တွေးထား ကျော်ကျော်”

စကားဆုံးတော့ ကျော်ကျော်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်
ရင်း ...

“အေးပါ စန်းရယ် ... ငါနားလည်ပါပြီ။ နောက်တစ်ခါလည်း
ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး။ ခုတော့ ဒီငွေတွေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးရင်
နယ်မှာ ခဏရှောင်နေရဦးမယ် စန်း”

သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“နယ်မှာ ဘယ်လောက်နေရမှာလဲ ကျော်ကျော်၊ ကြာမှာလား”

“အလွန်ဆုံး နှစ်ပတ်လောက်ပေါ့။ ဒီကြားထဲ ငါ ဖုန်းဆက်
မယ်”

ခေါင်းညှိတ်ပြုရင်း မှာစရာရှိတာတွေမှာဖို့ပဲ စန်း တတ်နိုင်ပါသည်
သို့သော်လည်း ...

ကျော်ကျော်သည် နှစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်မရောက်ထ
ခဲ့သလို ကြားရက်တွေမှာလည်း ဖုန်းဆက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ဘာအခက်အခဲတွေများ ရှိနေလို့လဲ။

စန်း စဉ်းစားမရတော့။ ကျော်ကျော်အပေါ် စိတ်ပူနေမိသော ကို
ကိုယ်ကိုယ်ပဲ မုန်းလာမိသည်။ တကယ်ဆို ကျော်ကျော်သည် ဖုန်းဆက်
ဆက်ဖို့ကောင်းသည် မဟုတ်လား။

တစ်လနီးပါးလောက်ကြာသည်အထိ ကျော်ကျော်ထံမှ ဘာအဆ

အသွယ်မှမရသည့်အခါ စနိုးလည်း မပျော်ချင်တော့ချေ။ ရောက်ချင်တဲ့အခါ
ဆုက်ပေတော့ဟူ၍သာ လျစ်လျူရှုထားလိုက်တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
အံ့ဘဲ သတိရမိသည်ပေါ့။

သို့သော်လည်း ...

အချိန်တွေက ရွေ့နေပါသည်။ နေ့ရက်တွေက တစ်ရက်ပြီး တစ်
ရက် ပြောင်းလဲလာသလို ကြိုတင်မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာကလည်း စနိုး၏
ဘဝထဲသို့ ပြကွက်အသစ်တစ်ခု တင်ဆက်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၇)

တိုက်ခန်းကျယ်အတွင်း၌ ပရိဘောဂတွေကို နေရာချရန် ညွှန်ကြား
နေသည့်အမေ့ကို စနိုးကြည့်နေမိသည်။ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောဖြစ်တော့
ပြောင်းလဲလာသောဘဝအနေအထားကိုပဲ အံ့သြနေမိသည်။

လက်ရှိနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်မှ ကွန်ဒို ယခုတိုက်ခန်း
ကျယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ထက်နှောင်က စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။
စနိုးတားနေသည့်ကြားကပဲ အမေက လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်
ဆုံးတော့ စနိုးလည်း ထက်နှောင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပဲ ပြောစရာရှိတော့
သည်။ လွန်ဆန်မရနိုင်အောင် ကျေးဇူးဆိုသောကြိုးတွေက တင်းလာ
မဟုတ်လား။ ငိုငင်တွေကာ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ လက်နှောင်
ဝင်လာပါသည်။ စနိုးဆီသို့ လျှောက်လာကာ ...

“ဒီအခန်းလောက်ဆို စခန်းတို့အတွက် အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်
လား”

ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း စခန်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွယ်ဟောင်ကျွယ်နေ
ပါသေးတယ် ဦးထက်။ ပြောရရင် လက်ရှိနေတဲ့ အိမ်လေးကလည်း အဆင်
ပြေပါတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“အာ ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီအိမ်က စခန်းအတွက် သွားရ
လာရတာဝေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ စခန်းတို့ပေးနေရတဲ့ အိမ်လခနဲ့က
တန်ဖိုးမတန်တာ။ ဒီအခန်းက ကိုယ့်အခန်းလေ။ စခန်းတို့ ဘာလခမှ ပေးစရာ
မလိုဘူး”

စခန်း သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးထက်။ ကျေးဇူးတင်စရာတွေ များလာ
လို့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမှာတောင် အားနာလာပြီ”

ထက်နှောင်က ပြုံးကာ ...

“အားနာရင်လည်း ကျေးဇူးတင်စကား မပြောနဲ့ပေါ့ စခန်းရဲ့။ ကိုယ်
လိုအပ်တဲ့အခါသာ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်လေ”

“ရှင်”

“ဪ ... ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အခါ ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးမိယ့်
ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်”

ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ လေးလံသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အရာအားလုံးသည် သူ့သဘောသူ ဆောင်နေသည်ဆိုသော်လည်း စနစ်တကျ စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်တည်လာတာတွေက မြန်ဆန်လွန်းသည်လေ။

အခန်း (၂၈)

“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ် စနိုး၊ စနိုးအမေဆီမှာလည်း ကိုယ် ခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ။ ခု ... စနိုးဆီမှာ ခွင့်ထပ်ပြီး တောင်းတာ”

ထက်နောင်၏နှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားထွက်လာသည့်အချိန်မှာတော့ စနိုး သိပ်မအံ့သြမိတော့ပါချေ။ စိတ်ထဲမကျေမလည်ဖြစ်နေမိသော အကြောင်းအရာကိုတော့ မေးလိုက်သည်။

“စနိုးမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ဦးထက် သိတယ်နော်။ ဒါနဲ့ စနိုး ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာက ဘာလဲ ဦးထက်”

မျက်နှာ မသိမသာလေး ပျက်သွားသော်လည်း ထက်နောင်က ပြန်ပြင်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ် စနိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်များများ သိထားမိတယ်။

မလိုအပ်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကိုတော့ မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး။ ကိုယ် စနိုးကို လက်ထပ်ချင်တာက စနိုးကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ပဲ”

စနိုးက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘာလဲ ဦးထက် ... စနိုးက ဦးထက်အတွက် ကံကောင်းစေတဲ့ အရာတစ်ခုအနေနဲ့ အလှမွှေးငါးလို အပိုင်ဝယ်လိုက်တာမျိုးလား”

ထက်နောင်က လက်ကာပြရင်း ...

“ခဏလေး စနိုး၊ မင်းပြောတဲ့စကားကို အလုံးစုံ ကိုယ်မငြင်းဘူး ဒါပေမဲ့ ... စနိုးကို ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တာက အဲဒါထက် ပိုပါတယ်”

စနိုး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ပြောလိုက်ရင် သောစကားတချို့ကို ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ထိန်းကာ မျှီသိပ်လိုက်ပြီး ...

“ထားပါတော့ ဦးထက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ ဦးထက်ဘက်က ခွင့်တောင်းတာကို စနိုး ဂုဏ်ယူရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... စနိုးဘက်ကို စဉ်းစား အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးစေချင်တယ်”

ထက်နောင်က သဘောထားကြီးသောပုံစံနှင့် ခေါင်းတဆစ် ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီးမှ အဆုံးသတ်စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... သိပ်တော့မကြာစေနဲ့ပေါ့ စနိုး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကလည်း စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်ရဦးမှာဆိုတော့”

အခန်း (၂၉)

နောက်ဆုံးမိနစ်၊ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိ စနိုး ကျော်ကျော်အပေါ် သစ္စာရှိခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဖုန်းဆက်စကားပြောဖြစ်သည့်အခါ မှာတော့ ကျော်ကျော်စကားက စနိုး၏ကောက်ရိုးမျှင်လေးကို အပိုင်းပိုင်း ခြေမွဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။

“မျှော်လင့်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ စနိုး။ မရေရာတဲ့ ငါ့လိုကောင်မို့ ကို စောင့်နေမယ့်အစား သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တာက နင့်ဘဝအတွက် လုံခြုံပြီး အာမခံချက်ပေးနိုင်မှာပါ။ ငါ ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ခံစားချက်တွေကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား ကျော်ကျော်”

“တကယ်လက်တွေ့ဘဝထဲမှာက ခံစားချက်ဆိုတာ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာမှာပါ စနိုးရာ။ နင့်ဘဝအတွက် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါ နင့်ကို

www.burmeseclassic.com

အမြဲချစ်နေမှာပါ”

ကျော်ကျော် ဖုန်းချသွားပြီ။ အရာအားလုံး အဆုံးသတ်သွားပြီ ဆိုတာလည်း စန်းသိလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်တွင် အသင့်စောင့်နေမည့် မင်္ဂလာပွဲကို ရင်ဆိုင်ရန်သာ ရှိပါတော့၏။

နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ရင်း ထက်နှောင်ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဦးထက် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့ကိစ္စကို စန်း လက်ခံပါတယ် ဦးထက်။ ဦးထက် စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်လို့ရပါပြီ”

အခန်း (၃၀)

အချိန်တိုတစ်ခုအတွင်း မမျှော်လင့်ထားသည့် အချိုးအကွေ့ အပြောင်းအလဲများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော သူမဘဝကိုလည်း စနိုး အံ့သြမိပါသည်။ အတိတ်မှာ ဘာတွဲပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြတ်သန်းခဲ့ပါစေ ယခုအချိန်မှာတော့ ထက်နှောင်၏ ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အမေ့ကို ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွင် ထားရစ်ခဲ့ရပြီး စနိုးက ထက်နှောင်၏အိမ်တွင် လိုက်နေရသည်။ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့လည်း အိမ်ရှင်မ ပီသရသည်ပေါ့။ ထက်နှောင်ကလည်း စနိုးကို ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်မလုပ်စေတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ နေစေခိုင်းသည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရသော်လည်း ပျင်းရိဦးငွေ့ဖွယ်အချိန်ပိုတွေက စနိုးအတွက် များလွန်းလှသည်။ သူမ နေထိုင်ခဲ့သော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့်ဘဝမျိုး ပြန်လျှင်တော့

တကယ်ပဲ အလှပွေးငါးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီလား မသိချေ။ ဒီနေ့လည်း နှစ်ယောက် သား မနက်စာအတူစားရင်း ထက်နှောင်က မေးလာသည်။

“စန်း... အပြင်တွေ ဘာတွေ သွားစရာရှိသေးလား?”

တကယ်လည်း သွားစရာ လာစရာကိစ္စ မရှိသဖြင့် စန်းက ပြီး စလွယ်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“မရှိပါဘူး ဦးထက်၊ အမေလည်း အိမ်ကို ခဏခဏလာနေတာ ဆိုတော့”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နှောင်က ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်တာ ...

“ကောင်းတယ် စန်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မလိုအပ်ဘဲ စန်းကို အပြင် မထွက်စေချင်ဘူးလေ။ အိမ်မှာလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေတာပဲ။ ပျင်းရင် စာအုပ်ဖတ်၊ အခွေကြည့်၊ ဂိမ်းဆော့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်ရုံးသွားတော့မယ် စန်း။ ကိစ္စရှိရင် အိမ်က ကြိုးဖုန်းကို ဆက်လိုက်မယ်”

အိမ်မှာပဲ ရှိနေစေချင်သည့်သဘောဆိုတာ စန်း နားလည်လိုက် ပါသည်။ သို့သော်လည်း ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ထက်နှောင် အိမ်မှ မထွက်ခင် နမ်းသွားသောအနမ်းတစ်ခုကိုပဲ ကျေနပ်နေရမည်လား။

စန်း မပြောတတ်တော့။

အခန်း (၃၁)

ကြိုးဖုန်းကိုဆက်သော်လည်းမကိုင်၊ ဟန်းဖုန်းဆီ ဆက်ပြန်တော့
လည်း ဖြေဆိုမည့်သူမရှိသဖြင့် ထက်နှောင် စိတ်ပူသွားရသည်။ စနိုး
ဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာများ ဝင်နေလို့လားဆိုပြီး
အောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက် စသဖြင့် ခေါ်ကြည့်ပါသည်။ မရ
ဘဲကြောင့် ခါတိုင်း ရုံးကပြန်သည့်အချိန်ကိုပင် မစောင့်ဘဲ အိမ်သို့ ချက်ချင်း
ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း စနိုးက အိမ်မှာရှိမနေချေ။ စိတ်ပူပြီး
ထက်နှောင် ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ ထိုသို့ ထူထူပူပူဖြစ်နေချိန်မှာ
မိဘ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထက်နှောင်လည်း စိတ်တို စိတ်ပူနေတာမို့ ခပ်လေးစား

မေးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ စန်း။ ဖုန်းတွေလည်း တစ်လုံးမှဆက်မလို့မရတာနဲ့ ငါ လိုက်လာတာ”

စန်းပုံစံက ရုတ်တရက် လန့်သွားဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်ကို ထိန်းကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ပြန်ဖြေလာသည်။

“ပျင်းတာနဲ့ အမေ့အိမ်ကို ခဏသွားတာပါ။ ရုတ်တရက် ထသွားလိုက်တော့ ဖုန်းမယူသွားမိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးထက်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ငါ စိတ်ပူတာပေါ့၊ မင်း အဲလိုသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သင့်တယ်”

စန်းသက်ပြင်း ကြိုတ်ချလိုက်မိသည်။

“အမေ့ဆီ ခဏလေးသွားတာဆိုတော့ မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ မဆက်တာပါ ဦးထက်။ အသေးအမွှားကိစ္စတွေ လှမ်းပြောနေရင် ဦးထက်ကြိုက်မကြိုက်လည်း မသိလို့ပါ”

ပြောမှ ထက်နှောင် ပိုတင်းသွားရသည်။

“မင်းတစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာမရှိတာ ငါ့အတွက် အသေးအမွှားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး စန်း။ ခု ငါ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရလဲ၊ မင်း နားလည်သင့်တယ်”

စန်းက ...

“နောက်ဆို သတိထားပါ့မယ် ဦးထက်။ အချိန်တိုင်း အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေစေချင်တဲ့ ဦးထက်ရဲ့သဘောကိုလည်း နားလည်ပါပြီ”

ပြောပြီး အခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ ထပ်ပြောနေလျှင် ဝေါတ်
ဘွဲ့မိမှာစိုးသဖြင့် စကားဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ တပြည်ပြည်နှင့် သူ
ဆရာက အလှမေးငါးကန်ထဲမှ ငါးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ်အတွက်
အကျဉ်းကျသလိုဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ကိုယ်က လစ်ကီး
ဆောင်းသည် အလှမွေး ရွှေငါးလေးပေါ့လေ။ စနိုး နာနာကျင်ကျင်ပဲ
ခံကြိုက်လိုက်မိပါသည်။

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း သူပြောလိုက်တာ လွန်
သွားပြီလားဟူ၍ ထက်နှောင် စဉ်းစားနေမိသေးသည်။ စနိုး တစ်ခုခုဖြစ်
မှာကို စိုးရိမ်သည့် သူ့အတွက်တော့ လွန်သည်ဟုလည်း မထင်မိချေ။
ပြောမိတာတော့ အနည်းငယ် တင်းမာသွားသည်ပေါ့။

တစ်ဆက်တည်းပဲ စနိုး အဖော်ရလေအောင် အိမ်အကူ ကောင်းမ
သေးတစ်ယောက်တော့ ခေါ်ထားပေးမှပဲဟူ၍ အကြံရသည်။ လတ်တလော
မှာတော့ စိတ်ဆိုးသွားပုံရသည့် စနိုးကို ချောရန် အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်
လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရှိ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ခပ်ငူငူလေးထိုင်နေသည့် စနိုး
နောက်နားမှာရပ်ရင်း ...

“ကိုယ်စိတ်ပူလို့ လေသံမာမာနဲ့ ပြောမိသွားတာ ဆော့နီနော်
နီနီ။ စနိုး တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါကွာ။ ပြောမိတာ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့”

“ရပါတယ်”

“ကဲပါ ... ဒီနေ့ ကိုယ်လည်း စောစောပြန်ရောက်တာဆိုတော့

ညစာကို အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်။ မစားခင် စနိုး လိုချင်တာလေးတွေ လိုက်ဝယ်ပေးမယ်လေ ... နော်ကွာ။ ခုတော့ စိတ်ဆိုးပြေတော့၊ ကြာပါတယ် လာကွာ”

ပြောရင်းပင် ထက်နှောင်က စနိုး၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ သို့ကာ အနီးရှိခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။ အိစက်နေသောမွေ့ရာပေါ်တွင် နှစ်ဝင်သွားသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကဲ့သို့ သူမ၏ဘဝသည်လည်း ထက်နှောင်ဘဝထဲတွင် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို နှစ်ဝင်နေပြီဆိုတာ ...။

ပြင်းရှုသောအနမ်းတွေအောက်မှာ စနိုး အတွေးစတို့ ပြတ်သွားရလေသည်။

အခန်း (၃၂)

“အဲတော့ ... မင်းပြောချင်တာက လိုချင်တာတစ်ခုကိုပြောမှ အဲဒီတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားမှာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာမျိုးပေါ့၊ ဟုတ်လား ထက်နှောင်”

ကျော်စွာ၏မှတ်ချက်စကားကို ထက်နှောင်က ခေါင်းညိတ်ထောက် ခံလိုက်ရင်း ...

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ စနိုးက ငါ့အတွက် လပ်ကီးဖစ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘာအတွက် မရှိမဖြစ်ပဲလေ။ သူ တစ်ခုခုသွားဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ဘာမဖြစ်သေးဘဲနဲ့” သိပ်တော့လည်းမစိုးရိမ်နဲ့ ဟောကောင်း မင်းရဲ့လပ်ကီးဖစ်ကို မင်းပိုင်နေပြီပဲ။ သိပ်တော့မချုပ်ချယ် မတင်းကြပ်နဲ့ ကွာ။ အဲဒီတော့မှ သူ စိတ်နှလုံးထွေးပြီး ထွက်ပေါက်ရှာမှာစိုးလို့”

ထက်နောင် သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ဘီယာကို မော့ချလိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... ငါ မင်းပြောတာကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တဲ့ ငါ့စိတ်က ဆိုက်ကိုဖြစ်နေတာ ခက်တယ်”

ကျော်စွာက ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကတော့ မင်းစိတ်ကို မင်းထိန်းပေါ့ ထက်နောင်ရာ။ ဒါနဲ့ မင်း မကြာခဏမက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေကော ပြန်မက်သေးလား”

ထက်နောင်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ ကျေနပ်သောပုံစံဖြင့် ...

“ဟေ့အေး ... အဲဒါတော့ ထူးဆန်းတယ်ကျော်စွာ။ ငါ စနိုးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အဲဒီအိပ်မက်ကို မမက်တော့တာ”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျော်စွာက ...

“အေးပါ ... ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်။ ပြောရင်းထို စနိုးက မင်းအတွက် လပ်ကီးဖစ်ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ထက်နောင် ရယ်ပဲရယ်နေလိုက်တော့သည်။ စနိုးသည် သူ့ဘဝ အတွက် မရှိမဖြစ်ဟု တွေးမိလိုက်တိုင်း အနားမှပျောက်ဆုံးသွားမှာ ကြောက် သည် စိုးရိမ်စိတ်ကိုလည်း ထိန်းချုပ်၍မရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃၃)

စနိုးအတွက် အကူအညီရအောင်၊ အဖော်ရအောင်၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မပျင်းရလေအောင်ဆိုပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထက်နှောင်က ခေါ်လာပေးသည်။ စနိုးထက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်လောက် ဖော်သည့် ထိုကောင်မလေးက ထက်နှောင်နှင့် အမျိုးမကင်းသူဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငြီးငွေ့စွာ အချိန်ကုန်နေရသည်နှင့် စာရင်တော့ သိမ့်သိမ့်ရောက်လာတာက စနိုးအတွက် ပို၍အဆင်ပြေလေ သည်။ အပျင်းပြေစကားပြောဖော်လည်း ရသည်ပေါ့။

သိမ့်သိမ့်အိမ်သို့ရောက်လာပြီးချိန်မှစ၍ ထက်နှောင်သည် အကူလို ဖုန်းတစ်လုံး ဆက်မနေတော့ချေ။ အိမ်တွင် အဖော်ရှိနေသည်ကို ဖန်အတွက်

၁၅၁ သိပ်စိတ်မပူတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

စန်းဘက်ကလည်း သိမ့်သိမ့်ကိုခင်ပါသည်။ ကိုယ်သိပ်မဝတ် ဖြစ်သည့် အဝတ်အစားအချို့ကိုပင် ပေးလိုက်သေး၏။ အပြင်သို့သွား လျှင်လည်း ခေါ်သွားပြီး ကိုယ်စားသလိုပဲကျွေးပါသည်။ ထိုသို့ခေါ်သွား ခြင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာမရှိဟု ထင်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ...

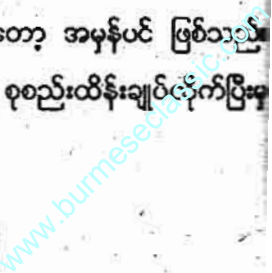
ထိုနေ့က ဝယ်စရာအချို့ရှိသဖြင့် သိမ့်သိမ့်ကိုခေါ်ကာ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခုဆီသို့ စန်း ထွက်လာခဲ့သည်။ စင်တာထဲရောက်တော့ သိမ့်သိမ့်ကို ဆွဲခြင်းတောင်းကိုင်ခိုင်းရင်း အိမ်တွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းအချို့ကို ဝယ်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ လျှောက်ကြည့်ကာ ဝယ်ယူနေချိန်မှာပဲ ...

“စန်း”

ရင်းနှီးလှသောခေါ်သံတစ်ခုက နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်ကာ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဘာမှတွေးချိန်မရဘဲ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဖျော့တော့တော့မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသည့် ကျော် ကျော်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

မညာတမ်းဝန်ခံရလျှင် ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စိတ်နှင့်အတူ မောပန်း မှုတွေပါ ရောထွေးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စုစည်းထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာအေးအေးဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဪ... ကျော်ကျော်ပါလား။ နေ့လာဝယ်တာ ထင်တယ်”

ကျော်ကျော်က ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ပြုံးသည်။ ဒဏ်ရာ ဝရပွရခဲ့ပြီးမှ နာလန်ပြန်ထလာသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏အကြည့်နှင့် ပြုံးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းဖွဖွချကာ စကားဆိုလာ၏။

“ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာထက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် လျှောက် ကြည့်ဖို့လာခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ နေကောင်းတယ်နော် စနိုး”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျော်ကျော်လည်း ကျန်းမာရေးကရစိုက်ဦး။ ဝေ့တောကြာလို့လားမသိဘူး နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ”

“အင်း... တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သလို စားနေရတော့ အစား အသောက်ပျက်နေတာကြာပြီလေ စနိုးရဲ့၊ ပိန်မှာပေါ့”

ပြောပြီး ကျော်ကျော်ကရယ်လိုက်သည်။ စကားကို ပေါ့သွား အောင် ရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ စနိုးမှာတော့ လိုက်မရယ်နိုင်ဘဲ ပင့် သက်သာ ရှိုက်လိုက်မိ၏။

ထိုသို့ ရပ်ကာစကားပြောနေကြသည်ကို သိမ့်သိမ့်က စပ်စုသလို မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။ ကျော်ကျော်ကလည်း သိမ့်သိမ့်ကို သတိထား မိသွားသည်။

“စနိုးမှာ အဖော်ပါလာတာကိုး။ အချိန်ရရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ကြမယ်လေ။ ကော်ဖီလေး ဘာလေးသောက်ရင် စကားပြော ကြတာပေါ့။ အဲလောက်တော့ ဖြစ်တယ်မလား စနိုး”

ပြန်ပြန်ပင် စနိုး အပြန်ပွားဟာလိုက်၏။ ကျော်ကျော်နှင့် အတိတ်
မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခုလိုဆုံသည့်အချိန်မှာတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ဆက်ဆံသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ အနားမှာ သိမ့်သိမ့်
လည်း ရှိနေမှာပဲ။

“ရပါတယ်၊ ဒီစင်တာထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာပဲ ခဏထိုင်
ကြမယ်လေ။ ရောက်ကတည်းက ဈေးထဲ ပတ်နေတော့ သိမ့်သိမ့်လည်း
ဆာနေရောပေါ့”

သိမ့်သိမ့်က လက်ခံသည့်သဘောနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို
နောက်မှာတော့ သုံးယောက်သား စင်တာထဲက ကော်ဖီဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်
ကြ၏။

သိမ့်သိမ့် ပါနေလို့ပဲလားမသိ။ ကျော်ကျော်က စကားအပြော
အဆို ဆင်ခြင်ပါသည်။ ဒါတောင် စနိုးအပေါ် သံယောဇဉ်မပြတ်သေးသည့်
စကားတွေက မသိမသာ အစွန်းထွက်လာတတ်သေး၏။ ဥပမာ ...
အမြဲအတူထိုင်ဖူးတဲ့ ဆိုင်ဘက်တောင်ရောက်သေးတယ်။ တစ်ယောက်
တည်း မထိုင်ချင်တာမို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့တာချည်းပဲဆိုသည့် စကားမျိုး။

ထိုသို့ ကြားရပြန်တော့ စနိုးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။
သို့သော် အားလုံး လွန်ကုန်ပြီပဲ။

ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှားတယ် ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုပြီး ငြိမ်
အပြစ်တင်နေဖို့လည်း မလိုလောက်တော့ပါဘူးလေ။

“အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပဲပေါ့ ကျော်ကျော်၊ ဘယ်လို အချိန်

အနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် နေတတ်အောင်ကြိုးစားပေါ့။ စိတ်လည်း သိပ်လေ
မနေနဲ့လေ။ အလုပ်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကျော်ကျော်က မချိပြီး ပြီးပြသည်။ ပြီးမှ ...

“ရရစားစားပါပဲ။ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အိပ်မက်က ပျက်စီးသွားတော့
အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေလည်း မှေးမှိန်ကုန်တယ်”

စန်း သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ပြန်ချေပမနေဘဲ
တခြားစကားပြောင်းပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ အဆင်မပြေရင်လည်း နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်ကြည့်ပေါ့။ ဟိုမှာ
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ငါ့နာကျင်မှုတွေက လျော့သွားမှာမှ
မဟုတ်တာ စန်းရယ်”

ကြာရင် စကားတွေက စည်းကျော်လာမှာစိုးသဖြင့် စန်းလည်း
ပြန်ရန်စကားစလိုက်သည်။

“ကဲ ... ငါတို့လည်း အပြင်ရောက်နေတာ အချိန်တော်တော်
ကြာသွားပြီ၊ ပြန်ဦးမှပဲ”

ကျော်ကျော်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် အသာခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

ပြီး ... စန်းလက်ရှိကိုင်နေသော ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင်း၏။ မလေး
ပြန်လျှင်လည်း သဘောထားသေးသိမ်လွန်းရာကျမည်စိုးသဖြင့် ‘ဖုန်းနံပါတ်
ပေးခဲ့ရသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ သိမ့်သိမ့်မှတ်ချက်ချလေ၏။
“အဲဒီအစ်ကိုကြီးက မမကို အရမ်းခင်တဲ့ပုံပဲနော်”
စဉ်းမှာတော့ သက်ပြင်းတွေ ထပ်ခါထပ်ခါ ချမိရုံမှတစ်ပါး။

အခန်း (၃၄)

ကျော်ကျော်နှင့် ဆုံခဲ့သည့်ကိစ္စကို သိမ့်သိမ့်ထံမှတစ်ဆင့် ထက်
နောင် သိသွားသည်။ ထိုအထိ စနိုးအဖို့ ပြဿနာမရှိပါ။ သိမ့်သိမ့်ကိုလည်း
အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ ထက်နောင်မေးတော့လည်း သိမ့်သိမ့်က ကြောက်ပြီး
ဖြောဖြာမည်ပဲ။

ထို့ကြောင့် ထက်နောင်ဖွင့်မေးလာသည့်အချိန်မှာတော့ စနိုးက
ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။ မရိုးမသား ချိန်းတွေ့ကြတာမှ မဟုတ်
ဘဲ။

ထိုကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြသည်ကိုပင် ထက်နောင်က
မကျေနပ်နိုင်။ အရက်လည်းသောက်ထားသည်မို့ စကားတွေက စည်းတူ
လာသည်။

“ဘာလဲ စန်း၊ ငါက မင်းကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်မကြည့်နိုင်တော့
လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့သဘောလား”

ထိုစကားကစပြီး စန်းစိတ်တိုသွားရ၏။ ချက်ချင်းပဲ ပက်ခဲ
ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာကိုလုပ်ချင်တာလုပ်ရမှာလဲ ဦးထက်၊ မတော်တဆ ဆုံတာ
ပါလို့ပြောထားပြီးပြီလေ။ စန်းကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရအောင်
စန်းက ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပြောနေရတာပေါ့ကွာ။ မတော်တဆ ဆုံတာပဲ
ဆိုတာက မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်လေ။ မင်းတို့ချင်း ချိန်းထားပြီး
မတော်တဆ ဆုံသလိုပုံစံမျိုး လုပ်လို့ရတာပဲ”

“ဦးထက် စကားတွေက ဖောင်းလာပြီနော်။” စန်းက အဲလို
မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး ဦးထက်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာလည်း
ကိုယ်လုံတယ်”

“ဟားဟား... မင်းပြောတော့လည်း မင်းစကားပေါ့ကွာ။ ဘယ်
မိန်းမမျိုးကမှ ဖောက်ပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောမှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း အတတ်
နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးထက် မူးနေပြီဆိုရင်လည်း ဒီအကြောင်းကို မနက်တူ
ထပ်ပြောကြတာပေါ့။ ဆက်ပြောနေရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“ဘာလို့မူးရမှာလဲ။ မင်းနဲ့ ဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့တောင်

ဆောက်လာတာကွ။ ဆက်ပြောပါဦး... မင်းတို့ မုန်းဆက်ကြတဲ့ အကြောင်း
လေးတွေ”

“အာ... ဦးထက် တော်တော်များသွားပြီ။ လာမစွပ်စွဲနဲ့ဦးထက်။
အဲလိုသံသယဝင်နေမှတော့ စနိုးက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“အေး... ပြောမယ်၊ ငါ ထားသလိုနေ၊ ငါထားတဲ့နေရာမှာ
ငါပြောတဲ့စကားကို လိုက်နာပြီးနေ”

ဒီတစ်ခါတော့ စနိုး ခနဲသလို ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဘာလဲ ဦးထက်၊ ဦးထက်ထားသလိုဆိုတာ အပြင်လောကနဲ့
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး အကျဉ်းကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုလား။
စနိုးကလူပါ။ ဦးထက်ကန်ထဲမှာထည့်မွေးထားတဲ့ အလှမွေးငါး မဟုတ်
ဘူး”

“ဟား ဟား... ပြော ဘတ်လာပြီပဲကွ။ နောက်ဆို ဒီထက်
ပြောလာတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒီမှာစနိုး... မင်းဟာမင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်းဟာ ငါပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။ ငါထားသလိုပဲ မင်းနေရမယ်။ ငါ့စကား
နားမထောင်လို့ကတော့ မင်း ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“အာ... မသိဘူး မသိဘူး၊ ဦးထက်ကို မုန်းတယ်”

အော်ပြောရင်း နားနှစ်ဖက်ပိတ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။
ဒါတောင် ထက်နှောင် လှမ်းပြောလိုက်သည့်စကားကို ကြားဖြစ်အောင်
ကြားလိုက်မိပါသေး၏။

“မုန်းတယ်ပြောရအောင် မင်းကကော ငါ့ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

၁၅၇ ခြောက်ဆိုင်

ချစ်ခင်လို့လဲ ဝန်း”

မချစ်ဘဲနှင့်လည်း မုန်းတီးလို့ရကြောင်းကို ဝန်း ရှင်းပြချင်
စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ နောက်တစ်ခုသေချာသည်ကတော့ အမုန်းမီးကို
စမွှေးခဲ့သူက ကိုယ်မဟုတ်ခဲ့တာပါပဲ။

အခန်း (၃၅)

ညဆယ်တစ်နာရီတောင်ကျော်နေပြီ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆယ်နာရီယက် နောက်မကျတတ်သော ထက်
နောင်တစ်ယောက် အိမ်ကို ပြန်မရောက်သေး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ဆောက်စားနေပြန်ပြီထင်ပါသည်။ ခုတလော ထက်နောင်နှင့် စကားပြောရ
တာလည်း အဆင်မပြေသည်မို့ စနိုးဘက်ကလည်း သိပ်မပြောဖြစ်။ မေးထူး
ခေါ်ပြောနေခဲ့တာပဲ ကြာပြီ။ ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားများပြီး
ကတည်းက ဖြစ်၏။

အိပ်ရာထဲလှဲကာ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားရင်း စနိုး
စိတ်ပျက်နေမိသည်။ အိမ်ထောင်သာကျသွားသည်၊ ဘယ်မှာလဲ အလှူ၊
ဘယ်မှာလဲ စိတ်ချမ်းသာမှု။ တစ်ခုမှမရှိ။ ပိုဆိုးတာက အလှူမွေးကုန်ထဲက

www.burmeseclassic.com

ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အကျဉ်းကျသလို ခံစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကိုယ့်ကံတရားပဲဟု သတ်မှတ်ကာ ကိုယ်ရောက်ရှိနေသည့်ဘဝကို စနိုးလက်ခံပါသည်။ တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်နေပါသည်။ ဒီကြားထဲ ထက်နောင်၏စွပ်စွဲမှုတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

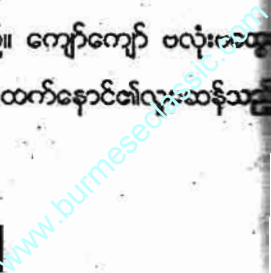
ခုလည်း ထက်နောင်ကို မစောင့်ဘဲ အိပ်ပျော်ရန်သာ စနိုး ကြိုးစားနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရ၏။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မထင်ထားသည့် ကျော်ကျော်ဖြစ်နေသည်။

မကိုင်တော့ဘူးဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ နောက်ကို ဖုန်းမခေါ်နှင့် ပြောချင်သဖြင့် ဖွင့်ကိုင်လိုက်၏။ မောပန်းမှုနှင့်နာကျင်မှုတို့ ရောပြွန်းသည့် ကျော်ကျော်စကားသံက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“စ စနိုး အား နင် နင့်ယောက်ျားကြီး ကောင်းဘူးဟာ လူမိုက်တွေခေါ်လာပြီး ငါ့ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။ ငါ ဘာလုပ်လို့လဲဟာ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

“ဟင်”

စနိုး အံ့သြဖို့ပဲ တတ်နိုင်တော့သည်။ ကျော်ကျော် ဗလုံးကလေးထပ်ပြောနေသည့်စကားတွေကိုမကြားတော့။ ထက်နောင်၏လူးသန်သည့် လုပ်ရပ်တွေကို ရွံရှာမုန်းတီးသွားမိသည်။

ကျော်ကျော်ဘက်က ဖုန်းချသွားသည့်တိုင် စနိုး အသားတွေ
အဆတ်ဆတ် တုန်နေသေးသည်။

ထက်နှောင်နှင့် ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့။ စာရင်းရှင်းဖို့လိုလာပြီဟု
ဆတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ပေါက်ကွဲလုလုအနေအထားဖြင့် စနိုး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်
နေလိုက်၏။ နာရီဝက်လောက်ကြာသည့်အချိန်မှာတော့ ကားသံ ကြား
ဆိုက်ရသဖြင့် ထက်နှောင် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ စနိုး ခန္ဓာ
တိုက်ထဲရှိသွေးတွေက ဆူပွက်နေတုန်း။

မူးစပ်စပ်ပုံစံဖြင့် ဝင်လာသည့်ထက်နှောင်က ဧည့်ခန်းထဲ စောင့်
နေသော စနိုးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ...

“ဪ... ရွှေငါးလေးက မအိပ်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။
အဟဲ... ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတာလား။”

စနိုးက မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ထက်နှောင်ကို
နှိုင်းဆိုင်လိုက်ကာ ...

“မအိပ်သေးဘူး ဦးထက်နှောင်၊ အိပ်လို့လည်းမရဘူး။ ရှင့်ရဲ့
သူ့ဆန်တဲ့လုပ်ရပ်ကို စာရင်းရှင်းဖို့ စောင့်နေတာ”

“ဘာ”

ထက်နှောင် တစ်ချက်တော့ကြောင်အမ်းသွား၏။ သို့သော် ချက်
နှင်းပဲ မျက်နှာထားတင်းမာလာပြီး ...

“ဪ... မင်းရဲ့ ကောင်ကျော်ကျော်က အရိုက်ခံရုံကြောင်

စုန်းဆက်ပြီး ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား။ တောက်!... သေအောင်လုပ်ခိုင်း လိုက်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဒါဆို ရှင် ဝန်ခံလိုက်ပြီပေါ့ ဦးထက်နောင်။ ရှင်လုပ်နေပုံက ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့လူကို သံသယစိတ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်နေတာ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အဲတော့ ... မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

စန်းက အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်ရဲ့အချုပ်ချယ်ခံဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး ဦးထက်နောင်။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ”

ထက်နောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာတည်လိုက်ကာ ...

“ဟား ဟား ... အားကိုးရှိလာလို့ ဒီစကားထွက်လာတာလား စန်း။ မင်း ငါ့အရိပ်မှာမရှိရင် မင်းအမေပါ ဒုက္ခရောက်သွားမှာနော်”

“မငြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ဦးထက်နောင်။ ကျွန်မ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်တော့ဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားပါ။ ကျွန်မဘက်က ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ”

ထက်နောင်၏ စကားကလည်း ပြတ်သည်။

“ဆောရီးပဲ စန်း။ ငါ မင်းကို မကွာပေးနိုင်ဘူး”

စန်းက စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း-

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင်မကွာပေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့

ရှင်အနားမှာ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဆောရီးပဲ ဦးထက်နောင်”

ပြောပြီး အိမ်အပြင်ထွက်သည့် အပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“စန်း... မင်း ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူးနော်”

ထက်နောင် အော်ပြောလိုက်သည့် စကားသံကိုလည်း စန်း ဂရုမစိုက်တော့။

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ချင်တဲ့ နေရာရောက်ပဲ။

ထက်နောင်၏ အရိပ်အောက်မှလွတ်ရင် ပြီးပြီ။

မှောင်နေသောလမ်းထက်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့၏။ အိမ်ဘက်ဆီတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံထဲမှ မောင်းထွက်လာသည့် ထက်နောင်၏ကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားမီးရောင်ကြောင့် ထက်နောင်လည်း သူမကို မြင်ပေလိမ့်မည်။

စန်း ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ပြေးလိုက်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ ထက်နောင်၏လက်မှ လွတ်ဖို့ တစ်ခုပဲရှိတော့သည်။ စန်း၏ပြေးသွားသောဟန်ကြောင့် ထက်နောင်ကလည်း ကားအရှိန်ကို မြှင့်ကာ လိုက်လာပါသည်။

မိလှဆဲဆဲအနေအထားတွင် လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ရောက်လာသဖြင့် စန်းက လက်ယာဘက်လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ဆတ်ခနဲ ကွေ့ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

၁၆၄ ခြောက်

နောက်မှ ကွေ့လိုက်လာသော ထက်နောင်၏ကားနှင့် လမ်းသွယ်
လေးထဲမှ ဖောင်းလာသည့်ကားတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံသွားကြပြီး ...

“ဒုန်း!”

မျက်စိရှေ့တွင် ကားနှစ်စီး ဝင်တိုက်မိသည့်ဖြစ်ရပ်ကို စနိုး ပထမဆုံး
အကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်လခန့်ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၃၆)

အိမ်ထဲသို့ ဝှိုးချဲလ်တွန်းကာဝင်လာသည့် စခိုးမျက်နှာက ဘာ
ခံစားချက်မှမရှိတော့သလို ခြောက်သွေ့နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေကလည်း
ဆေးစက်မှုတို့ဖြင့် နက်ရှိုင်းနေ၏။ ဝှိုးချဲလ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ထက်
နှောင်၏ပုံစံကတော့ အရာရာကို လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ရသလို စိတ်
ဓာတ်ကျ ပြိုဆင်းနေသည်။

ဒီနေ့သည် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးနောက် ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်း
လာသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ပြောပြချက်အရ ထက်နှောင်၏ခြေထောက်
အော်ရာက ပျောက်ကင်းခဲ့သော်လည်း ခါးမှအာရုံကြောကို ထိခိုက်သွား
သဖြင့် အောက်ပိုင်းလှုပ်မရတော့။ ဘယ်အချိန်ကျမှ လမ်းပြန်လော့မိ
နိုင်မည်ဆိုတာလည်း မခန့်မှန်းနိုင်ပါတဲ့လေ။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အချိန်

အကန့်အသတ်မရှိ ဝိုးချဲလ်ပေါ်တွင် ဒုက္ခိတဘဝဖြင့် အချိန်ကုန်ဖို့က များ
သွားပြီ။

စန်းက ဝိုးချဲလ်ကိုတွန်းလာရင်း အိမ်ညှော်ခန်းအလယ်တွင် ရပ်ထား
ပေးလိုက်၏။ ပြီး... ဘာစကားမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်လိုက်ချိန်မှာပဲ...

“စန်း... ခဏ”

ခေါ်သံပျော့ပျော့ကြောင့် စန်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်မိသည်။ ငဲ့စောင်း
ကာကြည့်လိုက်တော့...

“ခဏလေး ထိုင်ပါဦး စန်း၊ ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာရှိလို့”

သက်ပြင်းဖွဖွချရင်းက စန်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာ
ပြင်မှာတော့ ဘာခံစားချက်မှမရှိသလို ဟင်းလင်း။

ထက်နှောင်က ...

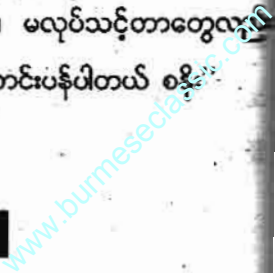
“ကိုယ် ဆေးရုံပေါ်မှာရှိနေတဲ့အချိန် ပြုစုပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေး
ဇူးပါ စန်း”

“တာဝန်အရပါ ဦးထက်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက မက္ခာရှင်းရသေးဘူး
လေ”

ဒီတစ်ခါ ပင့်သက်ရှိုက်မိသူက ထက်နှောင်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်မှားခဲ့ပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်အနားက ပျောက်သွားမှာထိ
စိုးရိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ သံသယတွေ ကြီးခဲ့တယ်။ မလုပ်သင့်တာတွေလည်း
လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒါတွေအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် စန်း”

“အချိန်တွေက လွန်သွားပါပြီ”

ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ စနိုးရဲ့ခွင့်လွှတ်မှုအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်

မလုံလောက်မှန်း သိပါတယ်။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စနိုး ပြောပါ”

ခြောက်ကပ်ကပ် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ပွင့် ခိုနားလာသည်။

ရက်စက်မှုတို့အနားသတ်ထားသည့် အပြုံးမျိုး။

စနိုးက ...

“ရှင် ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ဦးမှလဲ ဦးထက်နောင်၊ ပြောကြည့်

ပါဦး”

ထက်နောင်က မျက်လုံးအစုံ မှိတ်ရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

“မင်းအရမ်းလိုချင်နေတဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှမပေးချင်တဲ့ ကိစ္စ

တစ်ခုကိုလုပ်ပေးမယ် စနိုး။ မင်းကို ကိုယ် ကွာရှင်းပေးပါ့မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

စနိုး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သဖြင့် ထက်နောင်ပင်

ကြောင်သွားသည်။ အရယ်ရပ်တော့မှ စနိုးက ...

“အချိန်တွေ လွန်သွားပြီလို့ ရှင်ကိုပြောခဲ့တယ်လေ ဦးထက်နောင်

ရဲ့။ ခုချိန်မှ ကွာရှင်းလိုက်ရင် ကျွန်မက ဒုက္ခိတယောက်ျားကိုပစ်သွားတဲ့

လူမဆန်တဲ့မိန်းမ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကိုယ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုတာပါ”

“ဆောရီးပါ ဦးထက်နောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မ အပြော

ဆံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ထက်နောင်က ဘာများလဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ကြည့်လာသည်။ စနိ
က စူးစူးရဲရဲကြည့်လာရင်း ...

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ကန်ထဲက ငါ့ထစ်
ကောင်လို နေခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ရှင်လည်း ဒုက္ခိဇာဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့
ကျွန်မရဲ့လှောင်အိမ်ထဲက ကျားနာတစ်ကောင်လို ရှင် နေကိုနေရဦးမယ်
နေကြည့်ဦးပေါ့ ဦးထက်နောင်။ ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝ ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး
... ဟင်း ဟင်း”

ရယ်မောရင်းပင် စနိး ထိုနေရာမှ ထွတ်လာခဲ့၏။ ကံကြမ္မာဘီထ
တစ်ပတ်ပြန်လည်ခဲ့လေပြီ။

“စနိးရယ် အငြိုးကြီးလှချည်လား”

ပိုးချဲ့လ်ပေါ်ထိုင်ကာ ရွှေ့တ်ရင်း ထက်နောင်တစ်ယောက် ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ ခေါင်းပြန်အမော့မှာတော့ အပြုံးတစ်ခုတို့
မညီမညာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

နာကျင်သောအပြုံးလား။

ခွင့်လွှတ်သောအပြုံးလား။

နားလည်သောအပြုံးလား။

ဒါမှမဟုတ် ... ထိုအပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ထက်နောင်
ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဖြင့်။

အခန်း (၃၇)

“နင် ဘာဆက်လုပ်မယ်စဉ်းစားထားလဲ စံနိုး”

ကျော်ကျော်၏အမေးစကားကြောင့် စံနိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

မကြည့်ကာ ...

“သိပ်မရှင်းဘူး ကျော်ကျော်။ နင်က ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

ဝေခွဲရခက်သောအပြုံးမျိုးကို ကျော်ကျော်မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့

ရောက်ရသည်။ ဘာကြောင့် ပြုံးသည်ကိုမသိ။

ကျော်ကျော်ကပဲ ...

“ရှင်းပါတယ်ဟာ။ နင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဒုက္ခိတယောက်ျားကြီးနဲ့

အယ်လိုစခန်းသွားမှာလဲလို့မေးတာ။ တစ်ခုခုပြောင်းလဲဖို့ စိတ်တူတာ

ရှိထား”

“ငါက ဘာကိုပြောင်းလဲရမှာလဲ”

“ဪ... ခက်နေပြန်ပြီ။ နင့်ယောက်ျားဒုက္ခိတကြီးကို ဘယ်တော့ကျမှ ကွာရှင်းမှာလဲလို့ ဒဲ့မေးရတော့မယ်ထင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ စနိုးမျက်နှာလေးက တည်သွားသည်။ ကျော်ကျော်ကို ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ကွာရှင်းရမှာလဲ ကျော်ကျော်။ ဒုက္ခအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာက ငါ့ကြောင့်လေ။ ပြီးတော့ ငါနဲ့ ငါ့မိသားစုအပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ငါ ကွာရှင်းလိုက်ရင်ကော ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောဦးမလဲ”

ကျော်ကျော်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေ စနိုးရာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကလည်း ပြောကြရင် ခုနစ်ရက်ပေါ့ဟ။ နင့်အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း နှင် အသိဆုံးလေ။ ကဲ ... ငါပြောမယ်။ နှင် သူ့ကိုချစ်လို့ယူထားတာလား။ ပြီးတော့ နှင်အသက် နှင်အရွယ်နဲ့ နှင်အနာဂတ်ကို အဲဒီဒုက္ခိတကြီးနားမှာ ကုန်လွှဲတော့မလို့လား”

စနိုး တွေဝေသွားရသည်။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ထက်နှောင် နှင့်ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလောက်ထိ စဉ်းစားထားတာမျိုးမရှိသေး။ ကိုယ်ခံစားခဲ့ရသလို ထက်နှောင် ပြန်ခံစားစေချင်သည့်သဘောသာ ရှိသေးတာပဲ။ ခု ကျော်ကျော်မေးလာသည်က သူ့မ၏အနာဂတ်။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လို ဖြတ်သန်းသွားမလဲဆိုသည်ကိစ္စ။

စန်း၊ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ကျော်ကျော်က ...

“ပွဲလန့်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းတယ်လို့တော့ သဘောမထားစေချင်ဘူး စန်း။ နင့်အပေါ် မပြတ်နိုင်သေးဘဲ မျှော်လင့်နေသေးတဲ့ငါ့ကိုရော နင် ဆယ်လိုသဘောထားလဲ။ ငါ့ဘက်ကတော့ နင့်ကို ချစ်နေဆဲပဲ။ အခွင့်အရေး ချိမယ်ဆိုရင် ဘဝရဲ့လက်ကျန်အချိန်တွေကို နင်နဲ့အတူ ဖြတ်သန်းဖို့ မျှော် ထင်ချင်သေးတယ် စန်း။ ငါ့ကို နားလည်ပါ”

မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်ရင်းက စန်း လက်ကာပြလိုက်မိသည်။

“ခဏ ... ခဏလေး ကျော်ကျော်၊ နင့်စကားတွေက ဘောင် ကျော်နေပြီဟ။ ငါဟာ ခုချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာလည်း မေ့မထားနဲ့ဦး။ ပြောရင်း ခေါင်းရှုပ်လာပြီဟ။ နင် ဒီလို စကားတွေပြောမယ်မထင်လို့ ငါ လာခဲ့တာ။ ပြန်တော့မယ်”

စန်းအပြောကြောင့် ကျော်ကျော်က ညှိုးငယ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာရင်း ...

“စိတ်ရှုပ်သွားရင် ဆောရီးပါဟာ။ ငါ့ခံစားချက်ကို ငါ မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားတာပါ။ မပြေလည်မှုတွေကြောင့်သာ နင် တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ထက်ထပ်သွားတာကို ရင်နာနာနဲ့ ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ။ ကဲပါ ... ဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး။ နင် ပြန်မယ်ဆို ငါ လိုက်ဖို့မယ်လေ”

ခေါင်းခါကာ ထရပ်လိုက်ရင်း စန်းက ...

“ဟေ့အေး ... ရတယ်။ ငါ့ဟာငါပဲ ပြန်ပါ့မယ်”

ပြောပြီး စန်း လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျော်ကျော်က

ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငါ့အနာဂတ်အတွက် ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက် ဦးမယ်ဟာ။ နင့်ကို ပြောဖို့လိုလာရင်တော့ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ စနိုး”

စနိုး လှည့်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ကျော်ကျော် ကျေနပ်စွာ ပြန် လိုက်မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏တွေ့ဆုံမှုကို ဆိုင်အပြင်ဘက် တစ်နေရာထဲ ပုန်းကွယ်ကာစောင့်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။ စနိုးထွက်သွားတော့မှ အင်္ကျီခေါင်းစွပ်နှင့် ထိုထူ လည်း တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အခန်း (၃၈)

တစ်ပတ်လုံးလုံး စဉ်းစားကာဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ထက်က
ထက်မှတ်တစ်ခြမ်းထိုးထားသည့် ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ထက်နှောင်၏ရှေ့တွင်
ချပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ ဦးထက်နှောင်။ ဒီမှာ ကွာရှင်းစာချုပ်

ဒါ

ထက်နှောင်၏မျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားသည်။ စာ
ချုပ်ကိုပင် ယူမကြည့်ဘဲ သက်ပြင်းချကာ ...

“အင်း... နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲထား။

အဲဒီ မင်းဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းဖို့ စဉ်းစားထားလဲ စနိုး၊ သိချင်ပြန်

စနိုးက ...

“ကျွန်မ ပြောမပြနိုင်သေးလို့ပါ။ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲပြီဆိုရင်တော့ ဦးထက်နောင်ကို သတိပေးဖြစ်မလားပဲ”

“မင်းသဘောပါ စနိုး။ ဒါနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ မသိဘူး”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ စနိုး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်မ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ရှင့်ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ဝက်ကို တောင်းမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရသင့်ရထိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မ သိပ်လိပ်ပြာမလုံချင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ရှင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးသလောက်ပဲ ကျွန်မ ယူမယ်”

ထက်နောင်က ပြုံးသည်။ ဘာအရောင်မှမပါဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းဘက်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွာရှင်းပြီးဆိုရင် တရားဥပဒေ က ပါလာပြီလေ။ မင်း ရသင့်ရထိုက်တာကို ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ်ပေးမှာပဲ တစ်ခုပဲ”

စကားကိုဖြတ်လိုက်သဖြင့် စနိုးက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထက်နောင်က ပင့်သက်ကို မျှင်းရှိုက်ရင်း ...

“ကိုယ့်အနားမှာမရှိတော့ရင်လည်း ကိုယ် မင်းကို အမြဲစိတ်ပူပေးမိမှာပဲ စနိုး။ ကိုယ် မင်းကို ချုပ်ချယ်သလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလို တွေဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပြီ။ ဒါပေမဲ့ အားထူးနောက်ကျသွားပြီလေ။ မလိုအပ်တော့ဘူးထင်လို့ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကား

တချို့ကိုတော့ ပြောမနေတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မဘက်ကလည်း ဦးထက်ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

ပြန်ပြောင်းသွားသည့် အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ထက်နောင်က အံ့ဩ သွားပုံပေါ်သည်။ ဦးထက်ဟု အရင်လိုပြန်ခေါ်လိုက်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း စနိုး အံ့ဩသွားမိ၏။

ထက်နောင်ကပဲ ...

“စနိုး ကိုယ် ခုချက်ချင်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရမလား။ ခုက”

စနိုးက အလောမကြီးချင်သည့်သဘောနှင့် ...

“အိုး ... ရပါတယ်၊ ဒီနေ့ ထိုးထားနှင့်ရင်ရပါပြီ။ ကျွန်မလည်း

အပြင်သွားစရာရှိတော့ ညနေကျမှ ယူမယ်လေ”

ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... စနိုး။ မင်း ကံကောင်းပါစေ”

အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် စနိုး ပြုံးပြရင်း ထက်နောင်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရောက်ချင်း ကျော်ကျော်သီ ဖုန်းခေါ် ဆိုက်ပါသည်။

“ငါ့အတွက်တော့ တော်တော်လေး၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ ကျော်ကျော်။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ငါ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီ”

“ငါ့အပေါ် ပြန်ကြည့်တာ ကျေးဇူးပဲ စနိုးရာ။ ငါ အရမ်းပျော်လို့ပဲ သိလား။ နင် ငါ့အခန်းကဲ့သို့ပဲလေ”

“အေးပါ ...ခုတော့ ငါ့အမေဆီ ခဏသွားဦးမယ်။ ညနေ
လောက်ကျမှ လာဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

“အိုကေ ... အိုကေ။ ငါ အခန်းမှာပဲ ရှိနေမယ်”

စန်း ဖုန်းချလိုက်ပြီး အမေ့အိမ်သို့သွားရန် ကားငှားလိုက်ပါသည်။
ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တော့ အမေက အပြင်
သွားနေသဖြင့် ကားဆရာကို ကျော်ကျော်တို့အခန်းဘက်ဆီပဲ ပြန်မောင်နှင်
လိုက်ပါ၏။ ကျော်ကျော်က တစ်ရက်လုံး အခန်းမှာပဲရှိမယ်ဟု ပြောခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

ကိစ္စတော်တော်များများ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ လျင်မြန်စွာ
ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်နေသည်ကို လူ့လောကဟု ခေါ်ပါသည်။

အခန်း (၃၉)

“မင်းကိစ္စတွေကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ ထက်နှောင်ရာ။ ဒါနဲ့ မင်း
အချိန်အထိ ဟန်ဆောင်နေဦးမှာလဲဟ။ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး
နက်နေဦးမယ်”

“ငါသိပါတယ်ကွာ။ ငါ့အတွက် ကံတရားကပေးလာတဲ့ အခြေ
နေကို ငါ လက်ခံရမှာပေါ့”

“မင်းကိုတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဟော့ကောင်။ ကဲကဲ ...
စွန့်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ခုတော့ ဒါပဲကွ”

“အေး ... အေး”

သူငယ်ချင်းဆရာဝန် ဖုန်းချသွားချိန်ထိ ထက်နှောင် ငိုနေနေ
သည်။ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမည်ဆိုတာထက် ဘာတွေဖြစ်လာမည်

www.burmeseclassic.com

ဘာတွေကို လက်ခံရမှာလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ မိတ်ဆွေထံမှမဟုတ်သည့် နံပါတ်အစိမ်း။ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့ ...

“ဘယ်လိုလဲ ဒုက္ခိတကြီးရဲ့။ ခုတော့ အောက်ပိုင်းလည်းသေမိန်းမကလည်း ကွာရှင်းသွားပြီဆိုတော့ ပဋ္ဌာမြေလူးသလို ထွန်းထွန်းလူးနေမလား။ ခံဦးပေါ့ဗျာ ... ဟား ဟား”

ထက်နှောင်စိတ်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ကျော် ကျော်ကျော်လား”

တစ်ဖက်က ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ...

“အမှန်ပေါ့ ကိုယ့်ဆရာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအောက်ပိုင်းသေရမှာ ခုမဟုတ်ဘူး။ ဟိုးအရင် ကျုပ်ချစ်သူသွယ်သွယ်ကို ကားနဲ့တိုက်မိကတည်း ဖြစ်ရမှာဗျ။ ခုတော့ ... ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်ဖို့ အချိန်တွေ စောင့်လိုက်ရတာဗျာ ... ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါဆို သွယ်သွယ်က”

“ဟုတ်ပဲ ... သွယ်သွယ်ဆိုတာ စနိုးမတိုင်ခင်က ကျုပ်သိပ်ရတဲ့ချစ်သူပဲ။ ခင်ဗျားကြောင့် ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး သေကြောင်သွားတာလေ။ မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဟာ”

ခုတလော မမက်တော့သည့်အိပ်မက်ဆိုးပုံရိပ်တွေက မျက်

ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒါဆို ... စနိုးနှင့်ကကော ဒီကောင်၏စနစ်တကျ ဖန်တီးမှုတွေ
လာ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းယုတ်မာလှချည်လားကွ၊ အဲဒါဆို ... စနိုး
တ”

“စနိုးကတော့ ဘာမှမသိဘူးလေ။ ခင်ဗျားနဲ့သူ ဆုံခဲ့တာတော့
ထိုက်ဆိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားနဲ့စနိုး ပတ်သက်မှုတွေ ကျုပ် သိလာ
ခုတော့ စနိုးနဲ့ခင်ဗျား နီးစပ်အောင် တစ်ဖက်က ကျုပ် တွန်းအားပေးနိုင်
ခဲ့တာပေါ့”

“မင်းကွာ၊ ဟေ့ကောင်ကျော်ကျော် ... မင်း ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်
ဆိုလဲကွဟေ”

ကျော်ကျော်က တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျုပ် သိပ်လောဘမကြီးပါဘူး ဦးထက်နောင်။ ခုဆို ခင်ဗျား
ထည်း ဒုက္ခိတဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့စနိုးကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ ကွာရှင်းပြီးလို့
ကျုပ်ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့မယ်။ ပိုဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ခင်ဗျားရဲ့
နိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်ပါ ပါလာဦးမယ်လေ။ ဒီတော့ ... ဒီလောက် ခင်ဗျား
ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ။ ကျုပ်ချစ်သူ သွယ်သွယ်လည်း ကျေနပ်မှာပါ။
ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေသိမှ ဝိုခံစားလို့ ကောင်းမှာမို့ ပြောပြတာ။ ဟား
ဟား ... ခံစားစမ်း ဦးထက်နောင်။ ထိုင်ရာကမထဘဲ ခံစားလိုက်ဦး ... လား
လား”

ပြောပြီး ကျော်ကျော်က ဖုန်းချသွားလေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့
ဟန်ဆောင်မှုတွေကို ခွာချကာ ထက်နှောင် ဝိုးချဲ့လုပ်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ မတ်
တတ် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး ... ခေါင်းစွပ်ပါသော ဂျာကင်အမည်း
ရောင်ကို ယူဝတ်လိုက်ပါ၏။

အခန်း (၄၀)

“သိပ်ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ လောကပဲကွာ ...ဟား ဟား

ငွေရှာရလည်း သိပ်လွယ်ပါလား”

ဖုန်းပြောအပြီးမှာ အားရကျေနပ်စွာ ရေရွတ်ရင်း အခန်းဝဆီ

ဘက်သို့ ကျော်ကျော် အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

အခန်းဝတွင်ရပ်ကာ သူ့ကို စူးစူးပါးပါး စိုက်ကြည့်နေသည့် စန်းကို

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားရ၏။ သူ ထက်နောင်နှင့် ပြောခဲ့တာတွေ

အားလုံး စန်း ကြားသွားပြီလား။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသောစိတ်နှင့်...

“စန်း ... ငါ ... ငါ ရှင်းပြ”

“လူယုတ်မာ ကျော်ကျော်”

ပြောပြီး စခန်း ချာခနဲလှည့်ကာ တိုက်ခန်းလှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“စခန်း... မသွားနဲ့”

ကျော်ကျော်၏တားသံကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အသားကုန် ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ငါးလွှာတိုက်ခန်းမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အောက်သို့ အမြန်ရောက်ရန် စိတ်လောနေမိသည်။

သို့သော် ...

မြေညီထပ်လှေကားအနီးသို့ရောက်ချိန်မှာပဲ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည့် ကျော်ကျော်၏ဖမ်းချုပ်မှုကို ခံလိုက်ရပြီး ...

“စခန်း... မင်းကို မသွားနဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

စခန်းက ရုန်းဖယ်လိုက်ရင်း ...

“လွှတ်နော် ... လူယုတ်မား နှင် ဖုန်းပြောတာတွေ ငါ အကုန်ကြားပြီးပြီ။ နှင် မလွှတ်ရင် ငါအော်လိုက်မှာနော်”

“အော်ကြည့်လိုက်လေ စခန်း”

ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးကပ်ထားသလိုဖြစ်နေရင်းက နံဘေးဆီသို့ ချွန်ထက်သောအရာတစ်ခု လာထောက်သည်ကို စခန်း ခံစားလိုက်မိ၏။ ကျော်ကျော် သူမကို ဓားဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေလေပြီ။

စခန်း စိတ်ကိုစုစည်းလိုက်ရင်း ...

“ကျော်ကျော် ... နှင် ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ကျော်ကျော်က မထိတရိပြီးလိုက်ပြီး ...

“လိုချင်တာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ စနိုး။ မလောနဲ့လေ”

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုက်ပေါ်သို့တက်ရန် လူတစ်ယောက် ဝင်လာ သဖြင့် ကျော်ကျော်က စနိုးနှင့် သမီးရည်းစားတွေလို ခန္ဓာကိုယ် ပူးကပ် ထားရင်းက ဘေးသို့ ယို့ပေးလိုက်ကာ ...

“သွားပါဗျ ... သွားပါ”

စနိုးက ထိုလူကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ထိုလူက စနိုးတို့ကို သာမန် သမီးရည်းစားတွေပဲဟု ထင်ပုံရသည်။ တစ်ချက် လောက်ပဲ အကဲခတ်ကာ အပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားလေ၏။

ထိုလူ မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကျော်ကျော်က လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးသွားတော့ ငါတို့ စကားပြောဖို့ လိုလိမ့်မယ် စနိုး။ သေချာအောင် ထပ်ပြောရရင် ညှိရမှာ”

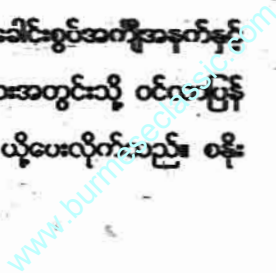
အံ့ကြိတ်ရင်း စနိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှညှိစရာမရှိဘူး ကျော်ကျော်။ နင့်ကိုငါ မုန်းလည်း မုန်း ရွံလည်း ရွံတယ်”

“ဟား ဟား ... အသာလုပ်ပါဟာ။ နင်ပဲ အရမ်းချစ်ခဲ့တာဆို”

“တောက်!”

စနိုး တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် လှေကားအတွင်းသို့ ဝင်လာပြန် သဖြင့် ကျော်ကျော်က မျက်နှာလွှဲပြီး ကိုယ်ကို ယို့ပေးလိုက်သည်။ စနိုး

ကတော့ ထိုလူကို အားကိုးတကြီး စူးစိုက်ကြည့်မိရင်းက အံ့ဩမှုတွေ
ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားရလေသည်။

“ဟင် ... ဦးထက်”

စိတ်ထဲက မယုံနိုင်စွာ အသံတိတ် ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။
ကျော်ကျော်ကတော့ ရိပ်မိပုံမရချေ။ စနိုးကြောင်အမ်းနေချိန်မှာပဲ ထက်
ငှာောင်က ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လာပြီး ...

“ကျော်ကျော် ... မင်းကိုယ်မင်း သိပ်လည်နေပြီလို့ ထင်နေ
လားကွ”

ကျော်ကျော် အသံလာရာဆီ လှမ်းကြည့်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး
ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ထက်ငှာောင်က ရှေ့တိုးလာ
သဖြင့် ကျော်ကျော်က လက်ထဲရှိ ဓားဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ကဲကွာ”

သို့သော်လည်း ထက်ငှာောင်က မျှော်လင့်ထားပုံရပါသည်။ ကျော်
ကျော်ဓားကိုရှောင်ကာ လက်ကို လိမ်ချိုးရင်း ချုပ်ဖမ်းလိုက်ပါ၏။

“စနိုး ဓားကိုကောက်ထားလိုက်”

ကျသွားသောဓားကို ကောက်ယူလိုက်ချိန်အထိ စနိုး မထုံ
ကြည်နိုင်သေး။ ထက်ငှာောင်ကို အံ့ဩသလိုကြည့်ကာ ...

“ဦး ... ဦးထက် ခြေထောက်က”

ထက်ငှာောင်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ့်ခြေထောက် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး စနိုး။ လန့်ခံရရင် ကိုယ်

ဇာတ်နာချင်လို့ ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပါ”

“ရှင် ဇာတ်နာချင်လို့ ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲ”

ထက်နှောင်က ...

“ပြီးမှပြောပြမယ်လေ စနိုး။ ဒီကောင့်ကို ရဲစခန်းအပ်ရဦးမယ်။

ဟေ့ကောင် ... လာ”

ထက်နှောင်၏လက်ထဲမှ မရုန်းနိုင်သဖြင့် ကျော်ကျော် ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ပါသွားသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတချို့အကူအညီဖြင့် ကျော်ကျော်ကို ရဲစခန်း သို့ အပ်လိုက်သည်။ တရားလည်းစွဲရဦးမည်ပေါ့။

ရဲစခန်းမှပြန်ထွက်လာတော့ ထက်နှောင်၏ကားပေါ်မှာပဲ စနိုး တက်ထိုင်လိုက်၏။

ထက်နှောင်က ...

“ကွာရှင်းစာချုပ် လိုက်ယူမလို့လား စနိုး”

စနိုးက မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ သိချင်တာကို မေးပါဦးမယ်။ ဦးထက်က

ခြေထောက်မကောင်းချင်ယောင် ဘာလို့ဟန်ဆောင်ခဲ့တာလဲ”

ထက်နှောင်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကိုယ့်အသိဆရာဝန်ကို အကူအညီတောင်းပြီး စနိုးကို ညာခဲ့တာပါ။ တစ်အချက်က စနိုး ကိုယ့်အနားက ထွက်သွားလို့ရတောင် နောက်တစ်ချက်က”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သဖြင့် စနိုးက ...

“နောက်တစ်ချက်က ဘာလဲ”

“စနိုးရဲ့ဂရုစိုက်မှုလေးတွေများ ရမလားလို့ပါ။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်မိနေပြီလေ။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ မင်းက ကိုယ့်ကို မှန်းတီးပြီး ထွက်သွားဖို့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ် လုပ်မိလုပ်ရာတွေ လုပ်ခဲ့တာပါ”

“အင်း ... အဆိုးထဲက အကောင်းကတော့ ကျော်ကျော်ရဲ့ စိတ်အစစ်အမှန်ကို သိလိုက်ရတာပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးပဲ ဦးထက်”

ထက်နှောင်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“လာပြန်ပြီ ဒီကျေးဇူးတွေ စနိုး”

နှစ်ယောက်သားအကြည့်ချင်းဆုံမိလိုက်ကြသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် စနိုး။ မင်းအပေါ်မှာလည်း ရွှေငါး လေးတစ်ကောင်လို ကန်ထဲမှာထားသလို မထားတော့ဘူးလေ။ ကိုယ့် ဘက်ကို ပြန်ကြည့်ပေးနိုင်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ”

ထက်နှောင် ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် စနိုးက လွင်လွင်လေး ခုယ် လိုက်ကာ ...

“ဟင့်အင်းဆိုတာက စနိုးလေ ဦးထက်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ရွှေငါးလေးတစ်ကောင်လို နေချင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ။ တစ်ခုပဲ ချစ်ထား မချုပ်ချယ်နဲ့ပေါ့လို့”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ကိုယ်လည်း အချစ်ဆိုတာကို နားလည်လိုက်ပါ

ပြီ စန်းရယ်”

ပြောရင်း သိုင်းဖက်လိုက်တော့ စန်းကလည်း ထက်နှောင်အံ့ပန်း

ပေါ်တွင် ခေါင်းလေးမှိုထားလိုက်ပါသည်။

ခုတော့လည်း ရွှေငါးလေးဘဝက လုံခြုံမှုတွေနှင့်ပေါ့။ အရာရာ

သည် လှပစွာ။

လေးစားစွာ

pm5271122016